

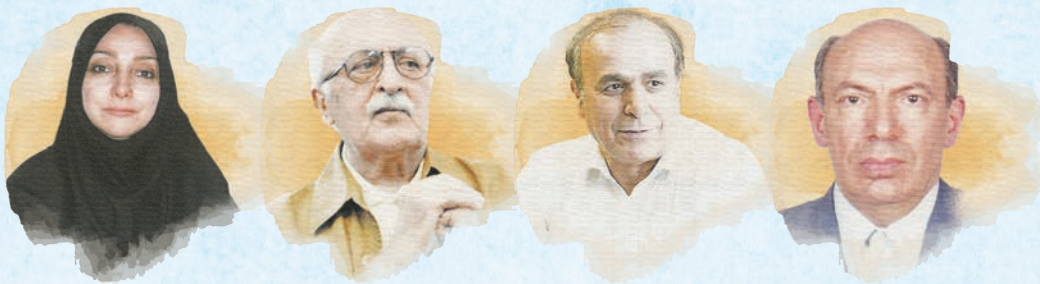
برادران نوربخش جعفری

میلاذ منشی‌پور

علینقی مشایخی

علی سالک‌نجات

داوود عابدی‌آملی

سبیل‌ا ترابی‌فارسانی

کامران شیردل

مهدی‌خان محمدی

نصرالله ایزدپناه

برگزیدگان چهارمین دوره اعطای تندیس و نشان

امین‌الضرب

[ویژه‌نامه‌ی ۱۳۶ سالگی تأسیس اتاق تهران / دی‌ماه ۱۳۹۸]

کارآفرینی و ایستادگی

درباره کمک به توسعه نگاه کارآفرینی

«شروع دوباره» کلمه آشنایی برای بسیاری از کارآفرینان است؛ افرادی که خود گاهی به طنز و کنایه می‌گویند کارآفرین خوب کارآفرینی است که حتی در عصر یخبندان هم منقرض نشود و بتواند راه و رسم کار را پیدا کند. کارآفرینان موفق کشورمان به‌خصوص پیشکسوتان الگوهای مناسبی برای نسل جوان به‌شمار می‌آیند؛ افرادی که حوادث تاریخی بسیاری را پشت سر گذاشته‌اند و باوجود تلاطم‌های سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و... استوار باقی مانده‌اند. زندگی افرادی همچون علی سالک نجات (بنیانگذار کارخانه آنانا) و داوود عابدی آملی (بنیانگذار صنایع شوینده تازه) که حالا در دهه ۸۰ زندگی به‌سر می‌برند و همچنان مشغول به فعالیت هستند و برای چند هزار نفر شغل ایجاد کرده‌اند، باید به الگویی برای نسل جدید بدل شود. چه رازی در زندگی این کارآفرینان نهفته است که در طول زندگی خود باوجود حوادث بسیار مانند کودتا، انقلاب، جنگ، تحریم و صدها تحول دیگر همچنان مانند ساعتی دقیق و منظم کار می‌کنند و به‌جای کلیدواژه «مهاجرت» که متأسفانه این روزها بسیار شنیده می‌شود، تنها هدفی که سال‌هاست در سر می‌پروراند توسعه صنعتی و اقتصادی کشور است.

در کنار تجلیل از کارآفرینان پیشکسوت، ما در اتاق تهران خشنودیم که برای سومین سال بخشی برای تجلیل از جوانان فعال در حوزه استارت‌آپ‌ها را نیز به جایزه امین‌الضرب اضافه کرده‌ایم و با اهدا نشان امین‌الضرب به این کارآفرینان خلاق همچون حسام آرمندی (بنیانگذار کافه بازار و سایت دیوار)، برادران محمدی (بنیانگذاران دی جی کالا) و... به دیگر جوانان کشورمان این پیام را می‌دهیم که اتاق تهران حامی کسب‌وکارهای نوین و جوانانی است که قدم در راه کار و کارآفرینی می‌گذارند.

اتاق تهران افتخار می‌کند که جایزه امین‌الضرب که چهار سال پیش و همزمان با ۱۳۳ سالگی اتاق همچون دانه‌ای کوچک کاشته شد با کمک و حمایت‌های اعضا اتاق تهران حالا به درختی جوان و به‌نمادی از حمایت بخش خصوصی از بخش خصوصی بدل شده است. هدف‌گذاری اتاق تهران این بود که جایزه امین‌الضرب «نوبل کارآفرینی» باشد و استقبال و دلگرمی‌های بسیار فعالان بخش خصوصی نشان می‌دهد که ما در مسیری درست گام برمی‌داریم و رسیدن به این مهم با توجه به ریشه‌های عمیق سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی بخش خصوصی در کشور و تاریخ ۱۳۶ ساله اتاق تهران دور از ذهن نیست.

سرزمین مادری‌مان ایران روزهای سختی را به دلیل برخی سوءمدیریت‌ها و فشارهای خارجی پشت سر می‌گذارد. در این شرایط سخت آنچه کشور را تهدید می‌کند کاشتن «بذر ناامیدی» است. سؤال بسیاری از مردم به‌خصوص جوانان و فعالان اقتصادی و بخش خصوصی این است که «فردا چه خواهد شد؟» پرسشی که اگر چه در بطن آن «بی‌اعتمادی» و «نبود چشم‌انداز به آینده» رخ می‌نماید ولی پاسخ به آن را برای ساختن فردایی بهتر باید در خود کلمه «امید»

جستجو کرد. چه دقیق و درست نظامی گنجوی در قرن هشتم در خسرو و شیرین گفته است:

«در نومیدی بسی امید است / پایان شب سیه سپید است»

در روزگاری که «یاس» بیش از «امید» در افکار عمومی جان گرفته و متأسفانه حس سرخوردگی جای نشاط و حرکت نشسته است، اتاق تهران به‌عنوان یکی از قدیمی‌ترین نهادهای بخش خصوصی در کشور با بیش از ۱۳۶ سال سابقه این افتخار را دارد که با اهدای جایزه امین‌الضرب به کارآفرینان برتر کشورمان تلاش می‌کند تا چراغی را در مسیر بازگشت به گسترش امید اجتماعی روشن نگه دارد و با تاباندن نور بر روی موضوع کارآفرینی و کارآفرینان به جامعه نشان دهد و با صدای رسا بگوید در همین روزگار پر چالش افرادی هستند که همچون دوندگان دوی استقامت «آهسته» ولی «پیوسته» به حرکتشان ادامه می‌دهند و در میان موج مشکلات مسیرشان را با ایستادگی باز می‌کنند.

کارآفرینان ستون‌هایی محکم و ضروری برای زندگی امروز و توسعه فردای کشور می‌سازند و نشان داده‌اند که در زندگی و کسب‌وکار؛ لحظه مهم نیست بلکه مسیر حرف اصلی را می‌زند و در طول راه شکست‌ها و پیروزی‌های بسیاری وجود دارد. تفکری که باعث می‌شود کارآفرینی همچون علی‌اکبر رفوگران در ۶۷ سالگی (۱۳۷۹) و بعدازاینکه به دلیل ناملایمت‌ها و سوءمدیریت‌های دولتی کارخانه تولید خودکار بیک را از دست داد؛ دوباره از صفر شروع کند و کارخانه‌ای جدید با عنوان عطر بیک را جان دهد. او که چند ماه دیگر ۹۰ سالگی‌اش را جشن می‌گیرد می‌گفت اگر کار را از او بگیرند می‌میرد.

مسعود خوانساری

رئیس اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران

برترین‌ها چگونه انتخاب شدند؟

شاخص‌های انتخاب کارآفرینان

(بدهی بانکی، گمرکی، مالیاتی و...) در شرایط مطلوبی قرار داشتند. اما دبیرخانه مراسم اعطای نشان ملی امین‌الضرب و همچنین اتاق تهران معتقد به اصول داوری بر محور دو اصل است:

الف: انتخاب شایسته‌ترین‌ها براساس نظر داوران
ب: جلوگیری از هرگونه لابی و دخالت‌های بیرون از حوزه داوری و شاخص‌گذاری

بر همین اساس دبیرخانه مراسم اقدام به انتخاب ۱۵ داور خوش‌نام، شناخته شده، متخصص و فعال در بخش خصوصی برای بررسی‌های نهایی کرد. به جهت جلوگیری از تأثیرگذاری اظهارنظرهای عمومی بر ذهن داوران، دبیرخانه مکانیزمی را بر مبنای مدل مرسوم داوری‌های جهانی (مانند اسکار و نوبل) طراحی کرد که در این روش هرگونه امکان اثرگذاری متقابل داوران بر روی نظرات هم از میان می‌رفت. به این ترتیب پس از گفت‌وگو با داوران بسته‌های حاوی اسامی نهایی به همراه شیوه‌نامه انتخاب افراد در پاکت‌های پلمب‌شده برای ۱۵ داور ارسال شد. به این ترتیب هیچ‌کدام از داوران از اسامی دیگر داوران اطلاعی نداشتند و اظهار نظر آنها تنها براساس مطالعه شاخص‌ها، شناخت از افراد و بررسی‌های شخصی صورت می‌گرفت. داوران طی مدت زمان تعیین شده از میان تمام گزینه‌های موجود در چهار فرم جداگانه اقدام به انتخاب

اول: دو نفر برنده تندیس امین‌الضرب به عنوان عالی‌ترین جایزه این مراسم
دوم: چهار نفر برنده نشان امین‌الضرب به عنوان جایزه دوم این مراسم
سوم: یک محقق، یک اقتصاددان و یک مستندساز
به عنوان دیگر برندگان این جایزه کردند.

در نهایت فرم‌های ارسالی از سوی داوران در جلسه رسمی با حضور ریاست اتاق تهران از پاکت‌های مهرموم شده خارج و اقدام به شمارش آراء شد. به این ترتیب اول دی ماه سال ۱۳۹۸ اسامی برندگان در اختیار دبیرخانه جشن امین‌الضرب قرار گرفت.

دبیرخانه جشن امین‌الضرب امیدوار است تا در فضایی عادلانه و عاری از لابی و هرگونه عامل فشار بیرونی و بر مبنای شایستگی افراد تندیس و نشان امین‌الضرب به کارآفرینان خدمت کشور برسد.

امید است اهل فن و صاحبان کسب‌وکار برای هرچه بهتر برگزار شدن این مراسم دیدگاه‌های خود را از طریق دبیرخانه دائمی این جشن به اطلاع اتاق تهران برسانند.

مصطفی درویشی، بهرام مهرجو

دبیران چهارمین دوره اهدای نشان کارآفرینی امین‌الضرب

دبیرخانه اجرائی و سیاست‌گذاری چهارمین مراسم اعطای نشان کارآفرینی امین‌الضرب از بهمن ماه سال گذشته آغاز به کار کرد. دبیرخانه شامل چهار عضو تخصصی برای رسیدگی به امور اجرائی و سیاست‌گذاری بود. دبیرخانه طی دوره فشرده بررسی و برگزاری جلسات کارشناسی با اهل فن و همچنین مطالعه الگوهای بین‌المللی در زمینه تقدیر از کارآفرینان ۱۰ فرم شاخص را در حوزه‌های زیر طراحی کرد:

- شاخص صنعت
- شاخص تجارت
- شاخص بانک و بیمه
- شاخص کشاورزی
- شاخص حمل‌ونقل
- شاخص شرکت‌های استارت‌آپی
- شاخص بخش خدمات
- شاخص برای اقتصاددانان
- شاخص برای پژوهشگران
- شاخص برای پیشکسوتان

این شاخص‌ها مشخص می‌کرد که کارآفرینان براساس چه معیارهایی می‌توانند در داوری اعطای نشان کارآفرینی امین‌الضرب شرکت کنند. پس از برگزاری جلسات کارشناسی و بحث و اعلام نظر در مورد کیفیت شاخص‌ها، فراخوان عمومی برای ثبت نام کارآفرینان در این مراسم از شهریور ماه آغاز شد و به دلیل استقبال فعالان اقتصادی تا آبان ماه تمدید شد.

در این مرحله بیش از ۲۰۰ کارآفرین از طریق سایت اتاق تهران ثبت نام کردند. همچنین ۶۰ کارآفرین نیز از طریق تشکل‌های بخش خصوصی برای داوری به دبیرخانه مراسم امین‌الضرب معرفی شدند.

دبیرخانه مراسم امین‌الضرب به جهت تمرکز بیشتر برای انتخاب شایسته‌ترین افراد به مطالعه و بررسی تمامی جوایزی که از سال ۱۳۷۶ تا ۱۳۹۸ در اقتصاد ایران به شرکت‌ها و بنگاه‌های بخش خصوصی اعطا شده، پرداخت و در نهایت ۲۰ مجموعه دیگر نیز برای بررسی و داوری دعوت به مشارکت شدند.

دبیرخانه مراسم امین‌الضرب پس از این بررسی‌ها اقدام به دسته‌بندی و بررسی امتیازها کرد و در فاصله اول از میان ۲۸۰ تقاضای رسیده، ۶۰ کارآفرین که بیشترین امتیاز را در داوری‌ها به‌دست آورده بودند به مرحله بعدی راه یافتند.

در مرحله دوم بررسی‌ها با هم براساس معیارها و شاخص‌های تعیین شده و بررسی سوابق افراد، ۲۲ کارآفرین به مرحله نهایی داوری راه یافتند. این ۲۲ نفر بالاترین امتیازها را کسب کرده و همچنین از نظر سلامت رفتاری اقتصادی

حاج محمدحسن امین‌الضرب که بود؟

مرد تجارت

حاج محمدحسن امین‌الضرب، مهم‌ترین تاجر و فعال اقتصادی ایران در نیمه دوم قرن نوزدهم و در دوران ناصرالدین شاه و مظفرالدین شاه بود که دامنه فعالیت‌های تجاری‌اش از جنوبی‌ترین نقطه کشور تا شمالی‌ترین و از شرقی‌ترین تا غربی‌ترین نقطه گسترده شده بود و هنوز هم در برخی از شهرها همچون رشت و محله‌های قدیمی آن می‌توان رد حضور و اثرگذاری‌اش را دید. او علاوه بر اینها در کشورهای مهم جهان از جمله فرانسه، انگلستان و روسیه دفتر تجاری داشت. حاج محمدحسن امین‌الضرب را باید یکی از پیشگامان توسعه و پیشرفت صنعتی در ایران دانست. تاجری که مهم‌ترین نقش را در تأسیس مجلس وکلای تجار (که بعدها به مرور زمان به اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تبدیل شد) در سال ۱۲۶۳ شمسی یعنی ۱۳۵ سال پیش داشت.

حاج محمدحسن امین‌الضرب در سال ۱۲۱۳ شمسی (۱۸۳۴ میلادی) در اصفهان متولد شد. پدرش شغل صرافی و پدربزرگش زرگری داشت و او از کودکی به همراه پدر و پدربزرگش به حجره‌شان در بازار می‌رفت و از نزدیک با کسب و کار آشنا شد. اما فوت زودهنگام پدرش به شدت بر وضعیت اقتصادی خانواده اثر منفی گذاشت و از همین رو محمدحسن بعد از اتمام مکتب مجبور به کار شد. در این بین البته با حمایت حاج محمدکاظم صراف که از دوستان پدرش و از بازرگانان مشهور آن دوره بود و با قرض گرفتن، توانست بدهی‌های خانواده را پرداخت کند و در حجره حاج محمدکاظم به عنوان شاگرد مشغول به کار شد. حاج محمدکاظم که رابطه نزدیکی با خانواده امین‌الضرب داشت در عین حال سرمایه‌اندکی هم به محمدحسن داد تا در کنار شاگردی در حجره او برای خود به صورت مستقل هم تجارت کند.

حاج محمدحسن امین‌الضرب بعد از چند سال فعالیت در بازار و جمع‌آوری سرمایه در ۲۰ سالگی تصمیم گرفت برای ادامه کار و تجارت به تهران بیاید. او از دست‌فروشی تا صرافی و شاگردی در بازار به کارهای مختلفی مشغول شد و توانست در چند ماه سرمایه اولیه خود را به ۱۳۰۰ تومان برساند و همین شد که تصمیم گرفت که مادر و دو برادرش را هم به تهران بیاورد.

در این بین البته اتفاقی هم روی روش تجارت و کسب و کار محمدحسن امین‌الضرب اثرات مثبت بسیاری گذاشت و آن آشنایی با یک تاجر اروپایی و یادگیری حرفه تجارت از او بود. مسیو پانیوتی نماینده شرکت رالی که از شرکت‌های بزرگ اروپایی با شعبه‌های بسیاری در منچستر، مارسی و دیگر شهرهای اروپایی و حتی آسیایی بود به خاطر صداقت، مردم‌داری و پاکدستی علاقه بسیاری به محمدحسن امین‌الضرب داشت و او را جوانی قابل اعتماد و صادق در تجارت می‌دانست. آن زمان شرکت رالی ابریشم ایران را صادر می‌کرد و براساس سلیقه ایرانی‌ها پارچه طراحی می‌کرد و به ایران می‌آورد. پانیوتی مثل یک معلم، روش مبادله برات و خرید و فروش کالا و تجارت را به محمدحسن یاد داد. او از سرعت یادگیری امین‌الضرب، پشتکار، درستکاری و امانت‌داری او خوشش می‌آمد. با کمک، حمایت و آموزش‌های مسیو پانیوتی، محمدحسن امین‌الضرب توانست در کار تجارت و معاملات مالی چنان پیشرفتی داشته باشد که در مدت یک سال از تمام ولایات ایران آن زمان پول‌های برات، خزانه و گمرکات اکثر تجار برای کار و پیگیری به تجارت‌خانه او ارجاع می‌شد، اتفاقی

که خیلی زود باعث شهرتش در بین تجار بزرگ، وزرا و حتی شاه شد. در دوران حکومت ناصرالدین شاه گسترش مبادلات تجاری از سوی امین‌الضرب در داخل و خارج از کشور به سرعت نام او را به عنوان یکی از بزرگ‌ترین تجار ایرانی بر سر زبان‌ها انداخت. امین‌الضرب نمایندگی‌هایی در کرمان، یزد، اصفهان، تبریز و چند شهر دیگر تأسیس کرد و اولین و تنها تاجر ایرانی بود که آن زمان در اروپا نماینده داشت. او کالاهای زیادی را مستقیماً به فرانسه، آلمان، انگلیس و روسیه می‌فرستاد. در آن زمان نفوذ او تا جایی پیش رفته بود که هر زمان دولت می‌خواست اسلحه، کالا یا براتی از اروپا بگیرد از طریق محمدحسن امین‌الضرب اقدام می‌کرد.

حامی مردم

حاج محمدحسن امین‌الضرب تاجر و بازرگانی مردمی بود و همیشه از بازاریانی محسوب می‌شد که دست رد به سینه هیچ فرد نیازمندی نمی‌زد و همیشه در کارهای خیر پیش قدم بود. او در سال ۱۲۴۸ که تهران و برخی از شهرهای ایران دچار قحطی شدند به کمک و داد مردم رسید. در آن زمان دارایی حاج محمدحسن امین‌الضرب حدود ۹۰ هزار تومان بود که او بخش بزرگی از آن را به حل مشکل قحطی اختصاص داد و اقدام به خرید گندم و پخش آن بین مردم و نیازمندان کرد؛ اقدامی که باعث افزایش اعتبار و شهرت اجتماعی‌اش شد.

حاج محمدحسن امین‌الضرب در کنار تجارت کالاهای مختلف مانند پارچه، بلور و... مدتی هم وارد تجارت تریاک شد. آن زمان تجارت تریاک قانونی بود و در چین و هنگ‌کنگ مشتری‌های بسیاری داشت و محمدحسن امین‌الضرب هم بعد از خوب آمدن استخاره در این خصوص، اقدام به خرید تریاک به منظور صدور به هنگ‌کنگ کرد. او ۱۳۴۰ صندوق تریاک خرید و به بوشهر منتقل کرد تا از طریق دریا صادر کند. اقدامی که هم‌زمان شد با رونق بازار تریاک و در حالی

اتاق تهران و ۱۳۶ سال فعالیت

یک بانک ایرانی کوچک، حمایت از منافع تجار محلی در مقابل بازرگانان خارجی، جلوگیری از ورود کالاهای مصرفی خارجی و افزایش صادرات، جلوگیری از ورود کالاهای مصرفی غیر ضروری خارجی و...»
به این ترتیب در همان سال مجلس وکلای تجار به ریاست محمدحسن امین‌الضرب تشکیل شد. مجلسی که پیش‌زمینه‌ای شد برای شکل‌گیری «اتاق تجارت طهران» در دوران محمدحسین امین‌الضرب (فرزند حاج محمدحسن امین‌الضرب) که پس از مدتی نامش به «اتاق بازرگانی تهران» و چندین سال بعد «اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران» تغییر پیدا کرد. اتاق تهران را با پیشینه ۱۳۶ سال فعالیت می‌توان قدیمی‌ترین تشکل بخش خصوصی کشور به شمار آورد. افزون بر این که از اتاق به عنوان «اسبق‌ترین تشکل بخش خصوصی یاد می‌شود.

شرایط غیرقابل تحمل اقتصادی و تجاری در دوران ناصرالدین شاه در نهایت باعث شد که محمدحسن امین‌الضرب به عنوان باتجربه‌ترین و معتمدترین تاجر آن زمان و به نمایندگی از دیگران به شاه نامه بنویسد و از وضعیت کسب و کارها و تجار به شاه گلایه کند. نامه‌ای انتقادآمیز که در نهایت به برکناری وزیر تجارت وقت و صدور فرمان تشکیل «مجلس وکلای تجار ایران» منجر شد. به دنبال این تصمیم شاه، تجار تهران ۱۴ مرداد سال ۱۲۶۳ طی ملاقاتی، تشکیل مجلس وکلای تجار را اعلام و از میان خود ۱۰ نماینده برای آن مجلس مشخص کردند. بازرگانان سندی آماده کردند که شامل اهداف، نظریات و حقوق مجلس بود که پس از دریافت رضایت شاه، این سند اساسنامه مجلس وکلای تجار شد. اهداف کلی عبارت بود از: «امینت مالی، ایجاد سه دفتر برای ثبت دارایی‌ها و مستغلات، ایجاد

تشکیل مجلس وکلای تجار ایران (۱۲۶۳) و پیگیری حقوق بازرگانان بود. مجلس وکلای تجار با همراهی عبدالباقی، محمدحسن کاشانی، علی‌اکبر دهدشتی و به ریاست محمدحسن امین‌الضرب شکل گرفت و در واقع پایه‌گذار بزرگ‌ترین تشکل اقتصادی بخش خصوصی در کشور یعنی اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی بود.

که امین‌الضرب هر صندوق را به قیمت کمتر از ۱۰۰ تومان خریده بود قیمت هر صندوق به ۳۵۰ تومان رسید و همین موضوع باعث شد او بیش از ۲۵۰ هزار تومان سود از تجارت تریاک کسب کند و مجدداً سرمایه مناسبی (بعد از قحطی و خرید گندم برای مردم) به دست آورد.

ورود به ضرب سکه و امین‌الضربی

حاج محمدحسن با ابراهیم امین‌السلطان (که ضراب‌خانه‌ای را در اجاره داشت) دوست بود و از آنجایی که شغل خانوادگی محمدحسن صرافی و زرگری بود، کار بررسی صحت عیار، خرید و فروش نقره و محاسبه را از سال ۱۲۵۷ به او واگذار کرد. در واقع از آنجایی که محمدحسن مسئولیت ضراب‌خانه را برعهده گرفته بود ناصرالدین شاه لقب امین‌الضرب را به او داد. محمدحسن برای مدیریت ضراب‌خانه در ابتدا سالانه دو هزار تومان دریافت می‌کرد که این عدد بعد از چند سال به پنج هزار تومان رسید.

به دنبال توسعه ایران

تجربه‌های تجاری فراوان، مسافرت به خارج از کشور و مشاهده پیشرفت‌های اجتماعی و اقتصادی اروپا و مقایسه با عقب‌ماندگی ایران موجب شد که محمدحسن امین‌الضرب به فکر توسعه صنعتی بیفتد و تلاش کند تا با واردات صنایع و راه‌اندازی آنها در کشور گامی نو در پیشرفت و آبادانی کشور بردارد. او در مقطعی وارد کارهای صنعتی و عمرانی شد که حاصل این اتفاق احداث چند کارخانه، راه‌اندازی خطوط راه‌آهن در شمال کشور، استخراج معدن و احداث ژنراتور برق بود. امین‌الضرب در سال ۱۲۶۳ اولین ماشین را برای کارخانه ابریشم‌کشی وارد رشت کرد و به این ترتیب وارد حوزه صنعت شد. او همچنین به برادرش که نمایندگی او در فرانسه را برعهده داشت، گفت تا یک ماشین پنبه پاک‌کنی، دو ماشین بخار، یک تراکتور و یک پمپ از فرانسه به ایران بفرستد. همچنین او در سال ۱۲۶۶ امتیاز ذوب‌آهن و تعدادی از معادن (به جز طلا) را به مدت ۳۰ سال از ناصرالدین شاه گرفت. کارخانه‌ای که با وجود این که بخشی از ماشین‌آلات آن هم خریداری شد و کارشناسان خارجی برای اجرای پروژه به ایران آمدند ولی به دلیل نبود جاده، هزینه بالای طرح و کمبود نیروی انسانی ماهر، در نهایت به نقطه‌ای نرسید و کار متوقف شد.

به نوشته کتاب «سرگذشت پنجاه کنشگر اقتصادی» در کنار فعالیت‌های تجاری و صنعتی مهم‌ترین گامی که حاج محمدحسن امین‌الضرب برداشت

مظفرالدین شاه، زندان و مصادره اموال

البته برای امین‌الضرب همیشه در روی همین پاشنه خوب نچرخید زیرا با ترور ناصرالدین شاه و به حکومت رسیدن مظفرالدین شاه (۱۲۷۵) و قدرت‌گیری افراد جدید، محمدحسن مورد غضب شاه و اطرافیان قرار گرفت و حتی به جرم اختلاس به همراه پسرش مدتی زندانی شد ولی با پرداخت بخش مهمی از سرمایه‌اش به دربار و مصادره اموالش آزاد شد. او در سال ۱۲۷۷ در ۶۴ سالگی در تهران درگذشت و بنا به وصیتش در نجف اشرف به خاک سپرده شد. با فوت محمدحسن امین‌الضرب، پسرش محمدحسین امین‌الضرب راه پدر را ادامه داد. او در راه‌اندازی کارخانه برق در کشور، تأسیس بانک، پیروزی انقلاب مشروطه، راه‌اندازی هیئت اتحاد تجار و اتاق تجارت تهران که نامش بعد به اتاق بازرگانی تهران تغییر کرد و خود او ریاستش را چند سال برعهده داشت، نقشی اساسی بازی کرد.

رونمایی از فرمان مشروطیت در منزل محمد حسن امین‌الضرب با حضور تجار در سال ۱۲۸۵

نگاهی کوتاه به سوابق هیئت داوران چهارمین دوره جشنواره امین‌الضرب

داوری برای کارآفرینی

علی اصغر سعیدی جامعه‌شناس ایرانی و دانشیار و مدیر گروه برنامه‌ریزی و رفاه اجتماعی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران است. او در سال ۱۳۹۵ نشان امین‌الضرب را به پاس سال‌ها تحقیق و پژوهش و انتشار کتاب خاطرات کارآفرینان بزرگ ایرانی، دریافت کرد. سعیدی دوره کارشناسی علوم اجتماعی را در دانشگاه تهران در سال ۱۳۶۸ به پایان رساند و سال ۱۳۷۱ فارغ‌التحصیل کارشناسی ارشد جامعه‌شناسی در دانشگاه تهران شد و دکتری جامعه‌شناسی خود را از دانشگاه لندن در سال ۱۳۷۸ اخذ کرد. زندگی محمدتقی برخوردار، خاندان لاجوردی، محمدرحیم متقی ابروانی، علی خسروشاهی و رضا نیازمند از جمله پژوهش‌هایی است که سعیدی در حوزه کارآفرینی انجام داده است.

محمد فاضلی متولد شهر اراک در سال ۱۳۵۳ است. او سال ۱۳۷۱ وارد دانشگاه صنعتی امیرکبیر شد و در رشته مهندسی صنایع تحصیل کرد ولی برای ادامه تحصیل باتوجه به علاقه بسیار به جامعه‌شناسی و تحلیل توسعه‌نیافتگی اقتصادی و سیاسی ایران رشته جامعه‌شناسی را انتخاب کرد. فاضلی در سال ۱۳۸۰ فارغ‌التحصیل کارشناسی ارشد جامعه‌شناسی از دانشگاه تربیت مدرس شد و بلافاصله دوره دکتری خود را هم در همین دانشگاه و در رشته جامعه‌شناسی سیاسی آغاز کرد. فاضلی سال ۱۳۸۱ تدریس در دانشگاه را شروع کرده است و هم‌اکنون استادیار جامعه‌شناسی دانشگاه شهید بهشتی است. او در سال‌های گذشته با مرکز تحقیقات استراتژیک مجمع تشخیص مصلحت نظام و مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری همکاری داشته است.

محسن گودرزی جامعه‌شناس و استاد دانشگاه است. او فارغ‌التحصیل کارشناسی پژوهشگری اجتماعی از دانشگاه تهران در سال ۱۳۶۵ است و مدرک کارشناسی ارشد جامعه‌شناسی خود را در سال ۱۳۷۶ از دانشگاه تهران اخذ کرده و در سال ۱۳۸۳ هم مدرک دکتری جامعه‌شناسی‌اش را از دانشگاه تهران گرفت. محسن گودرزی در طول بیش از سه دهه فعالیت علمی، نظرسنجی‌ها و پژوهش‌های اجتماعی و اقتصادی بسیاری انجام داده است که از آن جمله می‌توان به تحولات فرهنگی ایران در سه دهه ۱۳۵۳-۱۳۸۳، بررسی روندهای تحولات جمعیتی و فرایندهای تشکیل سرمایه در ایران و انجام ده‌ها نظرسنجی و افکارسنجی درباره مسائل سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی اشاره کرد.

محمد مرتضوی دبیرکل خانه صنعت و معدن ایران و از فعالان قدیمی حوزه صنعت محسوب می‌شود. پدرش از کارآفرینان پیشرو حوزه صنایع آرد و گندم بود و یکی از قدیمی‌ترین کارخانه‌های تولید آرد صنعتی به نام ستاره را در ایران راه‌اندازی کرد که سالیان سال است محمدرضا مرتضوی مدیریت آن را برعهده دارد. مرتضوی در زمان انقلاب تحصیل در آمریکا را رها کرد و به ایران بازگشت و با شروع جنگ تحمیلی به گروه جنگ‌های نامنظم پیوست و جانباز شد. البته از دست دادن یک پا هیچ‌گاه باعث نشده است که او دست از تلاش برای توسعه صنعتی کشور به خصوص در حوزه صنایع غذایی بردارد.

علی نقیب عضو هیئت نمایندگان اتاق تهران و ایران است. او لیسانس مهندسی صنایع خود را از دانشگاه صنعتی شریف دریافت کرد و برای ادامه تحصیل به آلمان رفت و فوق‌لیسانس ام‌بی‌ای را از دانشگاه Kempten دریافت کرد. در کارنامه فعالیت او تأسیس و ریاست هیئت مدیره شرکت ایران آورد، مدیرعامل شرکت زمزم، مدیرعامل و عضویت در هیئت مدیره شرکت سهامی عام کف (داروگر)، ریاست هیئت مدیره شرکت‌های کیمیای ایران، ریاست هیئت مدیره شرکت ارزش‌آفرینان سرمایه، و رئیس هیئت مدیره شرکت بهداشتی دکتر عبیدی دیده می‌شود.

اکبر ابراهیمی رئیس هیئت مدیره گروه صنعتی پاکشوما یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های تولید لوازم خانگی از جمله ماشین لباسشویی، کولر، جاروبرقی و... در ایران است. او با ورود به دهه ۳۰ زندگی‌اش این مجموعه را راه‌اندازی کرد و کار را تا جایی پیش برد که هم‌اکنون ۳ خط کامل تولید در مجموعه پاکشوما فعال است و بیش از ۴ هزار نفر به صورت مستقیم در این کارخانه مشغول به کارند. او در ۴۰ سال گذشته همیشه در کنار فعالیت صنعتی حضوری فعال در امور خیریه هم داشته است و یکی از بزرگ‌ترین خیرین مدرسه‌ساز شناخته می‌شود.

سلطان حسین فتاحی بنیانگذار و مدیرعامل کارخانه تولید لوازم خانگی امرسان یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های تولید لوازم خانگی در کشور است. او کار خود را از کارگری در کارخانه لوازم خانگی شروع کرد، پس از آن مدتی مغازه تعمیر لوازم خانگی داشت و در نهایت در دهه ۶۰ که بازار به دلیل مشکلات ناشی از جنگ، تشنه لوازم خانگی بود، کارخانه امرسان را تأسیس کرد. فتاحی دارنده نشان امین‌الضرب از سومین دوره این جایزه است. در مجموعه صنعتی‌ای که او راه‌اندازی کرده است حالا بعد از گذشته ۳۴ سال حدود ۶۰۰ نفر به صورت مستقیم مشغول به کارند.

شهاب جوانمردی عضو هیئت نمایندگان اتاق تهران و ایران و فارغ التحصیل دکتری دی بی ای از دانشگاه بوردو است. او از کارآفرینان و مدیران حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات به شمار می آید. جوانمردی اکنون بیشتر با عنوان مدیرعامل فناوری اطلاعات و ارتباطات پاسارگاد آریان یا فناپ شناخته می شود. او همچنین عضو هیئت مدیره دوره چهارم سازمان نظام صنفی رایانه ای استان تهران است. جوانمردی عضو کمیسیون بانکداری الکترونیک نظام صنفی رایانه ای کشور، مشاور تأیید صلاحیت شده نظام صنفی رایانه ای در حوزه های سخت افزار و مشاوره زیرساخت و مشاوره مدیریت و آموزش، رئیس هیئت مدیره شرکت پیشگامان امین سرمایه پاسارگاد (شناسا، شرکت سرمایه گذاری خطرپذیر گروه مالی پاسارگاد) هم بوده است.

فرزین فردیس عضو هیئت نمایندگان اتاق تهران و ایران است. او فارغ التحصیل کارشناسی مهندسی برق (گرایش مخابرات) از دانشگاه صنعتی شریف و کارشناسی ارشد مدیریت اجرایی (ام بی ای) از همین دانشگاه است. فردیس دانش آموخته برگزیده سازمان جهانی کار (ILO) در دوره تربیت مربی کارآفرینی و بنیانگذار و عضو هیئت مدیره گروه پارس سامان است. گروه دانش بنیان پارس سامان با اجرای سیستم های مانیتورینگ و کنترل روی بیش از ۶۶۰۰ کیلومتر از خطوط انتقال گاز و نفت کشور نقش قابل ملاحظه ای در تأمین انرژی پایدار برای کل مصارف صنعتی و خانگی کشور دارد. فردیس بیش از ۱۰ سال سابقه در آموزش مهارت های فروش و مذاکره در دانشگاه های صنعتی شریف و تهران دارد.

مجتبی نائلی نایب رئیس انجمن صنفی کارفرمایان ماشین سازان صنایع غذایی ایران و از اعضای مؤسس این انجمن در سال ۱۳۹۶ است. او مدیرعامل شرکت کوشش کاران ایران سازنده ماشین آلات بسته بندی مواد غذایی و دارویی است که هم اکنون با بیش از ۱۰۰ شرکت کوچک و بزرگ صنایع غذایی در ایران همکاری دارد. نائلی به کمک دوستانش در این شرکت و با وجود تحریم ها توانسته کار را تا جایی پیش برد که شرکت تحت مدیریت او در کشورهای امارات، تاجیکستان، ترکمنستان، رومانی، عراق، لبنان و حتی ترکیه و ایتالیا خطوط بسته بندی صنایع غذایی احداث کرده است.

مهدی فضلی، مدیرعامل گروه صنعتی گلرنگ یکی از بزرگترین هلدینگ های اقتصادی کنونی ایران است که بیش از ۴۰ شرکت زیرمجموعه دارد و بیش از ۱۷ هزار نفر در آن به صورت مستقیم مشغول به کار هستند. فضلی در دومین دوره جایزه امین الضرب، تندیس امین الضرب را دریافت کرد. او از نسل دوم خانواده فضلی است که وارد صنعت تولید لوازم آرایشی، بهداشتی و صنعت شوینده شد و پدرش محمدکریم فضلی بنیانگذار این مجموعه محسوب می شود. البته گروه صنعتی گرنگ در دوران مدیریت مهدی فضلی که دانش آموخته دانشگاه تهران است رشد اصلی خود را طی کرد و به یک هلدینگ بزرگ تبدیل شد.

مرتضی سلطانی، بنیانگذار گروه صنعتی زر، کارآفرینی خودساخته است که از هیچ و با سختی بسیار کار را شروع کرد و بنیانگذار یکی از بزرگترین مجموعه های صنایع غذایی کشور شد. او مجموعه کارخانه های زر ماکارون و غلات زر را در اواخر دهه ۷۰ و اوایل دهه ۸۰ راه اندازی کرد و در اوایل دهه ۱۳۹۰ عملیات احداث نخستین پالایشگاه غلات کشور (تولیدکننده قند مایع) را کلید زد که با حضور حسن روحانی رئیس جمهور افتتاح شد. مرتضی سلطانی، دارنده تندیس اولین دوره جایزه امین الضرب، معتقد است کارآفرینی امید و باور می خواهد؛ کارآفرینی که امید ندارد باید خودش را خط بزند.

جمشید مغازه ای دبیر انجمن شیرینی و شکلات ایران و رئیس تعاونی شیرینی و شکلات ایران است. او در رشته مدیریت در دانشگاه تهران تحصیل کرد و سال ۱۳۵۵ فارغ التحصیل شد. مغازه ای از سال ۱۳۵۵ تا ۱۳۶۲ در گروه صنعتی بهشهر فعالیت کرد و بعد از آن به مجموعه گروه صنعتی مینو (بزرگترین تولیدکننده شیرینی و شکلات در آن زمان) رفت و مدیر بازرگانی شد و ۱۹ سال (تا ۱۳۸۳) در این کارخانه حضور داشت. او در ۱۳۸۳ به انجمن شیرینی و شکلات ایران رفت و دو سال قائم مقام دبیر انجمن بود و بعد از آن دبیر انجمن شد که همچنان این مسئولیت را برعهده دارد.

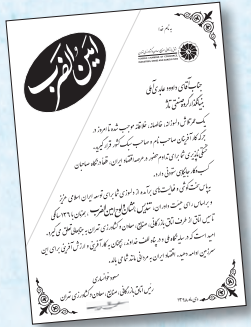

رضا باکری، دبیر انجمن فرآورده های لبنی ایران، خود از کارآفرینان با سابقه در صنایع لبنی کشور محسوب می شود. باکری در طول بیش از ۴ دهه فعالیت صنعتی در مجموعه هایی مانند کارخانه قند ارومیه، کارخانه کنسرو و قوطی سازی حوا و سردخانه شاهرود فعالیت داشته و در سال ۱۳۶۴ کارخانه شیر پاستوریزه فیروزکوه را راه اندازی کرده است. او تا سال ۱۳۸۶ مدیریت کارخانه شیر پاستوریزه فیروزکوه را برعهده داشت. باکری در سال ۱۳۷۵ جزو هیئت مؤسس انجمن صنایع لبنی ایران بود و طی ۲۳ سال گذشته همیشه از اعضای ارشد این تشکل بوده و از سال ۱۳۸۹ تاکنون دبیر این انجمن است.

کاوه زرگران رئیس کمیسیون کشاورزی اتاق تهران و از فعالان اقتصادی حوزه کشاورزی و صنایع غذایی است. او فارغ التحصیل کارشناسی در رشته مهندسی معدن و کارشناسی ارشد در رشته مدیریت اجرایی (استراتژیک) است. زرگران مؤسس و رئیس اتاق مشترک ایران - برزیل، عضو هیئت رئیسه اتاق مشترک بازرگانی ایران و روسیه و عضو هیئت نمایندگان دوره هفتم و هشتم اتاق ایران است. او همچنین عضو هیئت مدیره و دبیرکل کانون انجمن های صنایع غذایی ایران است که یک تشکل مادر (متشکل از ۴۲ انجمن، سندیکا و تشکل) در حوزه صحت غذا محسوب می شود. زرگران مالک شرکت زر باختر آسیا است و در حوزه تجارت غلات فعالیت می کند. او همچنین رئیس هیئت مدیره شرکت صنعتی پاکتاب مروارید (از تولیدکنندگان ظروف پلاستیک) است.

داوود عابدی آملی، بنیانگذار گروه صنعتی مهدتاژ

کارآفرین توسعه‌گرا

دارنده تندیس امین‌الضرب

۱۱
کشور

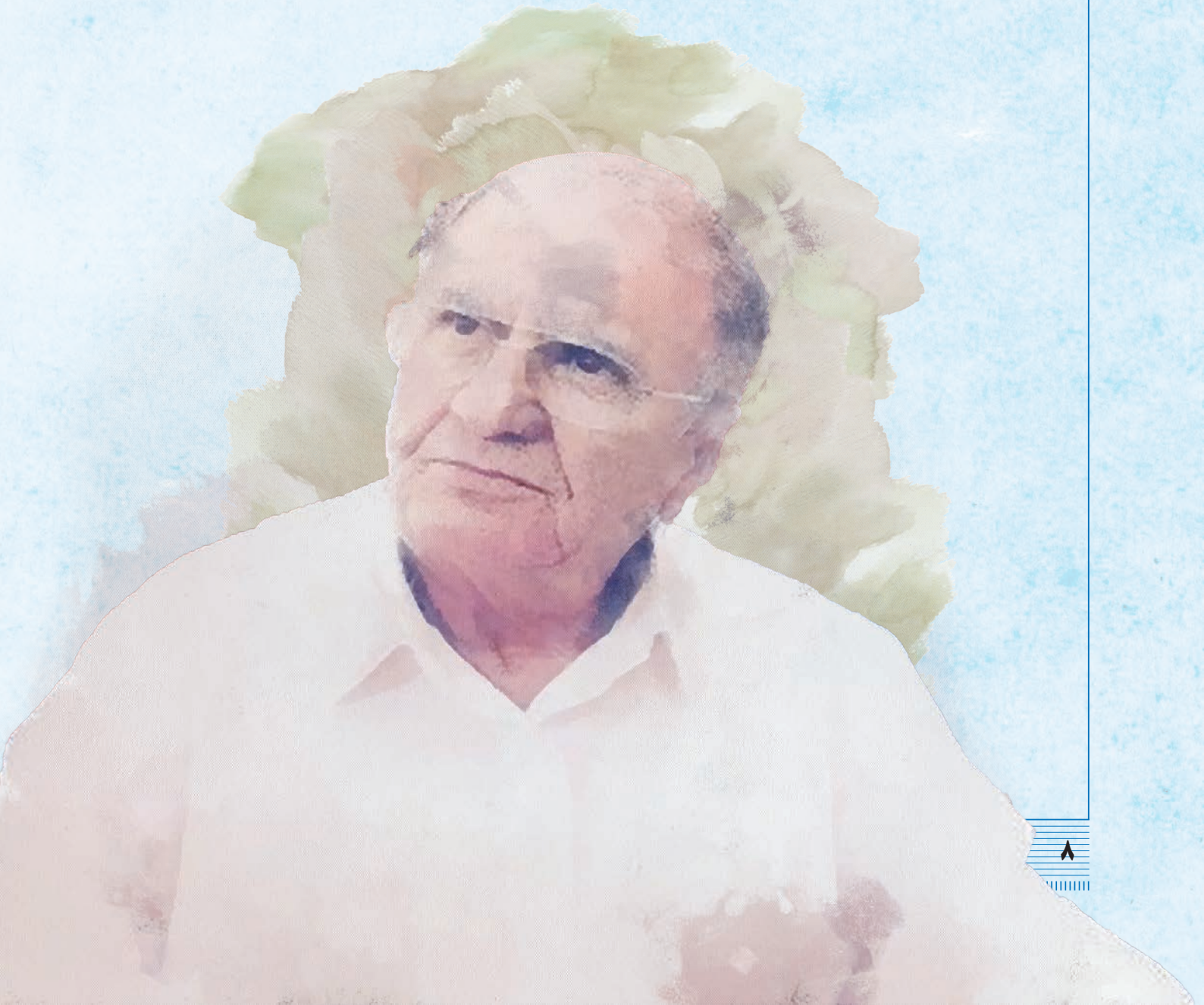
صادرات مواد شوینده و بهداشتی

۵۵۰
نفر

تعداد اشتغال مستقیم

۶
دهه

فعالیت صنعتی

داوود عابدی آملی کار را از کودکی و با دست‌فروشی و پهن کردن بساط کنار خیابان شروع کرد ولی همیشه به درس علاقه بسیاری داشت و با پشتکار توانست در رشته مهندسی شیمی از دانشگاه امیرکبیر فارغ‌التحصیل شود. او با کار در کارخانه‌هایی مانند تولید دارو کسب تجربه کرد و در نهایت واحد صنعتی خود را راه‌اندازی کرد که امروز یکی از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان محصولات بهداشتی در کشور است.

داوود عابدی یکی از بنیانگذاران صنعت شوینده در کشور و کسی است که بسیاری از محصولات شوینده را برای اولین بار در ایران تولید کرد. او بعد از فارغ‌التحصیل شدن در تعدادی از کارخانه‌های دارویی، تولید محصولات بهداشتی و شیمیایی و حوزه پتروشیمی فعالیت کرد و با راه‌اندازی خطوط تولید محصولات جدید در کشور قدم‌های مهمی در توسعه صنایع وابسته به مواد شیمیایی برداشت و از همین رو برخی از فعالان این حوزه به او لقب پدر صنعت شوینده کشور را داده‌اند.

او متولد ۱۳۱۶ در شهر آمل است و در خانواده‌ای مذهبی به دنیا آمده و پدرش مغازه‌داری ساده بود. او از کودکی هم‌زمان با تحصیل کار هم می‌کرد. «وقتی سوم ابتدایی بودم تصمیم گرفتم که در کنار تحصیل کار هم بکنم. پدرم به دلیل شرایط درآمدی و هزینه‌های خانواده پول توجیبی کمی به من می‌داد و همین شد که به فکر پول درآوردن افتادم. اولین کاری که انجام دادم پهن کردن بساط جلوی مغازه پدرم بود؛ آن زمان لوازم التحریر، خوراکی، شانس و چیزهای مختلفی می‌فروختم تا این که پدرم دید که استعداد زیادی در حساب و کتاب دارم و همین شد که شاگرد مغازه شدم و دفاتر روزانه دخل و خرج را می‌نوشتم. البته درسم هم خوب بود و همیشه جزو شاگردهای نمونه کلاس و مدرسه بودم. کار کردن من در مغازه پدرم تا کلاس ۱۲ ادامه داشت البته وقتی کلاس ۹ بودم و مدرک سیکل را گرفتم به او گفتم که بعد از دیپلم برای ادامه تحصیل به تهران خواهم رفت و دوست دارم سقف خواسته‌هایم را بشکافم و همین اتفاق هم افتاد.»

با پایان تحصیل و با وجود مخالفت پدر برای ترک نکردن کسب و کار، او به تهران آمد و در کلاس‌هایی که برای کنکور ورود به دانشگاه‌ها وجود داشت ثبت‌نام کرد و در نهایت در آزمون ورودی دانشگاه‌ها پذیرفته شد. اما یکی از خوش‌اقبال‌های عابدی در دوران تحصیل نگاه متفاوت مسئولان دانشکده شیمی دانشگاه پلی‌تکنیک به کار در کنار تحصیل بود؛ اتفاقی که به گفته خود او نقش اساسی در شکل‌گیری دیدگاه حرفه‌ای و تخصصی‌اش داشت و باعث شد که خیلی زود بتواند جذب کار شود. داوود عابدی در دوران ۴ ساله کارشناسی مهندسی شیمی هر تابستان در یکی از واحدهای صنعتی مشغول به کار بود. به گفته خودش سال اول در کارخانه شیشه ایران کار کرد و تجربه‌های بسیاری از کار با کوره آموخت که بعدها در راه‌اندازی کوره در یکی از واحدهای صنعتی خیلی مورد استفاده‌اش قرار گرفت. سال دوم با کمک یکی از استادانش در کارخانه‌ای وابسته به سازمان آب که در حوزه تولید مواد شیمیایی تصفیه‌کننده آب فعالیت می‌کرد کار کرد و حتی ماهانه ۳۰۰ تومان دریافتی داشت. با پایان سال سوم او در کارخانه روغن نباتی و صابون‌سازی گل کار کرد و با پایان سال چهارم مهندسی هم به شرکت نفت مراجعه کرد و بدون هیچ دریافتی حاضر شد ۳ ماه در قم و حفاری‌های چاه شماره ۱۱ حضور داشته باشد و تجربه کسب کند.

عابدی در سال ۱۳۴۲ از دانشگاه پلی‌تکنیک فارغ‌التحصیل و بعد از مدتی در پالایشگاه پتروشیمی پاسارگاد مشغول به کار شد البته جذب شدن در این مجموعه صنعتی آن هم در زمانی که کشور با مشکلات اقتصادی بسیاری مواجه شده و جمعیت بیکاران به شدت افزایش یافته بود، کاری بسیار سخت بود. او ۹ ماه در پتروشیمی پاسارگاد کار کرد و خیلی زود باتوجه به تجربه و پشتکارش توانست به یکی از مهندسان اصلی این مجموعه بدل شود. اما همه چیز خیلی آرام پیش رفت زیرا مشکلات مالی این مجموعه صنعتی خیلی زود خود را نشان داد و عدم پرداخت حقوق کارگران باعث شد که آشوب‌هایی در این مجموعه به وجود آید و در نهایت عابدی این کار را رها کند و دوباره به دنبال کار جدید در تهران بگردد. مدتی در تهران بیکار بود تا این که روی دیوار ورودی دانشکده شیمی دانشگاه پلی‌تکنیک آگهی استخدام در شرکت تولید دارو را دید و مسیر زندگی‌اش تغییر کرد. او کار در این مجموعه را شروع کرد و از طرف شرکت تولید دارو برای گذراندن دوره آموزشی برای نصب تجهیزات خط تولید جدید ابتدا ۲۹ روز به ایتالیا و سپس ۳ روز به بارسلون و ۳۹ روز هم والنسیا در اسپانیا اعزام شد و پس از بازگشت به کشور این خط تولید را که تحولی مهم در صنعت تولید محصولات شوینده در کشور محسوب می‌شد، راه‌اندازی کرد.

کار در شرکت تولید دارو برای عابدی تجربه‌ای بسیار گران‌قدر بود که ۱۲ سال طول کشید و او در این سال‌ها توانست با کمک دیگران تحولات مهمی را در تولید مواد شوینده و بهداشتی رقم زند.

عابدی چند سال بعد به امید راه‌اندازی مجموعه صنعتی خود از تولید دارو باز خرید شد و پولی دریافتی‌اش را به عنوان سرمایه اولیه ذخیره کرد. او در مصاحبه با برنامه «پایش» درباره راه‌اندازی مجموعه‌های صنعتی خود و شروع کارش گفت: «۱۲ سال در تولید دارو کار کردم و کل پس‌اندازم یک خانه و دو ماشین بود، در زمان اوج کار درآمدم به حدود ۱۰ هزار دلار هم رسیده بود ولی ایده‌های بسیاری داشتم و به نقطه‌ای رسیده بودم که باید مجموعه خودم را راه‌اندازی می‌کردم و در نهایت هم از تولید دارو باز خرید شدم و ۶۳۰ هزار تومان گرفتم که سرمایه اولیه‌ام شد ولی خب در ابتدای کار در راه‌اندازی مجموعه‌های صنعتی اصلاً موفق نبودم و چندین بار شکست خوردم و هر بار هم بخش مهمی از سرمایه‌ام را از دست دادم تا این که مجموعه تاژ را تأسیس کردم و توانستم به مرور زمان و با نورآوری در محصولات روز به روز کار را توسعه دهم و زمینه اشتغال صدها نفر را به لطف خدا فراهم کنم.»

او در سال ۱۳۶۴ اولین کارخانه خود را در قزوین راه‌اندازی کرد و بعد از سه سال در سال ۱۳۶۷ مجموعه صنعتی تاژ شکل گرفت که در سال ۱۳۶۸ افتتاح شد و در طول بیش از دو دهه فعالیت به یکی از بزرگ‌ترین تولیدکننده‌های مواد شوینده در کشور تبدیل شد. در گروه صنعتی مهدتاژ بیش از ۵۵۰ نفر (آمار مربوط به سال ۹۷) به صورت مستقیم مشغول به کار هستند و تولیدات این کارخانه به بیش از ۱۱ کشور از جمله کشورهای همسایه صادر می‌شود. داوود عابدی در طول حدود ۶ دهه فعالیت صنعتی به خصوص به خاطر کارآفرینی در طول سه دهه گذشته بارها به عنوان صادرکننده و کارآفرین نمونه کشوری انتخاب شده و حتی نشان دولتی کار و تولید را از رئیس‌جمهور دریافت کرده است.

علی سالک‌نجات، بنیانگذار گروه صنعتی نجاتی (آنا تا)

داستان کارخانه شکلات‌سازی

دارنده تندیس امین‌الضرب

۳۶

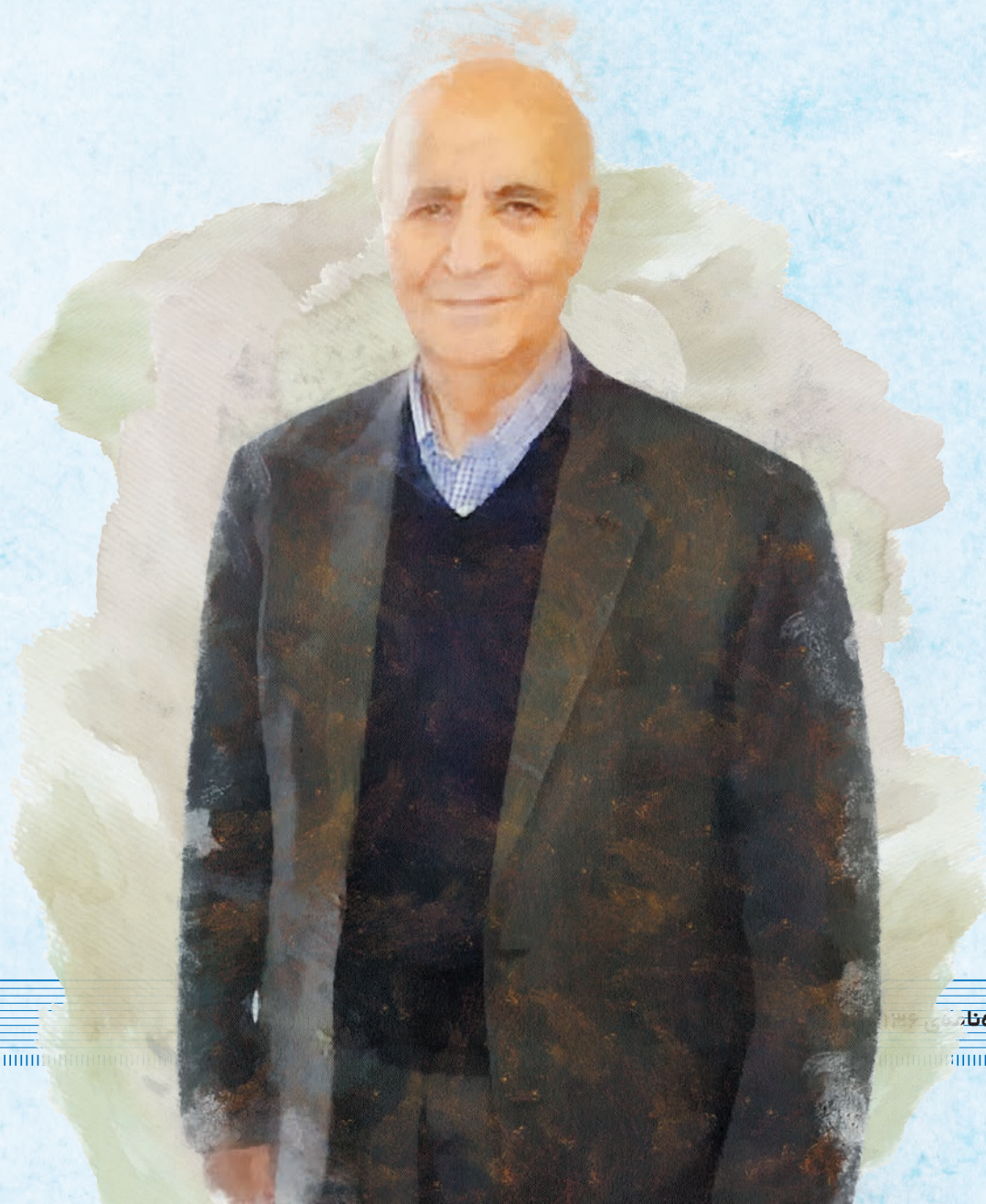
میلیون دلار
صادرات محصولات غذایی

۳۰۰۰

نفر
تعداد اشتغال مستقیم

۷

دهه
فعالیت صنعتی

گروه صنعتی آنا کار خود را از یک کارگاه کوچک قندریزی در شهر تبریز بین سال‌های ۱۳۱۶ تا دهه ۴۰ شروع کرد و علی‌سالک نجات از کودکی در این کارگاه که متعلق به پدرش بود مشغول به کار شد ولی بعد به فکر توسعه کار افتاد و تا جایی مجموعه را گسترش داد که حالا آنا تا به یکی از برندهای اصلی تولید شکلات و شیرینی صنعتی بدل شده است.

علی‌سالک نجات متولد آبان سال ۱۳۱۲ (۸۶ ساله) در تبریز است. پدر او ابتدا در کار تجارت و بازرگانی بود اما وقتی علی چهارساله بود در سال ۱۳۱۶ یک کارگاه کوچک قندریزی در نزدیکی خانه‌شان در خیابان کهنه تبریز راه‌اندازی و با تلاش بسیار آن را به یکی از کارگاه‌های موفق شهر تبدیل کرد. علی‌سالک نجات در کنار تحصیل در مدرسه در کارگاه قندریزی پدرش نیز کار می‌کرد. او در مصاحبه‌ای گفته است مهم‌ترین درسی که از دوران تحصیل آموخته و همیشه روی کسب و کارش اثر گذاشته است به قرائت سوره «مطفیین» قرآن از سوی یکی از معلم‌های ابتدایی و معنای آن بازمی‌گردد: «معلم معنای سوره را برای ما گفت: "وای به حال کم‌فروشان، آنهایی که کم‌ارزایی می‌فروشند و در کیلو و وزن به مردم کم می‌دهند. آیا آنها نمی‌دانند (برای مجازات) روزی برانگیخته می‌شوند، که آن روز بسیار روز بزرگی است، روزی که مردم در حضور پروردگار عالم می‌ایستند." آن روز این کلمات با جانم آمیخته شد و به خودم قول دادم هرگز کلام خداوند را فراموش نکنم و اگر روزی تاجر و یا فروشنده شدم هیچ کالایی را گران به مردم نفروشم و تقلب و غش در کارم وارد نکنم.»

آنها در کارگاه قندریزی ابتدا شکر سفید را به قند قالب‌گیری شده تبدیل می‌کردند، سپس نوعی شیرینی به نام شکرپنیر تولید کردند و با افزایش مشتری و شناخته شدن محصولاتشان در بازار به تولید محصولات جدیدتر علاقه‌مند شدند و با بزرگ شدن علی‌سالک به فکر توسعه کار افتادند و کارگاه بزرگی در جاده ایل‌گلی تبریز راه‌اندازی و اولین خط اتوماتیک تولید آب‌نبات و تافی را دایر کردند.

از سال ۱۳۵۱ توسعه چشمگیر این کارگاه آغاز شد و در مدت کوتاهی، تعداد خطوط تولید به چند برابر افزایش یافت. علی‌سالک نجات هم‌زمان به فکر راه‌اندازی فروشگاه‌های هم‌در یکی از خیابان‌های تبریز برای فروش محصولاتشان افتاد.

باتوجه به استقبال از محصولات این مجموعه او چند سال بعد به فکر تأسیس کارخانه تولید انواع شیرینی و شکلات افتاد و گروه صنعتی نجاتی را به ثبت رساند و به فاصله یک سال خط تولید مکانیزه بیسکوئیت و ویفر را با مارک «آنا» (برگرفته از کلمه‌های آنا و آنا، یعنی مادر و پدر) وارد بازار کرد. در این سال‌ها علاوه بر کارخانه تولید بیسکوئیت و ویفر، کارگاه تولید آب‌نبات و تافی و کارگاه قندریزی هم در کنار این مجموعه صنعتی به کار خود ادامه می‌داد. البته مدتی نگذشت که در مجموعه صنعتی نجاتی خطوط تولید شکلات و تافی هم خریداری و نصب و تولید این محصولات هم در این مجموعه صنعتی شد. خود او گفته است: «استقبال بی‌سابقه بازار از مارک آنا باعث شد که در مدت کوتاهی، شعبه‌های فروش شرکت نیز افتتاح شوند و تنها سه سال پس از آغاز تولید مکانیزه بیسکوئیت و ویفر، صادرات نیز به

کشورهای هم‌جوار آغاز شود.»

در سال ۱۳۶۸ هم‌زمان با اتمام جنگ، فرزندان علی‌سالک نجات (محمد رضا و محمد جواد) نیز که در طول دوران کودکی و تحصیل، در کنار پدر با مسائل تولید و اداره این مجموعه آشنا شده بودند رسماً به گروه صنعتی پیوستند و مسیر توسعه کارخانه آنا شدت گرفت. حاج علی‌سالک نجات در مصاحبه‌ای درباره این تحول گفته است: «در سال ۱۳۶۸ هم‌زمان با اتمام جنگ، فرزندانم محمد رضا و محمد جواد نیز که در طول دوران کودکی و تحصیل، در کنار من با مسائل تولید و اداره این مجموعه آشنا شده بودند رسماً به گروه صنعتی نجاتی پیوستند و انقلابی در توسعه آنا اتفاق افتاد. ما توانستیم در همان سال خطوط تولید کاملاً مکانیزه برای تولید انواع تافی ساده و مغزدار، بیسکوئیت ساده و کرمدار، ویفر ساده و شکلاتی و انواع آب‌نبات در بسته‌بندی‌های بسیار متنوع راه‌اندازی کنیم و بلافاصله پس از آن، محصولات خود را به اروپای شرقی، آسیای میانه و کشورهای تازه استقلال‌یافته صادر کنیم. از آن مدت تاکنون، هر ساله حداقل یک خط تولید به مجموعه امکانات و حداقل یک محصول به مجموعه محصولات شرکت اضافه می‌شود. در حال حاضر، ما همچنان به صورت خانوادگی، مجموعه بزرگ آنا را اداره می‌کنیم و به افق‌های بسیار روشنی چشم دوخته‌ایم.»

گروه صنعتی نجاتی که در زمان شروع به کار ۵۶ کارگر داشت حالا به مجموعه‌ای بسیار بزرگ تبدیل شده که بیش از ۳ هزار نفر به صورت مستقیم در آن مشغول به کار هستند.

تولید و عرضه بیش از ۱۴۰ نوع محصول با تنوع بیش از چهارصد نوع بسته‌بندی برای انواع بیسکوئیت، ویفر، تافی، آب‌نبات، شکلات، اسنک، آدامس، غلات حجیم‌شده و... و صادرات ۳۶ میلیون دلاری (در سال ۱۳۹۵) از موفقیت‌های این گروه صنعتی است. محصولات آنا تا به کشورهای مختلف از افغانستان، عراق و عربستان گرفته تا کشورهای اروپایی صادر می‌شود.

حاج علی‌سالک نجات در دهه ۸۰ عمر خود همچنان به توسعه و کار فکر می‌کند و امیدوار است که تعداد کارگران این مجموعه به ۵ هزار نفر برسد. او در مصاحبه‌ای با سایت تخصصی فود گفته بود: «صنعت شیرینی شکلات صنعتی است که باید تولیداتش به‌روز باشد. در صورتی که نتوانیم رقابت سالمی در عرصه جهانی داشته باشیم، مسلماً از صحنه خارج خواهیم شد. نیاز است تا علاوه بر حفظ سهمی که هم‌اکنون در بازار جهانی به خود اختصاص داده‌ایم، رونق آن را نیز در دستور کار قرار دهیم. این امر نیز مسلماً با درجا زدن ممکن نیست؛ باید بهره‌گیری از ماشین‌آلات روز جهان را در دستور کار داشته باشیم و محصولاتمان نیز باید جهانی و به‌روز باشد تا بتوانیم با خارجی‌ها رقابت کنیم.»

او می‌گوید: «ما روز به روز تلاش کرده‌ایم که امروزمان از دیروزمان بهتر شود. به این مفهوم که هیچ‌وقت ننشستیم. موفقیت ما همین است که روز به روز محصولات جدید و با تنوع عرضه کنیم تا هم بتوانیم سهممان در بازار موجود را حفظ کنیم و هم بازارهای دیگری را نیز تسخیر کنیم. ما علاقه‌مندیم و عشق به این کار داریم و تلاش را رمز موفقیت خود می‌دانیم.»

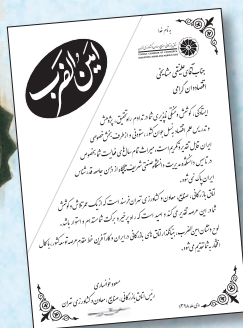

علینقی مشایخی

اقتصاددان و بنیانگذار دانشکده مدیریت
و اقتصاد دانشگاه شریف

مرد

تئوری بازارها

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

ریاست این موسسه را برعهده داشت. او در این موسسه دوره کارشناسی ارشد برنامه‌ریزی سیستم‌ها را پایه گذاشت. علاوه بر این موسسه عالی آموزش و پژوهش فعالیت‌های تحقیقاتی مختلفی در زمینه‌های توسعه، انرژی، حمل و نقل، مدیریت و اقتصاد انجام داد. در دوران ریاست مشایخی مجله علمی پژوهشی «برنامه و توسعه» شروع به انتشار کرد.

او در سال ۱۳۷۴ برای فرصت مطالعاتی به عنوان محقق مدعو به دانشگاه MIT که دوران دکتری را در آن پشت سر گذاشته بود، برگشت و با پایان این دوره به ایران آمد و در سال ۱۳۷۶ فکر تأسیس دانشکده مدیریت و اقتصاد را در دانشگاه صنعتی شریف که همه آن را به عنوان دانشگاهی فنی و مهندسی می‌شناختند مطرح کرد و در نهایت در سال ۱۳۷۸ با کمک استادان صنایع، و با جذب کادر جوان و باکیفیت، دانشکده مدیریت و اقتصاد را در این دانشگاه پایه گذاشت. در دانشکده مدیریت و اقتصاد شریف دوره‌های MBA (برای اولین بار)، کارشناسی ارشد اقتصاد و کارشناسی ارشد مهندسی سیستم‌های اقتصادی و اجتماعی تدریس شد. این دانشکده با طراحی ساختارهای مناسب برای دوره‌های آموزشی خود، به یکی از بهترین و پرمقتضی‌ترین مرکز آموزش مدیریت و اقتصاد در کشور تبدیل شده است و هرساله دانشجویان مستعد و نخبه بسیاری متقاضی تحصیل در این دانشکده هستند.

از جمله سوابق کاری علینقی مشایخی می‌توان به عضویت در هیئت مؤسس مدرسه عالی مدیریت ایرانیان، دبیرکل انجمن فارغ‌التحصیلان دانشگاه صنعتی شریف (۱۳۸۵ تا ۱۳۹۰)، عضو هیئت مدیره سازمان مدیریت صنعتی، مشاور وزیر نیرو در امور برنامه‌ریزی (۱۳۶۸ تا ۱۳۷۳)، مشاور وزیر مسکن در امور برنامه‌ریزی (۱۳۶۳)، مشاور وزیر صنایع سنگین در امور طرح و برنامه (۱۳۶۴) و... اشاره کرد. او برای حدود ۳۳ سال دروس مختلف مدیریت نظیر اصول مدیریت، حسابداری، بودجه‌ریزی و کنترل، مدیریت استراتژیک، دینامیک سیستم‌های اقتصادی و اجتماعی، دینامیک صنعتی، و سازمان‌های یادگیرنده را به دانشجویان زیادی آموزش داده است. از جمله کتاب‌های او می‌توان به «چشم‌انداز توسعه اقتصادی ایران بر مبنای نفت»، «توسعه صنعتی، تورم و قیمت‌های حسابداری» و «توسعه ظرفیت یادگیری، چالش مدیران و رهبران» اشاره کرد.

علینقی مشایخی در سال ۱۳۲۷ در شهرستان خمین متولد شد. او تا کلاس نهم دبیرستان در خمین تحصیل کرد و بعد با توجه به علاقه‌ای که به رشته ریاضی داشت و این رشته در تنها دبیرستان خمین تدریس نمی‌شد، در سال ۱۳۴۲ برای گذراندن دوره دبیرستان به تهران آمد و در مدرسه ادیب مشغول تحصیل شد. مشایخی در سال ۱۳۴۵ از دبیرستان ادیب تهران دیپلم ریاضی گرفت و همان سال در دانشگاه صنعتی شریف پذیرفته شد. او در خردادماه ۱۳۴۹ در رشته مهندسی مکانیک دوره کارشناسی را با رتبه اول به پایان رساند و بعد به مدت سه سال در دانشگاه شریف به عنوان دستیار آموزشی فعالیت و آزمایشگاه ترمودینامیک و انتقال حرارت دانشکده ریاضی را با نظر اساتید آن دوره تأسیس کرد.

او در سال ۱۳۵۲ برای تحصیل در دوره دکتری در رشته مدیریت به دانشگاه MIT آمریکا رفت و در اردیبهشت ۱۳۵۷ مدرک دکترای خود را دریافت کرد و به عنوان دانشیار تحقیقاتی در آن دانشگاه مشغول به کار شد. او در آبان‌ماه سال ۱۳۵۷ و هم‌زمان با تحولات سیاسی در ایران از کار در MIT دست کشید و به ایران بازگشت و در دانشگاه صنعتی اصفهان مشغول کار شد و مدتی بعد با همراهی تعدادی از همکاران خود در آن دانشگاه رشته مهندسی صنایع را در سال ۱۳۵۸ تأسیس کرد. دکتر مشایخی همچنین در سال ۱۳۶۱ با کمک تعدادی دیگر از استادان دانشگاه صنعتی اصفهان دوره کارشناسی ارشد مهندسی سیستم‌های اقتصادی و اجتماعی را برای اولین بار در کشور در این دانشگاه پایه‌گذاری کرد و دانشجویان نخبه‌ای در آن دوره پذیرفته شدند که بعدها منشأ خدمات علمی و اجرایی مهمی در کشور شدند.

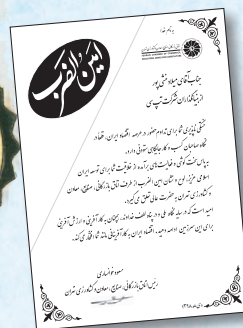
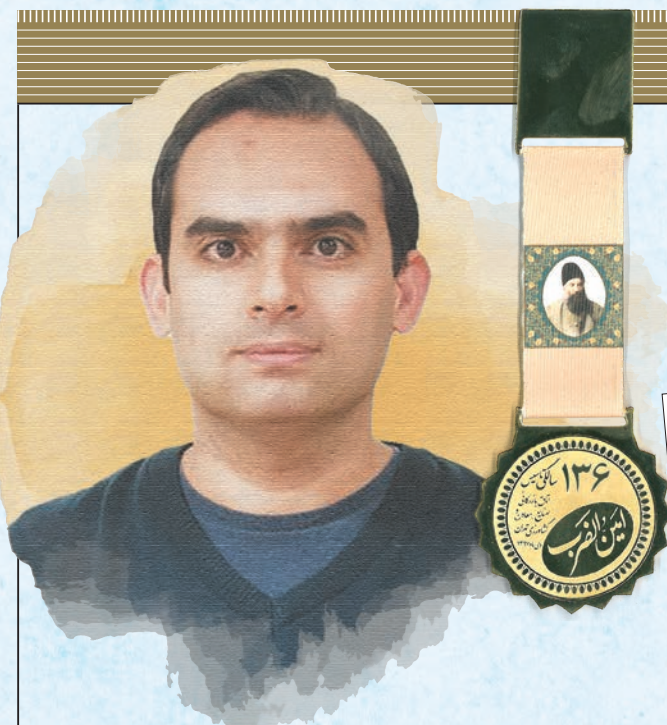
در سال ۱۳۶۵ علینقی مشایخی به دانشگاه صنعتی شریف در تهران منتقل شد. در سال ۱۳۶۶ برای فرصت مطالعاتی یک‌ساله به عنوان استاد مدعو به دانشگاه ایالتی نیویورک در آلبانی رفت. در بازگشت از فرصت مطالعاتی، دوره معادل کارشناسی ارشد مدیریت سیستم‌ها را در دانشکده صنایع دانشگاه شریف طراحی و راه‌اندازی کرد. این دوره بعداً، تبدیل به دوره رسمی کارشناسی ارشد مدیریت سیستم و بهره‌وری در رشته صنایع شد. مشایخی در سال ۱۳۶۸ دعوت شد تا موسسه عالی آموزش و پژوهش در برنامه‌ریزی و توسعه راه‌اندازی و پایه‌گذاری کند و در طی سال‌های ۱۳۶۸ تا ۱۳۷۴

میلااد منشی پور

یکی از بنیانگذاران و مدیرعامل تپسی

سفر استارت آپی

دارنده نشان و لوح امین الضرب

عنوان مدیر فنی و هومن دمیرچی با عنوان مدیر عملیات پایه گذاران تپسی هستند. دمیرچی پیش از مشارکت با منشی پور و مهینی در راه اندازی دو سامانه هوشمند در خواست خودرو اسنپ و تاکسی باب هم نقش کلیدی داشته است. به گفته میلاد منشی پور مجموعه تپسی با بیش از ۸۰۰ پرسنل در سرتاسر کشور (همکاری مستقیم دفتری)، میزبان ده ها نفر از نخبگان مهاجر است که بعد از بازگشت به کشور جذب این استارت آپ شده اند. تپسی در طول ۳ سال و ۳ ماه فعالیت خود رشدی بسیار سریع را تجربه کرده است تا جایی که منشی پور می گوید این شرکت هفته ای ۱۵ تا ۲۰ درصد رشد داشته است و در ماه آنها چند میلیون سفر را اجرا می کنند. طبق آمار اعلام شده در سال ۹۶ بیش از ۲۵۰ هزار راننده برای همکاری با تپسی ثبت نام کرده اند که از این بین ۱۵۰ هزار راننده فعال هستند، البته این آمار در دو سال گذشته افزایش یافته است ولی از سوی مدیران تپسی هنوز آمارهای دقیق جدیدی ارائه نشده است. سرمایه اولیه این استارت آپ حدود ۱۵۰ هزار دلار بوده است. همچنین این شرکت تا سال ۱۳۹۶ (که اعلام شده) ۱۵ میلیون دلار جذب سرمایه کرده است.

او در مصاحبه ای گفته است: «چالش در زندگی همیشه برای من موضوع شیرینی بوده، نه موضوعی که از آن فراری باشم. از لحاظ شخصیتی باید بگویم که من با سختی ها و چالش ها انرژی می گیرم، بنابراین معمولاً یک صورت مسئله سخت و طبعاً معنادار را برای خودم تعریف و سعی می کنم حلش کنم. اگر بخواهم برگردم و ببینم که روحیه سرسخت من کجا متولد شده، طبعاً برمی گردد به دوران کودکی. من خانواده پولداری نداشتم و از همان کودکی روی پای خودم ایستادم و جنگیدن را برای چیزهایی که خواستم به دست بیاورم، یاد گرفته ام. آدم های زیادی هستند که از کودکی کار کرده اند و روی پای خودشان ایستاده اند، اما خیلی از آنها در آینده هم نتوانسته اند موفق و پولدار شوند. خواسته ها و هدف های آدم ها با یکدیگر فرق می کند. مثلاً من از همان کودکی به کم یا جای کوچک راضی نبودم. از همان کودکی به این فکر می کردم که در آینده اتفاقات بزرگی می افتد که می توانم در آنها نقش داشته باشم. می دانستم که هیچ کس هم جز خودم باعث نمی شود که آن اتفاقات بیفتد، بنابراین برای خواسته ها و هدف هایم جنگیدم و فکر می کردم که باید به نتیجه برسد. تصوراتی که از کودکی برای آینده در ذهنم ساخته بودم، بخشی از ناخود آگاه من شده بود. همین هم شد که از هیچ چالش بزرگی نمی ترسیدم و از سختی ها و مشکلات و پیدا کردن راه حل لذت می بردم.»

داستان تپسی، قصه همکاری سه جوان نخبه ایرانی است که یک سال بعد از اپلیکیشن اسنپ به فکر کار مشابهی افتادند و حالا بعد از سه سال توانسته اند سهم بسیار مهمی از بازار تاکسی آنلاین را در تهران و شهرهای دیگر به دست بیاورند. میلاد منشی پور مدیرعامل تپسی که سابقه تجارت و سال ها زندگی در آمریکا را دارد امیدوار است بتواند در آینده ای نه چندان دور این شرکت را به بزرگترین شرکت تاکسی آنلاین کشور بدل کند.

منشی پور فارغ التحصیل مقطع کارشناسی مهندسی مکانیک دانشگاه تهران است. او پس از فارغ التحصیلی مدتی به کار در صنعت نفت و گاز در ایران مشغول بود و سپس برای ادامه تحصیل در مقطع کارشناسی ارشد به فرانسه رفت. مؤسس تپسی مدرک کارشناسی ارشد خود را در رشته امبی ای از فرانسه دریافت کرد. او بعد از اخذ مدرک امبی ای سال ها در زمینه تجارت در شرکت های آمریکایی و اروپایی فعال بوده است و حدود ۱۲ سال خارج از کشور زندگی کرده است. منشی پور حدود ۷ سالی در شرکت های جهانی مشاوره مدیریت بوده است. او سابقه همکاری با شرکت هایی مثل فورچون و کمپانی هایی در حوزه فناوری و محصولات نوآورانه را دارد.

میلاد منشی پور با توسعه فضای استارت آپ ها در ایران و برای این که کاری دلخواه خودش را راه اندازی کند به ایران آمد و در نهایت بعد از آشنایی با هم بنیانگذاران فعلی تپسی این استارت آپ و پلت فرم را راه اندازی کردند. البته او برای بازگشت به ایران در ابتدا به کسب و کاری در حوزه سرمایه گذاری فکر می کرد؛ یعنی گرفتن پول از منبعی و سرمایه گذاری در شرکت ها و بعد از رشد شرکت، فروختن آن. حوزه ای که تجربه زیادی هم در زمینه آن داشت و با حدود ۲۰ تیم در کشورهای مختلف در چنین حوزه ای کار کرده بود. اما در نهایت خودش گفته است قبل از برگشت به ایران کمی تحقیق می کند و متوجه می شود که مشکل اصلی در ایران خود پول است نه نگرانی برای مدیریت آن و همین شد که به راه اندازی استارت آپ فکر کرد.

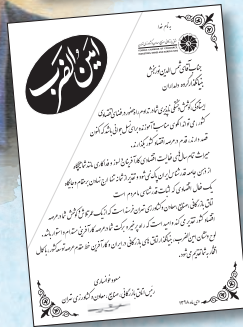
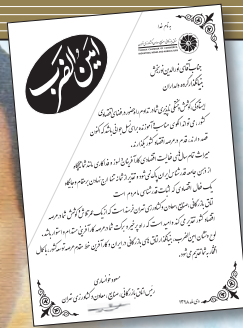
تپسی سامانه هوشمند درخواست خودرو ایرانی برای سفرهای درون شهری است که البته بعد از اسنپ در ایران راه اندازی شد. این اپلیکیشن، در خرداد ۱۳۹۵ (سه سال پیش) به شهروندان تهرانی معرفی شد و در حال حاضر دامنه فعالیت آن به شهرهای کرج، اصفهان، شیراز، تبریز، مشهد، لاهیجان، بندرانزلی، رشت، اهواز و ارومیه و... رسیده است. این نرم افزار، در حال حاضر برای دو سیستم عامل اندروید و آی او اس منتشر شده است. میلاد منشی پور با عنوان مدیرعامل، حمید مهینی با

**نورالدین و شمس‌الدین
نوربخش جعفری دهکردی
بنیانگذاران شرکت دامداران**

کار از صبحگاهان تا شامگاهان

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

رأس دام مولد از نژادهای هولشتاین و جرسی دارد که در زمینی به مساحت ۵۰ هکتار ساخته شده است. این مجموعه دامپروری در منطقه صالح‌آباد ملارد جای گرفته و روزانه بیش از ۱۳۰ تن شیر تولید می‌کند؛ البته برادران نوربخش امیدوار هستند این میزان را در آینده نزدیک به ۲۰۰ تن در روز برسانند. همچنین یکی از شرکت‌های مهم زیرمجموعه دامداران شرکت میامی است که در سال ۱۳۸۶ راه‌اندازی شد و تولیدکننده انواع نوشیدنی‌ها و آب آشامیدنی در بسته‌بندی‌های مختلف است. این کارخانه در شهرک صنعتی چمستان (استان مازندران) مستقر و مشغول فعالیت است.

شرکت فراورده‌های لبنی و پروتئینی سحر از دیگر کارخانه‌های صنعتی این مجموعه است که در استان قزوین واقع شده و محصولات متنوع مانند پنیر، شیر و خامه‌های فرادما را در بسته‌بندی‌های مختلف ارائه می‌کند. این شرکت با استانداردهای بین‌المللی محصولاتی را برای شرکت‌های لبنی معتبر اروپایی تولید می‌کند.

برند دامداران در سال ۱۳۹۲ در دهمین جشنواره ملی قهرمانان صنعت ایران به عنوان یکی از ۱۰۰ برند برتر ایران شناخته شد. همچنین این گروه صنعتی در سال ۱۳۹۷ جزو ۱۵ صادرکننده نمونه استان تهران بود که از سوی اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی استان تهران برگزیده شد. دریافت گواهی‌نامه استانی حمایت از مصرف‌کنندگان در سال ۱۳۹۶ و انتخاب شرکت به عنوان واحد نمونه استاندارد در سال ۱۳۹۷-۱۳۹۸ جزو افتخارات شرکت دامداران است.

در گروه صنعتی دامداران هم‌اکنون بیش از ۳۵۰۰ نفر به صورت مستقیم مشغول به کار هستند. این مجموعه بیش از ۵ درصد سهم تولید کل محصولات لبنی کشور را در اختیار دارد. برادران نوربخش اعلام کرده‌اند: «چشم‌انداز ما در مجموعه دامداران همواره و همیشه تأمین و تضمین محصولات سالم و با کیفیت پایدار است. کیفیت مسابقه‌ای است که پایان ندارد و این آرمان ماست.»

برادران نوربخش جعفری دهکردی را باید جزو کارآفرینانی دانست که کار خود را از پایه شروع کردند و پله‌پله راه پیشرفت را ادامه دادند تا این که دامداران یکی از برندهای اصلی صنایع لبنی کشور را تأسیس کردند. آنها کار خود را با تولید محصولات لبنی در بهار سال ۱۳۶۳ و با یک واحد صنفی بسیار کوچک لبنی و کارگاه خصوصی در خیابان جردن شروع کردند و محصولاتشان (انواع ماست‌های گاوی و گوسفندی، شیر، دوغ، قره‌قروت، بستنی سنتی کشک، کره، سرشیر و پنیر) را در بسته‌بندی‌های نایلونی و ظرف‌های پلاستیکی یک بار مصرف عرضه می‌کردند. استقبال از محصولاتشان در حدی بود که بسیاری از تولیدات روزانه آنها تا قبل از ظهر تمام می‌شد و همین موضوع بود که آنها را به گسترش مجموعه تشویق کرد و این گونه شد که بعد از چند سال دامپروری در ملارد تأسیس کردند تا شیر مورد نیاز خود را تأمین کنند.

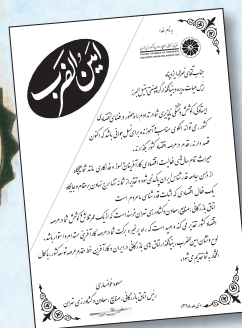
برادران نوربخش نگاه بسیار امیدوارانه‌ای به آینده و توسعه مجموعه خود داشتند و از همین رو در آبان سال ۱۳۷۳ یعنی ۱۰ سال بعد از تأسیس واحد صنفی خود کارخانه کوچکی تحت عنوان شرکت فرآورده‌های لبنی تین (دامداران) را در روستای هفت جوی شهرقدس تأسیس کردند و در طول ۲۵ سال گذشته آن را توسعه دادند و هم‌اکنون به یک هلدینگ صنعتی با ۴ مجموعه بدل شده است. گروه صنعتی دامداران مجموعه‌ای مستقل در تهیه شیر خام، تولید ظروف، تولید انواع فرآورده‌های لبنی پاستوریزه و استریل و پخش و فروش است. شرکت‌های میامی، سحر، جهان صالح نیز شرکت‌های گروه دامداران هستند. این کارخانه در حال حاضر علاوه بر تولید انواع فرآورده‌های لبنی (شیر، ماست، پنیر، خامه و...) با برند دامداران کارخانه تولید ظروف مناسب برای بسته‌بندی مواد لبنی هم دارد. همچنین برادران نوربخش جعفری بنیانگذار یک شرکت دامپروری با نام «جهان صالح» هستند؛ واحدی که برای تأمین شیر مورد نیاز کارخانه دامداران و تکمیل زنجیره تولید این مجموعه راه‌اندازی شد. مجموعه دامپروری جهان صالح در سال ۱۳۶۵ شکل گرفت و هم‌اکنون ۸۰۰۰

نصرالله ایزدپناه

رئیس هیئت مدیره استیل البرز و هفت الماس

تولید با استانداردهای جهانی

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

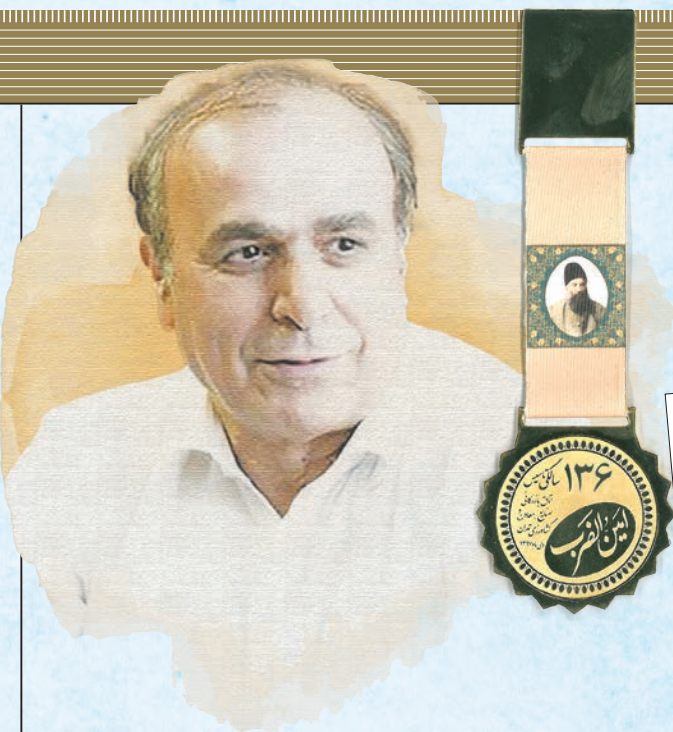
سمت تولید محصولات دیگر مانند هود، گاز رومیزی و... رفتند و از طرفی هم تنوع تولیداتشان را بالا بردند. در مجموعه استیل البرز در حال حاضر سالانه بیش از یک میلیون و ۵۰۰ هزار قطعه در تنوع ۲۰۰ مدل محصول تولید می‌شود و این در حالی است که این مجموعه کار خود را با تولید سالانه ۲۰۰ هزار قطعه سینک شروع کرد. در گروه صنعتی استیل البرز بیش از ۱۵۰۰ نفر به صورت مستقیم مشغول به کار هستند. این مجموعه محصولاتش را به ۴۰ کشور از جمله کشورهای آسیای میانه، حاشیه خلیج فارس، خاور میانه، آفریقا و حتی کانادا، استرالیا و اروپا صادر می‌کند. کارخانه استیل البرز از معدود کارخانه‌های کشور است که توان تولید سینک‌های جوشی (فانتزی) را هم دارد. تولید سینک‌های پرسی یا Mono Block همواره با محدودیت‌هایی همچون کشش هم‌زمان سه لگن یا دو لگن با عمق متفاوت مواجه است، شرکت صنایع استیل البرز با راه‌اندازی واحد دیگری به نام «خرم صنعت» در جهت رفع این محدودیت و تولید سینک‌های جوشی یا فانتزی گام برداشت. بدین ترتیب هریک از قسمت‌های سینک اعم از سینی و لگن به طور جداگانه قالب‌سازی، پرس و پالایش می‌شوند و نهایتاً توسط ماشین‌آلات تمام اتوماتیک (CNC) Computer Numerical Control به یکدیگر متصل می‌شوند، به نحوی که پس از اتمام کار و پشت سر نهادن تمام مراحل تولید (۳۵ درجه) سینکی در اختیار مصرف‌کننده قرار می‌گیرد که کاملاً یک‌تکه و بدون آثار جوش است.

نصرالله ایزدپناه در کنار توسعه مجموعه استیل البرز در سال ۱۳۷۵ با هدف تولید انواع ورق گالوانیزه، نورد سرد، استنلس استیل (فولاد زنگ نزن) و سایر مقاطع فولادی به فکر تأسیس مجموعه صنعتی هفت الماس افتاد. البته عملیات عمرانی این کارخانه در سال ۱۳۸۰ آغاز و در سال ۱۳۸۲ با ظرفیت اسمی سالانه ۱۰۰۰۰۰ تن ورق گالوانیزه به بهره‌برداری رسید. تولیدات ورق گالوانیزه این شرکت پاسخ‌گوی ۱۵ درصد نیاز بازار داخلی بوده و حدود ۲۰ تا ۴۰ درصد از کل ظرفیت تولید نیز در بازارهای جهانی عرضه می‌شود. همچنین در این مجموعه فاز اول خط تولید نورد سرد در تیرماه ۱۳۸۷ به بهره‌برداری رسید و هم‌اکنون با ظرفیت اسمی ۸۰۰۰۰۰ تن در سال، ورق نورد سرد تولید می‌کند.

نصرالله ایزدپناه از کارآفرینان قدیمی و با سابقه صنعتی است که فعالیت خود را در کارگاهی کوچک در شیراز شروع کرد و حالا با گذشت ۴ دهه توانسته یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های تولید تجهیزات و لوازم آشپزخانه (سینک ظرف‌شویی، هود و...) و انواع ورق گالوانیزه و... را در کشور تأسیس کند؛ مجموعه‌ای صنعتی که هم‌اکنون از ۸ کارخانه تشکیل شده است و برندهای آن یعنی استیل البرز و هفت الماس از اعتبار بسیاری برخوردار است.

نصرالله ایزدپناه اهل شیراز است. او به همراه برادرش کار تولید سینک ظرف‌شویی را از کارگاه کوچک ۶۰۰ متری در شهر شیراز شروع کردند. البته بعد از چندسال همکاری مسیر دو برادر از هم جدا شد و نصرالله ایزدپناه با ادامه راه و پشت سر گذاشتن سختی‌های بسیار و با همکاری فرزندش نوید توانست یکی از گروه‌های صنعتی پیشرو را در کشور راه‌اندازی کند و توسعه دهد. گروه صنعتی البرز و هفت الماس هم‌اکنون به یکی از بزرگ‌ترین مجموعه‌های صنعتی تجهیزات آشپزخانه و انواع ورق گالوانیزه، نورد سرد و استنلس استیل در ایران بدل شده است.

کارگاه تولیدی استیل البرز از اوایل انقلاب در شیراز آغاز به کار کرد و حالا مدیران مجموعه می‌گویند محصولاتشان با استانداردهای جهانی همخوانی دارد. مهم‌ترین تمرکز تیم تحقیق و توسعه این مجموعه در طول سال‌های گذشته بالابردن کیفیت و تولید محصولات جدید بوده است تا جایی که نوید ایزدپناه مدیرعامل استیل البرز معتقد است آنها در بین رقبای ایرانی خود مجموعه‌ای پیشرو محسوب می‌شوند. نصرالله ایزدپناه حدود یک دهه بعد از شروع به کار با توجه به توسعه محصولات و استقبال بازار و همچنین قوانین محیط زیستی برای خروج کارگاه‌های صنعتی از داخل شهر، تصمیم گرفت هم‌زمان با توسعه مجموعه، کارگاهش را از داخل شهر به زمینی در ۲۰ کیلومتری شهر شیراز منتقل کند. در مجموعه صنعتی استیل البرز ورق‌های استیل درجه یک و بادوام عمدتاً از شورهایی چون فرانسه و ژاپن خریداری و سینک‌های ظرف‌شویی مقاوم و براقی تولید می‌شوند. البته نصرالله ایزدپناه به همراه نوید فرزندش در پروسه توسعه این مجموعه صنعتی تولیدات خود را تنها به سینک ظرف‌شویی محدود نکردند بلکه به

مهدی خان محمدی
بنیانگذار و مدیر عامل مجموعه نان سحر

شروع سحر با نان سحر

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

البته هیچ‌کدام از اینها هم در نهایت دلیلی نشد تا خان محمدی در کارخانه کفش ملی بماند زیرا او تصمیم گرفته بود کسب و کار خود را راه اندازی کند و دوست نداشت تنها حقوق‌بگیر باشد بلکه می‌خواست همچون ایرانی کارآفرین و کارفرما باشد. کار مورد علاقه خان محمدی از همان دوره جوانی و با خروج از کارخانه کفش ملی تولید و فروش نان بود. او همان زمان هم گاهی به جای عمویش که در خانه‌اش زندگی می‌کرد و فروشنده نان بود، نان می‌فروخت و به او کمک می‌کرد و مدتی هم برای عمویش کار کرد، او دوچرخه عمورا می‌گرفت، از نانواهایی که نان می‌خرید و بعد بین ساندویچی‌ها و مغازه‌های بزرگ پخش می‌کرد تا این‌که تصمیم گرفت برای خودش کار کند و مشتری‌های خود را داشته باشد. خان محمدی باتوجه به علاقه‌ای که به این کار داشت خیلی سریع رشد کرد، از ۵ صبح تا ۱۰ شب کار می‌کرد و بین مغازه‌ها انواع نان و کیک و کلوچه پخش می‌کرد. پس از مدتی برای راحتی کار موتور خرید و همین موضوع باعث شد مشتری‌هایش را در سطح شهر افزایش دهد و حتی چند کارگر استخدام کرد که برای او نان توزیع کنند.

مهدی خان محمدی هنوز ۲۰ سال نداشت که یکی از مشتریانش که صاحب نانوايي در پل رومی بود، به او پیشنهاد اجاره و یا خرید آن نانوايي را داد. او ابتدا آنجا را به مدت چهار سال اجاره کرد ولی بعد خرید. البته او به دنبال راه‌اندازی یک نانوايي سنتی نبود بلکه ذهنی وسیع داشت و دوست داشت یک مجموعه تولید نان صنعتی راه‌اندازی کند، برای همین سال ۱۳۵۳ برای اولین بار به عنوان یک فعال بخش خصوصی ماشین‌آلات تولید نان صنعتی را از آلمان وارد ایران و تولید را شروع کرد و هسته ابتدایی مجموعه نان سحر را شکل داد. روز اول که نان سحر افتتاح شد این مجموعه تنها سه کارگر داشت و امروز در این مجموعه بیش از ۱۰۰۰ نفر مشغول به کار هستند و بیش از ۱۷۵ نوع نان تولید می‌کنند. خان محمدی برای افزایش توانمندی خود در کار دوره‌های تخصصی بسیاری را در زمینه آرد و نان در خارج از کشور گذرانده است.

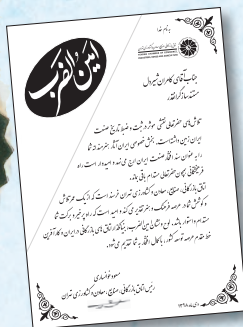
حکایت زندگی مهدی خان محمدی مصداق بارز این ضرب‌المثل است: «خواستن، توانستن است»؛ کسی که از هیچ شروع کرد و با تلاش و پشتکار بسیار یکی از اصلی‌ترین برندهای تولید نان صنعتی را تأسیس و آن را به یکی از بزرگ‌ترین واحدهای تولید صنایع غذایی در کشور تبدیل کرد.

مهدی خان محمدی متولد سال ۱۳۳۳ در شهرستان ابهر است. پدرش تاجر پارچه بود. او تا کلاس ششم ابتدایی در ابهر درس خواند و به مدرسه رفت ولی با ورشکستگی پدرش که به دلیل دزدی از مغازه آنها و سرقت همه اموالش رخ داد، سرنوشت زندگی‌اش به گونه‌ای دیگر رقم خورد. او بعد از پایان امتحانات ششم ابتدایی (۱۲ سالگی) شروع به کار کرد؛ مدتی چوپان بود ولی بعد تصمیم گرفت باوجود مخالفت‌های پدرش برای کار به تهران بیاید. او یک روز بدون این‌که پدر و مادرش بدانند سوار اتوبوس شد و به تهران و خانه عمویش رفت و از فردای همان روز هم در قهوه‌خانه‌ای که دایی‌اش در آن کار می‌کرد، مشغول شد. او تمام درآمدش را که ۴۵ تومان بود برای پدرش می‌فرستاد و حتی صبحانه، ناهار و شام را هم در قهوه‌خانه می‌خورد. مهدی خان محمدی تقریباً سه ماه شاگرد قهوه‌خانه بود ولی بعد باتوجه به این‌که علاقه چندانی به این کار نداشت آن را رها کرد و شاگرد یک میوه‌فروشی شد و مدتی در این کار بود و از خود ذوق بسیاری هم نشان داد و چندین بار هم حقوقش افزایش پیدا کرد ولی در نهایت متوجه شد که میوه‌فروشی هم شغل دلخواهش نیست و از این کار هم بیرون آمد و از طریق یکی از آشنایانش به کارخانه کفش ملی (که مدیر آن ایرانی بود) رفت و کارگر این کارخانه شد. او در این مجموعه صنعتی خیلی سریع رشد کرد و از کارگر ساده به کنترل‌چی و کارپرداز تبدیل شد. بنیانگذار کارخانه کفش ملی، ایرانی علاقه بسیاری به خان محمدی داشت و در او استعداد بسیاری می‌دید و همین باعث شده بود که بارها از خان محمدی تجلیل کند و به او جوایزی بدهد و همچنین برای تعدادی از کارگران از جمله خان محمدی معلم بگیرد و کلاس زبان انگلیسی برگزار کند.

کامران شیردل
از پیشگامان مستند اجتماعی و صنعتی در ایران

گردش چرخ صنعت در هنر هفتم

دارنده نشان و لوح امین الضرب

را به عنوان کارگردان مستند و صاحب‌سبک معرفی کرد. اما اوج کار شیردل بعد از بازگشت به ایران با فیلم مستند «حماسه روستازاده گرگانی» یا «اون شب که بارون اومد» رقم خورد؛ مستندی با ساختاری بسیار متفاوت که شیردل آن را در سال ۱۳۴۷ ساخت (تا ۱۳۵۳ در توقیف بود) و در سومین جشنواره فیلم تهران به نمایش درآمد و پس از به دست آوردن جایزه بهترین فیلم دوباره توقیف شد. این فیلم مستند با وجود گذشت ۵۰ سال از زمان تولید همچنان به عنوان یکی از آثار پیشرو در آثار مستندسازان ایران شناخته می‌شود که دریافت جوایز جهانی زیادی را هم برای شیردل به همراه داشته است.

اما کامران شیردل در کنار این‌که به عنوان یکی از مهم‌ترین مستندسازان اجتماعی کشور شناخته می‌شود از پیشگامان مستندهای صنعتی و اقتصادی در ایران هم هست؛ کسی که در طول چند دهه فیلم‌سازی آثار فاخری در حوزه مستند صنعتی تولید کرده است که از مهم‌ترین آنها می‌توان به «بیکان» (تولید خودرو پیکان در کارخانه ایران ناسیونال) در سال ۱۳۴۸ در ۲۲ دقیقه و به صورت رنگی اشاره کرد. اثری ماندگار که هم‌اکنون یکی از مهم‌ترین آثار فیلم‌سازی مستند در صنعت خودرو ایران محسوب می‌شود و از نظر تاریخی هم اهمیت بسیاری دارد. کامران شیردل در طول دهه‌های کاری خود همیشه در کنار آثار اجتماعی به تولید مستند صنعتی هم پرداخته است و تعداد بسیار زیادی مستند صنعتی و تبلیغاتی برای شرکت‌های مختلف ساخته است که از آن جمله می‌توان به فیلم مستند «گاز، آتش، باد» و فیلم مستند «فولاد مبارکه» که در سال ۱۳۶۹ تولید شده است، اشاره کرد.

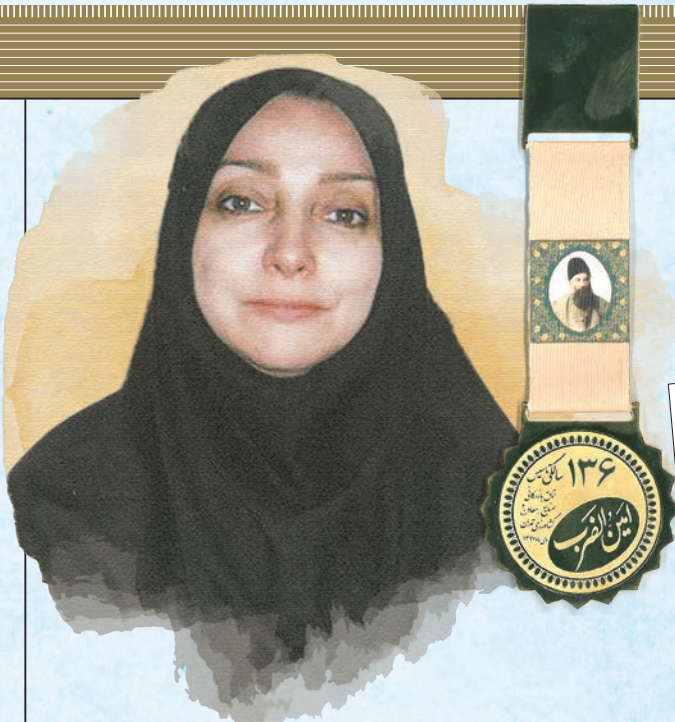
شیردل در سال ۱۳۵۱ نخستین فیلم سینمایی خود را با نام «صبح روز چهارم» با برداشتی آزاد از فیلم «از نفس افتاده» ژان-لوک گدار آماده نمایش کرد که در جشنواره سپاس همان سال شش جایزه به خود اختصاص داد. دومین تجربه سینمایی او با نام «دوربین» که برداشتی آزاد از نمایش‌نامه «بازرس کل» نیکلای گوگول بود، پس از فیلم‌برداری ۲۵ دقیقه‌ای فیلم، از سوی تهیه‌کننده (کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان) توقیف شد. کامران شیردل در سال‌های بعد از انقلاب هم مستندهایی ساخت که بیشتر در حوزه صنعتی و شهری بود. شیردل تاکنون بارها به دلیل ساخت مستندهای پیشرو و اثرگذار از سوی جشنواره‌ها و بینادهای بین‌المللی همچون فیلم لوکارنو، بنیاد فیلم بریتانیا، دانشگاه کالیفرنیا، لس‌آنجلس و... مورد تجلیل قرار گرفته است.

کامران شیردل را باید یکی از قدیمی‌ترین فیلم‌سازان پیشرو در ایران به خصوص در حوزه مستند دانست، کسی که بیش از ۵ دهه در حوزه مستند اجتماعی و صنعتی فعالیت کرده است و از افراد مؤثر در موج نوسینمای ایران در دهه ۴۰ محسوب می‌شود.

کامران شیردل سال ۱۳۱۸ در تهران به دنیا آمد و تیرماه امسال جشن تولید ۸۰ سالگی او از سوی مرکز گسترش مستند ایران با حضور جمعی از بزرگ‌ترین فیلم‌سازان (مستند و غیر مستند) ایران برگزار شد. شیردل در این مراسم گفت: «من خودم یک سرطان را از سر گذرانده و آن را به زانو درآوردم. به همین دلیل برای همه، آرزوی سلامتی دارم. من همچنان امیدوارم، همچنان برای ادامه زندگی می‌جنگم و نگاهم به آینده‌ای است که در راه است.»

کامران شیردل ۱۸ ساله بود که برای ادامه تحصیل بعد از گرفتن دیپلم به رم تاریخی‌ترین شهر اروپا و پایتخت ایتالیا رفت. او در ابتدا در رشته معماری و شهرسازی در دانشگاه رم مشغول به تحصیل شد ولی به خاطر علاقه به سینما در سال چهارم تحصیل، در کنکور مرکز تحقیقات سینمایی رم شرکت کرد و به عنوان نخستین ایرانی پذیرفته شد. شیردل در مدت چهار سال و زیر نظر اساتیدی مانند نانی لوی (کارگردانی)، ماریا رزادا (تدوین)، جولیو چزاره کاستلو (تحلیل فیلم) و مونته سانتی (تاریخ سینما) سینما را آموخت. در این مؤسسه جلسات بحث و گفت‌وگو میان دانشجویان و کارگردانان معتبری چون پیر پائولو پازولینی، میکال آنجلو آنتونیونی، فدریکو فلینی، روبرتو روسلینی، روبر برسون، اورسن ولز، رنه کلر و... برگزار می‌شد. شیردل در سال ۱۳۴۳ و با ساختن فیلم «آینه‌ها» به عنوان پایان‌نامه تحصیلی خود، از مرکز تحقیقات سینمایی رم فارغ‌التحصیل شد. او به عنوان دستیار کارگردان در فیلم «کتاب آفرینش» محصول استودیوهای چینه‌چیتای رم با جان هیوستون همکاری کرد.

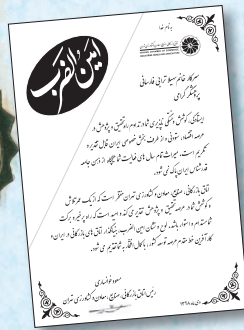
شیردل در سال ۱۳۴۳ برای دیدار با خانواده‌اش به ایران برگشت و چند ماهی هم بیمار بود، بعد از بهبود تصمیم گرفت در ایران بماند و از همین رو همکاری‌های خود را با وزارت فرهنگ و هنر وقت شروع کرد. او نخستین مستندش در ایران با نام «بوم سیمین» (درباره نقره کاری) و نیز «ندامتگاه» (زندان زنان) را به سفارش وزارت فرهنگ و هنر ساخت و با کارگردانی آثاری همچون «تهران پایتخت ایران است» و «قلعه» (درباره منطقه شهرنو) که از سوی وزارت فرهنگ و هنر توقیف شدند، خود

سهیلا ترابی فارسانی

پژوهشگر تاریخ

تاریخ نگار سرگذشت اتاق

دارنده نشان و لوح امین‌الضرب

پژوهشی است که تاکنون در حوزه تاریخ‌نگاری اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی صورت گرفته و منتشر شده، به مناسبت یادمان یکصد و سی امین سال تأسیس اتاق بازرگانی ایران در مراسمی ویژه در سال ۱۳۹۲ رونمایی شد. او درباره این کتاب گفته است: «کار این کتاب با تماس یکی از مسئولان اتاق بازرگانی با من آغاز شد. آنها بعد از دیدن کتاب دیگرم با عنوان "تجار، مشروطیت و دولت مدرن" که نشر تاریخ ایران در سال ۱۳۸۴ منتشر کرده بود، خواستند پروژه‌ای برای نگارش تاریخ اتاق بازرگانی تعریف شود. پروژه آغاز شد و بعد از سه سال تلاش، کتاب تاریخ اتاق ایران با عنوان "از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران" شکل گرفت. این کتاب در واقع تلاشی برای پیشینه‌پژوهی اتاق بازرگانی است که فراز و فرودهای این تشکل را از دوره قاجار تا انقلاب اسلامی مطرح می‌کند و به گونه‌ای این نهاد را به هویت تاریخی خود متصل می‌کند و مطالب آن در سه بخش قاجار، پهلوی اول و پهلوی دوم سامان‌دهی شده است.»

او می‌گوید در پژوهش‌های خود درباره شکل‌گیری تشکل‌های تجار که در نهایت به شکل‌گیری مجلس وکلای تجار (ریشه اتاق بازرگانی) انجامید به این نتیجه رسیده است که «بازرگانان کوشیدند برای دستیابی به اهداف مشترک خود، انسجام و وحدت جمعی خود را حفظ و شبکه‌های ارتباطی‌شان را در سراسر کشور تقویت کنند و به نوعی به وحدت در تصمیم‌گیری و موضع‌گیری جمعی مشترک برسند. آنها به این نکته رسیده بودند که باید منافع گروهی خود را در وحدت رویه جمعی در مقابل عملکرد دربار قاجار سامان‌دهی کنند. در متون باقی‌مانده از آن زمان می‌گویند باید "شیوه و اسلوب صحیح تجاری" را انتخاب کنیم تا بتوانیم به "تأسیس مدنیت و صنعت و علم و حکمت" دست یابیم.»

او همچنین درباره بازتاب انتشار کتاب از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران، گفته است: «خوشبختانه بعد از انتشار کتاب در سال‌های گذشته تماس‌هایی از اتاق‌های بازرگانی شهرهای گوناگون کشور برقرار شد و هریک از شهرها در پی انتشار اسناد یا تاریخ فعالیت اتاق بازرگانی خود برآمده‌اند که خبر مسرت‌بخشی است. معرفی و تعیین قدمت و سیر تاریخی اتاق‌های بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی سراسر کشور بازتابی است از فرهنگ و تمدن پربار کشورمان به خصوص در حوزه اقتصاد که می‌تواند برای فعالیت‌های این‌گونه نهادها راهگشا و هویت‌ساز باشد.»

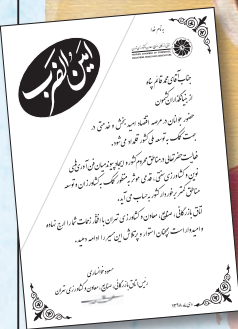
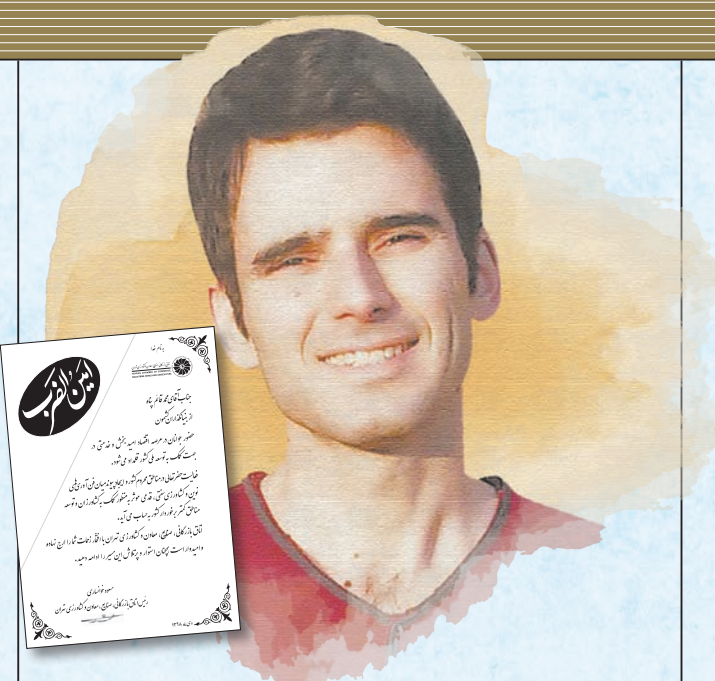
سهیلا ترابی فارسانی محقق و پژوهشگر تاریخ و استاد دانشگاه است که کتاب تاریخ اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی ایران را با عنوان «از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران» نوشته است. این کتاب مهم‌ترین منبعی محسوب می‌شود که تاکنون درباره تاریخچه اتاق بازرگانی نوشته شده است.

سهیلا ترابی فارسانی مدرک کارشناسی خود را در حوزه تاریخ در سال ۱۳۶۷ دریافت کرد و بعد از شرکت در کنکور کارشناسی ارشد در رشته تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد پذیرش گرفت و در سال ۱۳۷۰ فارغ‌التحصیل شد. او همچنین دکتری خود را در رشته تاریخ در سال ۱۳۷۹ از دانشگاه شهید بهشتی دریافت کرده است. ترابی فارسانی در حال حاضر عضو هیئت علمی و دانشیار گروه تاریخ دانشگاه آزاد اسلامی واحد نجف‌آباد است و دروس تخصصی همچون تاریخ اجتماعی ایران، جامعه‌شناسی تاریخی، فلسفه تاریخ، تحولات جنبش مشروطیت و تاریخ قاجاریه را تدریس می‌کند. همچنین بیشتر پژوهش‌های او در حوزه‌های زنان، تاریخ اجتماعی ایران، تاریخ اقتصادی ایران، تاریخ فرهنگی و هویتی ایران، جامعه‌شناسی تاریخی ایران، تاریخ آموزش در ایران و تاریخ مشروطه در ایران بوده است. او در طول بیش از ۲۵ سال دوران فعالیت‌های علمی و پژوهشی خود بیش از ۵۰ مقاله علمی پژوهشی منتشر کرده است و بیش از ۲۰ مقاله هم به همایش‌های علمی و پژوهشی ارائه داده است. از جمله مقالات او در حوزه اقتصاد می‌توان به نقش صنایع آلمان در نوسازی صنایع ایران در دوره رضاشاه، تشکل‌های گروهی و نهادهای برآمده از مشروطیت، نقش تجار در روی کار آمدن دولت پهلوی، تجار و مجلس دوم، خواست‌های تجار و پاسخ دولت پهلوی به آن، راهکارهای تجار در رویارویی با سرمایه‌های بیگانه، و هیئت اتحادیه تجار و رضاخان اشاره کرد. همچنین از سهیلا ترابی فارسانی تاکنون ۸ کتاب تألیفی منتشر شده است که از آن جمله می‌توان به زن ایرانی در گذار از سنت به مدرن (۱۳۹۷ / انتشارات نیلوفر)، طبقات اجتماعی، دولت و انقلاب در ایران (۱۳۸۷ / نشر نیلوفر)، تجار، مشروطیت و دولت مدرن (۱۳۸۴ / نشر تاریخ ایران) و از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران (۱۳۹۲ / انتشارات مجلس شورای اسلامی، مرکز اسناد و کتابخانه، با همکاری اتاق ایران) اشاره کرد.

او برای کتاب از مجلس وکلای تجار تا اتاق ایران برنده بیست و ششمین دوره جایزه کتاب فصل در سال ۱۳۹۲ شد. این اثر که مهم‌ترین و کامل‌ترین

حضور پررنگ اتاق تهران در سینما حقیقت

کارآفرینی در قاب هنر هفتم

محمد قائم پناه

یکی از بنیانگذاران استارت‌آپ کشمون

آب کلید حیات

کشمون استارت‌آپی پرداستان است که چند سالی است به کمک کشاورزان روستایی در خراسان جنوبی آمده و تلاش دارد تا علاوه بر توسعه کشت زعفران و حذف واسطه‌ها در فروش زعفران به حفظ محیط زیست و آب به عنوان اصلی‌ترین منبع حیات و کشت و کار این منطقه هم کمک کند. این استارت‌آپ از سوی دو برادر اهل یکی از روستاهای شهر قائن، محمد و حمزه قائم‌پناه با همکاری دوستشان سیامک خرمی راه‌اندازی شده است و در دو سالی که از پا گرفتن آن می‌گذارد توانسته توجه‌های بسیاری را به سوی خود جذب و در جشنواره کارزار، بزرگ‌ترین رقابت استارت‌آپی سال ۱۳۹۶ در بین ۸۰۰ شرکت‌کننده رتبه اول و جایزه ۵۰ میلیون تومانی را کسب کند.

در سایت استارت‌آپ کشمون شما زعفران را به صورت مستقیم از کشاورزان خریداری می‌کنید و واسطه‌ها حذف شده‌اند. یکی از امکانات بسیار جالب این استارت‌آپ ارتباط مستقیمی است که خریداران با کشاورزان می‌توانند برقرار کنند؛ شما با ورود به سایت کشمون می‌توانید وارد صفحه هر کدام از کشاورزانی که تصاویرشان در روستاها و سر زمین روی صفحه نقش بسته است شوید و بعد از خواندن خلاصه‌ای از زندگی، کار و البته کیفیت محصولی که تولید می‌کنند، انتخاب کنید که از کدام کشاورز خرید را انجام دهید. «کشمون یک بازار آنلاینه که شما و کشاورزهای منتخب زعفران بتونین هم رو پیدا کنین، ارتباط داشته باشین و از هم زعفران بخرین. ما، محمد و حمزه قائم‌پناه، فرزند یک کشاورز در قائن هستیم. ما به همراه سیامک خرمی، یکی از دوستانمون، بنیانگذارهای کشمون هستیم. پدر بزرگمون، یوسف قائم‌پناه گفته بود: "وقتی که بمیرم دستم به بیلم خواهد بود" و آخرین لحظه زندگیش، در مزرعه در حال درو کردن گندم بود. ما از وضع زندگی خودمون ناراضی بودیم و می‌خواستیم زندگی مون رو بهتر کنیم. اما می‌خواستیم که دنیا هم جای بهتری باشه و این طوری بود که کشمون شکل گرفت.» این جملاتی است که بنیانگذاران کشمون روی این سایت درباره شکل‌گیری ایده‌شان نوشته‌اند.

سیزدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم‌های مستند ایران، سینما حقیقت، امسال برای نخستین بار میزبان بخش مستند کارآفرینی بود که با حمایت و همکاری اتاق تهران برگزار شد. بر اساس تفاهم‌نامه‌ای که چندی پیش میان اتاق بازرگانی تهران و مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی به امضا رسید، اتاق تهران به عنوان حامی بخش کارآفرینی جشنواره سینما حقیقت پا به این عرصه گذاشت تا این نهاد بخش خصوصی در تهیه آثار سینمایی مرتبط با کارآفرینی نقش آفرینی کند. ۱۴ فیلم مستند با موضوع کارآفرینی در این بخش برای مخاطبان به نمایش درآمدند و در نهایت ۳ فیلم به عنوان آثار شاخص انتخاب شدند و از مسعود خوانساری رئیس اتاق تهران جوایز خود را دریافت کردند.

جایزه اول این بخش شامل تندیس جشنواره، دیپلم افتخار و مبلغ ۱۵۰ میلیون ریال به مهدی گنجی کارگردان فیلم «من می‌خوام شاه بشم» اهدا شد.

جایزه دوم در بخش فیلم‌های مستند کارآفرینی شامل تندیس جشنواره، دیپلم افتخار و مبلغ ۱۲۰ میلیون ریال به محمد واعظی کارگردان فیلم «رویای آب» اهدا شد.

همچنین جایزه سوم این بخش شامل تندیس جشنواره، دیپلم افتخار و مبلغ ۱۰۰ میلیون ریال به فیلم «خودکار» به کارگردانی محمد تقفی تعلق گرفت.

در این مراسم مسعود خوانساری، رئیس اتاق تهران با اهدای لوح از علی‌اکبر رفوگران (بنیان‌گذار کارخانه بیک و دارنده نشان امین‌الضرب)، شخصیت فیلم «خودکار» ساخته محمد تقفی تقدیر کرد. رفوگران از دارندگان لوح و نشان امین‌الضرب اتاق تهران است. او موسس و بنیان‌گذار کارخانه خودکار بیک در ایران است.

پرونده سیزدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند ایران «سینما حقیقت» در حالی بسته شد که اتاق تهران با برنامه‌ریزی و حمایت از ساخت ۱۰ فیلم مستند مرتبط با حوزه کارآفرینی، برای چهاردهمین دوره این جشنواره خود را آماده می‌کند.

باشگاه امین‌الضرب

عکس یادگاری برندگان اولین دوره جایزه امین‌الضرب

غلامعلی سلیمانی، مؤسس و رئیس هیئت مدیره گروه سولیکو

مرد همیشه حاضر بر سر قفسه‌های فروشگاه

این روزها کمتر فروشگاه زنجیره‌ای و مغازه‌ای را پیدا می‌کنید که در قفسه‌هایش خبری از محصولات کاله نباشد. شرکت کاله، از بنگاه‌های قدرتمند در صنایع تبدیلی است. اخیراً آبخاری از آتش‌سوزی یکی از کارخانه‌های کاله در عراق منتشر شد. خسارات این آتش‌سوزی که مدیر کارخانه آن را عمدی دانست، نزدیک به ۸۰ میلیون دلار بود. سلیمانی مؤسس کاله اعلام کرد «از امروز تصمیم گرفتیم این کارخانه را هر

چه سریع‌تر از نو بسازیم». او پیش از این با اشاره به اینکه وارد سخت‌ترین حوزه در صنایع غذایی یعنی تولید پنیر شده، نشان داد بیدی نیست که به این بادها بلرزد. سلیمانی در سال ۱۳۲۵ در آمل به دنیا آمد. به تهران آمد تا در کنکور شرکت کند. دو سال پشت درهای دانشگاه ماند تا در نهایت در رشته ریاضی مشغول به تحصیل شد. پس از خدمت سربازی در سال ۱۳۵۲، وارد تجارت شد و به عنوان نماینده شرکت‌های خارجی در زمینه‌های مختلف در ایران کار می‌کرد. پس از آشنایی با کالباس‌سازی گیلان و پیشنهاد پخش محصولات این شرکت، توسعه کارش را آغاز کرد و از سال ۱۳۵۶، به طور رسمی وارد صنایع غذایی شد. او در سال ۱۳۵۹، تولید محصولات گوشتی با نام سولیکو را آغاز و فرآورده‌های گوشتی آمل را در سال ۱۳۶۱ افتتاح کرد. در سال ۱۳۷۰ هم کارخانه کاله را در زمینی به بزرگی ۱۴ هکتار ایجاد کرد. از این فعال اقتصادی در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای تندیس تقدیر شد. سلیمانی به طور مستقیم برای بیش از ۱۵ هزار نفر شغل ایجاد کرده است.

محمد فنایی، بنیانگذار و رئیس هیئت مدیره گروه الکتروکویر

اهل یزد بود اما در تهران انتخاب شد

در اولین جلسه نهمین دوره هیئت نمایندگان اتاق تهران به یکی از کرسی‌ها تکیه زد. در توصیف خود گفت: «من یزدی هستم که در تهران انتخابم کرده‌اند». اما داستان محمد فنایی پیچیده‌تر از این بود. او در خردادماه سال ۱۳۲۷ در کرمان متولد شد. پدر و مادر او که از اهالی یزد بودند، به دلیل مهاجرت پدر معلمش به کرمان، به این شهر آمدند. پس از فوت پدر، همه مسئولیت خانواده

بر دوش مادری قرار گرفت که از هنرمندان برجسته قلم‌زنی بود. آنها پس از مدتی به یزد بازگشتند اما سرنوشت، پای محمد فنایی را به تهران کشاند. او در دانشگاه پلی‌تکنیک تهران در رشته برق پذیرفته شد، یعنی رشته‌ای که آرزویش را داشت. او تا سال ۱۳۵۴ دانشجوی بود. پس از پایان تحصیلات مدیر پست تبران اصفهان شد اما ساواک به دلیل فعالیت‌های سیاسی او در زمان دانشجویی زمینه اخراجش را فراهم کرد. در سال ۱۳۵۵، محمد فنایی در نمایندگی شرکت آلستوم فرانسه در ایران به عنوان مدیر فروش استخدام شد اما رویای تولید تجهیزات صنعت برق در ایران انگیزه‌بخش او در ایجاد شرکت الکتروکویر در سال ۱۳۶۱ بود. الکتروکویر به طور مستقیم برای ۲۵۰۰ نفر شغل ایجاد کرده و ارزش صادرات این شرکت به ۲۰ میلیون دلار در سال می‌رسد. الکتروکویر از همکاران شرکت زیمنس آلمان است. در نخستین جشنواره امین‌الضرب با اهدای تندیس از سال‌ها فعالیت اقتصادی محمد فنایی تقدیر شد.

مرتضی سلطانی، بنیانگذار و رئیس هیئت مدیره گروه صنعتی زر

خودساخته و امیدوار

برای اینکه اقتصاد ایران بزرگ‌تر شود، باید بنگاه‌های بزرگ داشت اما در کشور ما تا بنگاهی بزرگ می‌شود، مانع فعالیت او می‌شویم. این حرف‌های مردی است که در نخستین جشنواره امین‌الضرب به پاس سال‌ها فعالیت‌های صنعتی و تولیدی با اهدای تندیس مورد تقدیر گرفت. مرتضی سلطانی بارها و بارها در برنامه‌های مختلف اقتصادی تحسین شده و مسئولان دولتی بسیاری از کارخانه بزرگ او

دیدن کرده‌اند. او در آخرین همایش روز ملی صادرات خطاب به دولتمردان از این گفت که با نگاه جزیره‌ای تجربیات بد گذشته تکرار می‌شود. او که محصولانش کارخانه‌اش با وجود خروج آمریکا از برجام به این کشور و بیش از ۸۰ کشور دیگر صادر می‌شود، برای بیش از ۸ هزار و ۶۰۰ نفر به طور مستقیم در گروه زر شغل ایجاد کرده و ارزش صادرات این گروه در یک سال به ۸۶ میلیون دلار می‌رسد. کارآفرینی که در نوجوانی از واکس زدن کفش‌ها تا فروختن فرش را تجربه کرده است، پس از آشنایی با شرکت‌های صنایع غذایی در فرایند ساخت سوله، از سال ۱۳۷۲ وارد صنایع غذایی شد و با خرید ماشین‌آلات دست‌دوم آلمانی، کارخانه آرد زر را راه‌اندازی کرد. از دستاوردهای این مجموعه تولید آرد سمولینا در سال ۱۳۸۰ از گندم برای اولین بار در کشور و پس از آن راه‌اندازی کارخانه تولید ماکارونی بود. سلطانی همچنین در سال ۱۳۹۰ عملیات احداث نخستین کارخانه تولید انواع قند مایع در ایران آغاز و سپس شرکت توزیع و پخش زر را راه‌اندازی کرد.

عباس موسوی رهپیمان، بنیانگذار شرکت فومن شیمی

مدیر همیشه عاشق

پس از چهار دهه تولید انواع محصولات شیمیایی در شرکت فومن شیمی، ایجاد فرصت‌های شغلی مستقیم برای بیش از ۲ هزار نفر و صادرات سالانه ۱۰ میلیون دلار، از عباس موسوی رهپیمان بنیانگذار فومن شیمی، در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای تندیس تقدیر شد. او که از دوران دانشجویی به تولید گریس علاقه داشت، پس از استعفا از شرکت نفت پارس، در خیابان

دامپزشکی تهران کارگاهی را برای تولید راه‌اندازی کرد و روزانه ۴۰۰ لیتر گریس در آن کارگاه تولید می‌کرد. مدتی بعد، هم‌زمان با ممنوعیت واردات گریس و روغن به کشور در دولت امینی، نماینده شرکت کاسترول انگلیس به موسوی رهپیمان و شریکانش پیشنهاد همکاری داد. موسوی رهپیمان برای توسعه فعالیت‌های خود تهران را ترک کرد و به استان گیلان بازگشت. او کار در فومن شیمی را با ۳۰ تا ۴۰ کارگر و کارمند آغاز کرد. گروه صنعتی فومن شیمی در حال حاضر از ۱۴ شرکت تولیدی تشکیل شده است و توزیع ۴۲ نوع کالا در کشور را بر عهده دارند. عباس موسوی رهپیمان، که از کودکی با تجارت آشنا شده بود و در مغازه پارچه‌فروشی پدرش کار می‌کرد، اکنون در دهه هشتم زندگی، امیدوارانه از کار سخن می‌گوید. او هر چند اکنون کار را به فرزندانش سپرده اما چون عاشق کار و تولید است، در تاریکی به کارخانه‌اش می‌رود و در تاریکی بازمی‌گردد.

رضارضایی، بنیانگذار آذین خودرو

پیر قطعه‌سازان

پدر صنعت قطعه‌سازی عنوان مناسبی برای معرفی رضارضایی است. مؤسس و رئیس هیئت مدیره آذین خودرو در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب مورد تقدیر قرار گرفت. او در ۱۳۲۵ در یک خانواده و خانه کوچک متولد شد اما اکنون برای بیش از ۴۲۰۰ هزار نفر در شرکت آذین خودرو به طور مستقیم شغل ایجاد کرده است. ارزش صادرات محصولات این شرکت در سال به ۴ میلیون یورو

می‌رسد. رضارضایی، با وجود مخالفت پدر در مدرسه نظام تحصیل کرد و به پیشنهاد یکی از دوستانش در شرکت بین‌المللی زاکار مشغول به کار شد. پس از پیروزی انقلاب اسلامی شرکت بهشان راه‌اندازی کرد که در حوزه تجارت و بازرگانی فعالیت می‌کرد. اما در نهایت او تجارت را برای رسیدگی به علاقه شخصی‌اش یعنی صنعت کنار گذاشت. در سال‌های جنگ که بسیاری از واحدهای صنعتی تعطیل شده بودند رضارضایی به این فکر کرد که دوباره این واحدها راه‌اندازی کند. این کار با مسئولیت او و مأموریت وزارت صنایع وقت انجام شد. پس از پایان جنگ اما روح سرکش رضایی او را به فکر پایه‌گذاری یک واحد قطعه‌سازی بزرگ انداخت. در نهایت، در سال ۱۳۷۱ شرکت آذین خودرو راه‌اندازی شد. در سال ۱۳۷۴، شرکت ایران خودرو به رضارضایی پیشنهاد همکاری داد و در نهایت بعد از مدتی ۳۰ درصد سهام این شرکت را به قیمت ۵۰ میلیون تومان خریداری کردند. در شرکت رضایی سالانه ۶۵ تا ۷۰ میلیون قطعه برای خودرو تولید می‌شود.

امیرمنصور عطایی، بنیانگذار و رئیس هیئت مدیره شرکت مهندسی زلال ایران

کار آفرین آب

در تیرماه سال ۱۳۶۳، شرکت زلال ایران با پنج نیرو در دفتر کوچکی در خیابان بخارست افتتاح شد. مدیر این مجموعه کوچک امیرمنصور عطایی بود که با همراهی برادرش زلال ایران راه‌اندازی کرد. این دفتر کوچک بعدها توسعه یافت و در پروژه‌های بزرگ زیرساختی ایران نقشی اساسی ایفا کرد. امیرمنصور عطایی که در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای نشان و لوح از او تقدیر شد، مؤسس شرکتی است که بخشی بزرگ

از تاسیسات و تجهیزات حوزه آب و فاضلاب کشور را ساخته است. او سال ۱۳۳۴ در روستایی در طالقان به دنیا آمد در خانواده‌ای که پدر، از اولین فارغ‌التحصیلان دانشکده ادبیات و روزنامه‌نگاری بود. امیرمنصور عطایی تا سال ۱۳۵۶ در شرکت مهندسی بهداشت و محیط انسانی کار می‌کرد. او در این شرکت حکم آچار فرانسه را داشت. تجربه‌ای که او از کار در این شرکت آموخت، زمینه‌ساز راه‌اندازی زلال ایران شد. اکنون بیش از ۷۰۰ نفر به طور مستقیم در شرکت مهندسی زلال ایران کار می‌کنند. ارزش صادرات این شرکت به بیش از ۴۰ میلیون دلار در سال می‌رسد. پروژه‌هایی مثل پتروشیمی ارومیه، فجر ۱ و ۲ در ماهشهر، فازهای ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۹، ۲۰ و ۲۱ پارس جنوبی از پروژه‌هایی است که شرکت زلال آب ایران در ساخت تجهیزات آب و فاضلاب آن فعالیت کرده است. سابقه فعالیت تجاری امیرمنصور عطایی به بیش از ۳۵ سال می‌رسد. افتخار او این است که ۲۰ میلیون نفر از مردم کشورش تحت پوشش تصفیه‌خانه‌های آب ساخته‌شده یا در حال احداث شرکت او هستند.

علامیرمحمدصادقی، پدر گچ ایران

کار آفرینان نیکوکار

علامیرمحمدصادقی القاب بسیاری دارد. بعضی او را پدر گچ ایران می‌دانند و عده‌ای از نیکوکاری او می‌گویند و کار آفرینی‌اش. علامیرمحمدصادقی از جمله کار آفرینانی بود که به عنوان نماینده امام خمینی (ره) پس از پیروزی انقلاب اسلامی به اتاق بازرگانی آمد. او پیش از این در زمینه تولید و تجارت انواع محصولات معدنی از جمله گچ فعالیت می‌کرد و دستی هم در مبارزات سیاسی علیه

رژیم شاه داشت. علامیرمحمدصادقی سال‌ها برای راه‌اندازی صندوق‌های قرض‌الحسنه تلاش کرد. او در همه دوره‌های اتاق بازرگانی حاضر بوده است و فعالیت خیرخواهانه و نیکوکارانه‌اش راز ماندگاری او در اذهان مردم و فعالان بخش خصوصی است. صادرات سیمان به کویت و بحرین، خرید و فروش انواع کالا از جمله پارچه، راه‌اندازی کارخانه گچ و سیمان از جمله فعالیت‌های اقتصادی امیرمحمدصادقی است. ساخت مدرسه رفاه، کمک به انقلابیون و مبارزه با رژیم شاه، کمک به خانواده زندانیان سیاسی و مشاوره به مسئولان صفر کیلومتر اقتصادی در کنار اشخاصی چون مرحوم عالی‌نسب در کارنامه کار آفرینی و زندگی علامیرمحمدصادقی ثبت شده است. در نخستین جشن امین‌الضرب از این کار آفرین پیشکسوت با اهدای نشان و لوح تقدیر شد. علامیرمحمدصادقی را از اثرگذارترین چهره‌های بخش خصوصی کشور می‌دانند. در زندگی او علاوه بر مسائل اقتصادی، مسائل سیاسی نیز برجسته است.

محسن خلیلی، بنیانگذار شرکت بوتان

مردی که خانه‌های ایرانی را گرم کرد

در هشتمین دوره هیئت نمایندگان اتاق تهران، عضو هیئت نمایندگان بود. محسن خلیلی، فرزند محمود خلیلی بنیانگذار شرکت بوتان است مردی که توانست خانه‌های مردم را گرم کند و محصولاتی تولید کرد تا به نیازهای متنوع مردم در خانه‌هایشان پاسخ دهد. محسن خلیلی عراقی، مهندس بود و با دانش فنی که از تحصیل در فرنگ آموخته بود به کمک پدر آمد. بوتان در زمان مدیریت محسن خلیلی بزرگ و بزرگ‌تر شد و

توانست تا سال‌های سال به فعالیت خود ادامه دهد. حتی هنوز محصولات بوتان در خانه‌های ایرانی پیدا می‌شود. خلیلی عراقی سال‌ها برای حفظ کارخانه‌اش در کوران حوادث تاریخ تلاش کرده است. پس از پیروزی انقلاب اسلامی او با اتهامات بسیار روبه‌رو شد و تا سال‌های آغاز دهه ۸۰ درگیر رسیدگی به پرونده‌ها در محاکم قضایی بود. او خستگی‌ناپذیر به کار و حفظ کسب و کارش ادامه داد و در نهایت پیروز این میدان بود. محسن خلیلی عراقی خود را «فرزند پدر و مادری عاشق» می‌داند. او هنر کار آفرینی‌اش را مدیون محیطی می‌داند که در خانواده‌اش و با همت مادر و پدرش ایجاد شده بود. مشارکت در تأسیس و راهبری شرکت‌های صنعتی و تولیدی با ۳۰ هزار فرصت شغلی، مؤسس سندیکای توزیع کنندگان گاز مایع و رئیس هیئت مدیره، مؤسس انجمن صنایع لوازم خانگی (رئیس هیئت مدیره)، رئیس کمیسیون صنعت اتاق تهران و ریاست هیئت مدیره انجمن سازندگان تجهیزات CNG و سوخت‌های جایگزین از نقاط روشن کارنامه محسن خلیلی عراقی است.

ابراهیم عسگریان، بنیانگذار شیشه کاوه

شیشه‌ساز

ابراهیم عسگریان بنیانگذار بزرگ‌ترین کارخانه تولید شیشه و بلور کشور، شرکت کاوه متولد سال ۱۳۲۲ در تهران است. او چند سال بعد از پیروزی انقلاب اسلامی به فکر راه‌اندازی کارخانه شیشه و بلور افتاد و سال ۱۳۶۳ کارخانه کاوه را به عنوان اولین واحد صنعتی این گروه راه‌اندازی کرد. احداث و راه‌اندازی بیش از ۲۰ کارخانه فعال صنعتی - تولیدی در داخل و

خارج از کشور در حوزه‌های مختلف تولید انواع شیشه و بلور از نقاط روشن کارنامه کارآفرینی اوست. گروه صنعتی شیشه و بلور کاوه در حال حاضر به عنوان بزرگ‌ترین و پیشرفته‌ترین مجموعه تولید شیشه در ایران و خاورمیانه شناخته می‌شود و ظرفیت تولید روزانه آن به بیش از ۳ هزار تن می‌رسد. در این مجموعه صنعتی که ابراهیم عسگریان ۳۲ سال پیش راه‌اندازی کرده، بیش از ۸ هزار نفر به صورت مستقیم مشغول به کارند. گروه صنعتی کاوه علاوه بر حوزه شیشه و بلور چند سالی است که وارد صنایع شیمیایی و پتروشیمی هم شده است. درکنار فعالیت‌های صنعتی و کارآفرینی ابراهیم عسگریان در امور خیریه نیز حضوری فعال دارد. عسگریان را می‌توان از نمونه‌های برجسته کارآفرینی دانست که پس از پیروزی انقلاب اسلامی کار خود را آغاز کرده‌اند. از این فعال اقتصادی در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان تقدیر شد.

حسن تهرانی، مدیر کارخانه تهران بافت

بافندگان تهرانی

حسن تهرانی فرزند حاج رضا تهرانی، بنیانگذار کارخانه تهران بافت است. کارخانه‌ای که تاریخ آن از یک ماشین دستی در خیابان مولوی تهران آغاز می‌شود. در سالگرد ۱۳۳ سالگی اتاق تهران و نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای نشان و لوح از حسن تهرانی تقدیر شد. او در سال ۱۳۰۸ در تهران به دنیا آمد و در همین شهر تحصیل کرد. حسن تهرانی در کنکور سراسری و در رشته حقوق در دانشگاه تهران پذیرفته شد و تحصیل خود را تا مقطع دکتری ادامه داد. او به عنوان وکیل پایه یک دادگستری مجوز کار گرفت و در کنار تحصیل از نوجوانی در کارخانه کتشفافی پدر هم کار می‌کرد. در سال ۱۳۲۸ خانواده تهرانی کارخانه را به خیابان خراسان منتقل و در سال ۱۳۳۲ منطقه وسیع‌تری را در خیابان ری جنب بیمارستان بازرگانان برای توسعه کار انتخاب کردند. در سال ۱۳۴۶ کارخانه تهران بافت به کیلومتر ۸ جاده کرج منتقل شد. همچنین در سال ۱۳۸۳، حسن تهرانی کارخانه ابریشم پود گیتی را که کارخانه‌ای مدرن بود خریداری کرد. حسن تهرانی را از جمله مبارزان سیاسی زمان انقلاب می‌دانند. او در سال‌های جنگ تحمیلی هم از جمله فعالان اقتصادی بود که به جبهه‌ها کمک می‌کرد. ساخت مدرسه، بیمارستان و راه‌اندازی صندوق‌های قرض‌الحسنه در کنار رسیدگی مداوم به وضعیت معیشتی کارگران و کارمندان شرکت تهرانی، از جمله نقاط روشن کارنامه اوست. در دهه ۸۰ با افزایش مشکلات واحدهای نساجی در کشور، حسن تهرانی هردو کارخانه خود را پس از ۷۰ سال کار بست.

فرزند خانواده‌ای پارچه‌فروش بود که توانست در حجره پدر رسم و راه کاسبی را بیاموزد. با توجه به تجربه سال‌ها کار در کنار پدر کم‌کم در کنار بنکداری کار را توسعه داد و تجارت قماش و پارچه و واردات از کشورهای ژاپن، کره، آلمان و... را هم شروع کرد و خیلی زود توانست در بازار بزازهای تهران اسم و رسمی برای خود پیدا کند. عزیزالله از سال ۱۳۴۴ وارد صنعت شد. او در آغاز کارخانه لعاب را برای تولید قوری و کتری راه‌اندازی کرد و بعد در سال ۱۳۴۸ با جمع دیگری کارخانه گلبافت را ساخت. حاج عزیزالله علاء‌الدینی آن زمان تنها ۳۵ درصد از سهام شرکت گلبافت را که تولیدکننده پارچه جیر، چرم و... بود، در اختیار داشت. غیر از این، او از سال ۱۳۵۰ با حاج اصغر حاجی‌بابا کارخانه دیگری با عنوان شوفازکار را تأسیس کرد که تولیدکننده دیگ شوفاز است و عزیزالله علاء‌الدینی در آن ۲۵ درصد سهم دارد. عزیزالله علاء‌الدینی در دوره مبارزه با رژیم شاه با متولفه اسلامی همراه شد و حتی برای دیدار با امام خمینی به عراق و پاریس رفت. پس از انقلاب او به مدت شش سال مدیرعامل کارخانه شوفازکار شد که خود این سال‌ها را ارزشمندترین دوران کاری‌اش می‌داند. او در سال ۱۳۶۵، از کارخانه شوفازکار بیرون آمد و به فعالیت‌های نیکوکارانه پرداخت. در نیمه دهه ۷۰، شرکت او به بزرگ‌ترین تولیدکننده پتو در کشور تبدیل شد. او در سال ۱۳۹۷ درگذشت.

عباس سعیدی‌نژاد، بنیانگذار کفش پیام

تقدیر از کفش‌ساز

تاریخ تولید کفش در ایران با اسامی‌ای چون عمیدحضور و ایروانی گره خورده است با این حال نباید کارآفرینی جون سعیدی‌نژاد را از یاد برد. عباس سعیدی‌نژاد، متولد سال ۱۳۱۷ در خانواده‌ای اصیل در تهران است. او از ۱۷ سالگی به شغل خانوادگی‌اش یعنی تجارت کفش پرداخت و پس از چند سال آشنایی با فنون کار در کنار پدر و اندوختن تجربه، تولید کفش صنعتی را از سال ۱۳۴۰ آغاز کرد. با راه‌اندازی کارخانه کفش کامل، فعالیت سعیدی‌نژاد شتاب بیشتری به خود گرفت. کفش پیام و کفش زهره هم از دیگر کارخانه‌هایی بودند که او برای تولید کفش‌های خاص راه‌اندازی کرد. علاوه بر این‌ها، دو کارخانه کفش اطمینان و کفش نیک هم با سهامداری سعیدی‌نژاد اداره شد. تأسیس کارخانه تولیدی کفش پیام در سال ۱۳۶۰ و بعد از پیروزی انقلاب در سال‌هایی انجام شد که بسیاری از کارخانه‌های تولید کفش ایرانی، مانند کفش ملی، بلا، وین و... با مدیریت ضعیف دولتی دچار مشکل شده بودند. سعیدی‌نژاد با غلبه بر همه مشکلات توانست مسیر کارآفرینی را تا انتخاب به عنوان صادرکننده نمونه کشور طی کند. اکنون او مدت‌هاست که مدیریت کارخانه‌هایش را به فرزندانش سپرده است.

عزیزالله علاء‌الدینی، از بنیانگذار پتوی گلبافت

بزرگ‌ترین تولیدکننده پتو در ایران

عزیزالله علاء‌الدینی، از بنیانگذار پتوی گلبافت

عزیزالله علاء‌الدینی، از بنیانگذار پتوی گلبافت

اصغر قندچی، بنیانگذار ایران کاوه
گنجی که رضا نیازمند یافت

داستان اصغر قندچی به عنوان مؤسس کارخانه ماک با رضا نیازمند که از او هم در نخستین جشن امین‌الضرب تقدیر شد، پیوند خورده است. رضا نیازمند، جوینده گنج بود و قندچی خود گنج. قندچی که در سال جاری درگذشت، در گاراژ شخصی اش ماشین می‌ساخت و رضا نیازمند برای توسعه صنایع داخلی به دنبال کسی بود که اهل

آهن و صنعت باشد. قندچی با کمک رضا نیازمند توانست توجه شاه را برای تولید خودرو در داخل کشور جلب و کارخانه ماک را برای ساخت انواع ماشین‌سنگین ایجاد کند. هرچند قندچی از دنیا رفته و کارخانه او هم مثل روزگاری که آن را تأسیس کرد نیست با این حال می‌توان هنوز تولیدات ماک را در جاده‌های کشور دید. اصغر قندچی در سال ۱۳۰۷ در خانواده‌ای مذهبی، بازاری و البته تحصیل کرده به دنیا آمد. هرچند پدرش وکیل بود اما اصغر علاقه‌ای به درس نداشت و همیشه از مدرسه فرار می‌کرد. قندچی از کودکی به کارهای فنی علاقه داشت و همین او را جذب مکانیکی و آهنگری کرد. این علاقه به اندازه‌ای زیاد بود که او در نوجوانی شروع به تعمیر ماشین کرد و مدتی بعد گاراژ شخصی اش را راه انداخت. از اصغر قندچی در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان تقدیر شد.

علی حاج سید سلیمان، بنیانگذار نیک کالا
صاحبان نام نیک و ماندگار

وقتی از تهران به سمت کرج حرکت کنید، به راحتی می‌توانید در صف کارخانه‌های بزرگی که در امتداد جاده به شما سلام می‌کنند، تابلوی بزرگ نیک کالا را ببینید. این شرکت صنعتی سال‌هاست نقش موثری در گرم کردن خانه‌های مردم ایران دارد. سابقه فعالیت اقتصادی خانواده سلیمانی که گروه صنعتی نیک کالا را تأسیس کردند به ۱۱۰ سال پیش

بازمی‌گردد اما نسل دوم این خانواده بود که نیک کالا را احداث کرد. علی حاج سید سلیمان همراه با برادرانش در نیک کالا فعالیت می‌کند. نیک کالا برای سال‌ها انواع لوازم نفت‌سوز، اجاق گاز مبله و انواع پلوپزهای صنعتی صادراتی و کلمن‌های آب را تولید می‌کرد که علاوه بر داخل به کشورهای حوزه خلیج فارس هم صادر می‌شد. شعار تبلیغاتی این کارخانه هم این بود: «این نام نیک است که می‌ماند». با توسعه استفاده از گاز در خانه‌های ایرانی و توصیه مسئولان، نیک کالا به فکر تولید انواع وسایل گازی افتاد که این محصولات با استقبال مردم روبه‌رو شد. کارخانه‌ای که اکنون در جاده کرج قرار گرفته، در سال ۱۳۷۰ بنا شده است و نزدیک به ۵۰۰ نفر در آن فعالیت می‌کنند. مجموعه صنعتی نیک کالا در سال ۱۰۰ میلیارد تومان فروش دارد و ۱۵ درصد از محصولات این کارخانه به دیگر کشورها صادر می‌شود.

اسدالله عسگر اولادی، پیشکسوت تجارت
تاجر خوش انصاف

اسدالله عسگر اولادی که با عناوینی چون پدر پسته از او یاد می‌شود، در سال جاری از دنیا رفت. او از فعالان اقتصادی بود که در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان مورد تقدیر قرار گرفت. عسگر اولادی از فعالان اقتصادی بود که به عنوان نماینده امام (ره) پس از پیروزی انقلاب اسلامی به اتاق بازرگانی آمد. او فرزند خانواده‌ای متدین و پیشه‌ور بود با این

حال توانست در سال ۱۳۳۴ به عنوان یک تاجر در فضای اقتصادی کشور فعالیت کند. عمده زمینه فعالیت او تجارت آجیل و خشکبار بود. رئیس اتاق تهران در بزرگداشت او از این گفت اسدالله عسگر اولادی همواره برای بخش خصوصی سینه سپر می‌کرد و هیچ‌گانه‌شانه از بار مسئولیت خالی نکرد. اسدالله عسگر اولادی در سن ۸۶ سالگی درگذشت. او انصاف، عمل به عهد و کیفیت و رقابت را از اصول کار خود می‌دانست. عسگر اولادی از جمله فعالان اقتصادی بود که تلاش می‌کرد فعالیت اقتصادی اش را به وام بانکی وابسته نکند. او طی سال‌های اخیر نسبت به سیاست‌های ارزی دولت بارها انتقاد کرد. عسگر اولادی هم چنین از معدود افرادی بود که روایت دقیقی از حضور نمایندگان امام خمینی (ره) در اتاق بازرگانی و فرایند حفظ اتاق داشت. او در این مسیر با مصطفی عالی نسب، حاج طرخانی، خاموشی و علا میرمحمدصادقی همراه بود.

مهدی حریری، بنیانگذار شرکت چای مشک بو
مهارت در تشخیص چای

پدرم گفت سرمایه‌ای به تو می‌دهم که هیچ‌وقت تمام نمی‌شود. گفت هیچ‌وقت دروغ نگو. این نصیحت پدر مهدی حریری به پسری بود که سال‌ها بعد به پدر تجارت چای ایران تبدیل شد. از مهدی حریری، به عنوان بنیانگذار شرکت چای مشک بو، به پاس سال‌ها خدمات در حوزه تجارت چای، با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب در نخستین جشن امین‌الضرب تقدیر شد. مهدی حریری در سال ۱۳۰۵ در سبزوار به دنیا آمد اما

با خانواده و به دلیل تغییر شغل پدرش به مشهد کوچ کرد. پدر به مهدی گفته بود، بازار بزرگ‌ترین دانشگاهی است که می‌تواند در آن زندگی کند. مهدی تا به تهران رسید، به سراغ بازار رفت و به گفته خودش مشغول دلالی شد. به مرور زمان در حوزه تجارت چای مهارت پیدا کرد و از طرفی چون مورد اعتماد بازاریان بود، توانست خیلی زود پیشرفت کند و با کمک آنها حجره کوچکی بخرد. حریری بعد از چند سال شرکت «چای مشک بو» را تأسیس و به یکی از بزرگ‌ترین صادرکنندگان و تاجر چای کشور تبدیل شد. البته در این بین نکته مهمی هم وجود داشت و آن استعداد بسیار زیاد مهدی حریری در تست و تشخیص کیفیت چای بود. توانایی‌ای که در پیشرفت او در تجارت چای نقشی کلیدی داشت. او حتی یک بار که به هند سفر کرده بود در رقابت تست چای شرکت کرد و در بین ۸۰ نفر که همگی کارشان تست چای بود، اول شد. اما در کنار فعالیت‌های اقتصادی و صادرات آنچه مهدی حریری را به یک بازرگان ویژه تبدیل کرده است، فعالیت‌های گسترده در امور خیریه بود. او در سال ۱۳۹۶ درگذشت.

علی رحیمیان، بنیانگذار صنعت خوراک دام و طیور

دامپزشکی که مدیر شد

علی رحیمیان از فارغ‌التحصیلان رشته دامپزشکی در دانشگاه تهران است. او در سال ۱۳۰۰ در تهران و در یک خانواده بازاری به دنیا آمد و پس از مدتی کارمندی، در وزارت کشور و شهرداری، ساماندهی کشتارگاه‌های تهران را بر عهده گرفت. او پس از آشنایی با کار تصمیم گرفت شرکت مستقل خود را در زمینه صنعت دام و طیور ایجاد کند. با همکاری چند دوست دیگر،

رحیمیان چند شرکت در این زمینه احداث کرد که از جمله آنها شرکت اصیل، شرکت مرغداران ایران، سهامی خوراک دام پارس و اشراق بود. او را نخستین دامپزشکی می‌دانند که خارج از کار دامپزشکی فعالیت می‌کرد و سمت‌های مدیریتی را برعهده گرفته بود. علی رحیمیان بیش از ۶۰ سال در این حوزه فعالیت کرد و از بنیانگذاران این صنعت به شمار می‌رود. این کارآفرین بزرگ دستی هم در امور خیریه داشت و چند دبیرستان و بیمارستان در لوند قزوین ساخت. رحیمیان همچنین از افراد مؤثر در شکل‌گیری آسایشگاه سالمندان کهریزک بود و در شکل‌گیری دبستان علوی هم همکاری کرد و پیش از انقلاب از اعضای هیئت امنای آن مدرسه بود. از این کارآفرین باسابقه در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان تقدیر شد. رحیمیان در همان سال از دنیا رفت در حالیکه آثار خدمات اقتصادی او در صنایع دام و طیور ماندگار است.

علی اکبر رفوگران، مؤسس بیک

خودکار، عطر و آرزوهای دور

علی اکبر رفوگران در خانواده‌ای به دنیا آمد که تخصص آن فروش لوازم‌التحریر بود. او از کودکی با لوازم‌التحریر مأنوس بود، در مغازه پدرش تا جوانی راه و رسم تجارت را آموخت و پس از آن در بازار حجره کوچکی راه انداخت. علی اکبر که در سال ۱۳۳۳ صاحب کسب و کار مستقل خود شده بود، برای رقابت نکردن با پدر که در نزدیکی او حجره داشت، خدمات جدیدی

هم ارائه می‌داد. برای مثال عکس‌های برگردان چاپ می‌کرد. او کمی بعد وارد حوزه واردات کالاهای مربوط به لوازم‌التحریر شد و با کمک برادر و پدرش شرکت بازرگانی تأسیس کرد. او مدتی بعد به فکر تولید خودنویس افتاد اما موفق به عملی کردن این فکر نشد. سال‌ها بعد با خودکار بیک فرانسه آشنا شد که ساختار ساده‌ای داشت. به مدت ده سال نمایندگی فروش این محصول در ایران را گرفت و کمی بعد کارخانه تولید آن را احداث کرد. علی اکبر رفوگران مداد سوسمار هم تولید می‌کرد که سال‌ها وسیله تحریر بچه‌های این سرزمین بوده است. تولید عطر بیک و صادرات از دیگر فعالیت‌های رفوگران است. او با وجود بیش از ۸۵ سال سن، همچنان به کار فکر می‌کند، روزنامه می‌خواند و در کارخانه‌اش حضور پیدا می‌کند. رفوگران در جشن نخست امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان مورد تقدیر بخش خصوصی قرار گرفت.

رضا نیازمند، بنیانگذار سازمان گسترش صنایع ایران

خادم صنعت

رضا نیازمند کارآفرین نبود اما خدمات او زمینه رویش هزاران کارآفرین ایرانی را فراهم کرد. نیازمند که نام او با صنعت گره خورده است، مردی با آرزوهای بزرگ و همت عالی برای اقتصاد ایران بود. او که فرزند یک تاجر همدانی بود، در شش سالگی وارد مدرسه صفوی شد و در آنجا تحصیل کرد. او در آمریکا تحصیلات عالی را ادامه داد و در بازگشت به ایران با ابوالحسن ابتهاج، پایه‌گذار برنامه‌ریزی

توسعه آشنا شد. این آشنایی مسیر زندگی او را تغییر داد و دانش او را به خدمت شکوفایی صنعتی ایران درآورد. یکی از مهم‌ترین تحولات دهه ۴۰، تأسیس سازمان گسترش و نوسازی صنایع ایران بود که زمینه ایجاد صنایع بزرگی را در کشور فراهم کرد. نیازمند که از ستون‌های گروه عالیخانی، وزیر اقتصاد وقت بود، تأسیس چهار کارخانه اراک، ماشین‌سازی تبریز، آلومینیوم اراک و تراکتورسازی تبریز را در کارنامه‌اش ثبت کرده است. شرح آنچه رضا نیازمند برای صنایع ایران انجام داده، مثنوی هفتاد من کاغذ می‌شود. این مدیر وطن‌پرست، حتی حاضر به خروج از ایران پس از پیروزی انقلاب نبود با این‌که شرکت‌های خارجی مثل ولوو، پیشنهادهای خوبی برای او داشتند. نیازمند سال گذشته بدرود حیات گفت در حالی که یادگار او یعنی سازمان گسترش و نوسازی صنایع، از آنچه نیازمند برایش برنامه داشت، فاصله‌ای بسیار یافته است. از نیازمند در اولین جشن امین‌الضرب با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب در بخش خصوصی تقدیر شد.

رحمان گلزار، بنیانگذار شهرک اکباتان

مهندسی شهرک ساز

رحمان گلزار متولد ۱۳۰۸ است. او در کودکی پدرش را به خاطر بیماری تیفوس از دست داد و عمویش سرپرستی‌اش را برعهده گرفت. رحمان گلزار در مدرسه دارالفنون تحصیل کرد و ابتدا در رشته کشاورزی وارد دانشگاه شد ولی از آنجایی که هنرهای زیبا علاقه اصلی‌اش بود، رشته کشاورزی را رها کرد و وارد دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران شد و معماری خواند. او هم‌زمان با تحصیل در دانشگاه،

کار می‌کرد و علاقه بسیار به معماری و عمران باعث شده که خیلی زود وارد بازار کار شود و زمانی که در سش به پایان رسید دفتر کار مستقلی برای خود راه‌اندازی کرد. پشتکار، مسئولیت‌پذیری، خلاقیت و توانمندی بسیارش در کار باعث شده بود که برای کارهای نقشه‌کشی و مهندسی عمران پروژه‌های بسیاری به او پیشنهاد شود و خیلی زود در بازار کارهای مهندسی ساختمان اعتباری برای خودش کسب کند. اما آنچه رحمان گلزار را به مهندسی تمام‌عیار بدل کرد، شروع پروژه شهرک‌سازی اکباتان بود. او در مقابل فروش خانه‌اش در خیابان ویلای تهران ۱۰۰ هزار متر از زمین‌های کنونی شهرک اکباتان را گرفت و با سفر به پاریس، نظام‌السلطنه مافی را هم راضی کرد که بقیه زمین‌ها را به او بدهد. رحمان گلزار با سرمایه‌گذاری اولیه ۵ میلیون تومانی دوستش، مس‌فروش، کار را در ۴۰ سالگی کلید زد. او ۵ سال بعد زمانی که فاز اول کار به اتمام رسیده بود و بخش‌های زیادی از کار فاز دوم و سوم هم انجام شده بود، هم‌زمان با پیروزی انقلاب، ایران را ترک کرد و به آمریکا رفت.

مژده مهدوی، نویسنده و نوه محمدحسین امین‌الضرب

یادگار امین‌الضرب

مژده مهدوی، از نوادگان حاج محمدحسین امین‌الضرب و فرزند دکتر اصغر مهدوی است. مژده مهدوی، در نخستین جشن امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان امین‌الضرب از سوی بخش خصوصی مورد تقدیر قرار گرفت. او لیسانس مدیریت بازرگانی دارد و اکنون اسناد و مدارکی را که از حاج محمدحسن و حاج محمدحسین امین‌الضرب باقی مانده برای چاپ به عنوان

مطالب تاریخی تجاری آماده می‌کند. به اهتمام مژده مهدوی، دهمین جلد اسناد استان مازندران با توجه به اسناد امین‌الضرب آماده و به چاپ رسیده است. اسناد تجاری ای که توسط مژده مهدوی بررسی و چاپ می‌شود، بیشتر راوی تاریخ تجارت از خلال نامه‌نگاری کارگزاران در شهرستان‌های مختلف با امین‌الضرب است. مژده مهدوی درباره پدربزرگش می‌گوید «حاج محمدحسین خیلی علاقه داشت که فرزندان‌شان در علم تخصص پیدا کنند، همه پسرهای‌شان دنبال کار علمی رفتند. دکتر اصغر و دکتر بیحی مهدوی، که از اساتید دانشگاه تهران بودند، در دهه هشتاد در حدود نودسالگی فوت کردند. اما متأسفانه جد و پدربزرگم، در حدود ۶۰ سالگی فوت کردند». به گفته مهدوی «تنها ارگانی که به امین‌الضرب‌ها پرداخته، اتاق بازرگانی است. اما سازمان‌های دیگری مثل اداره برق یا خود مجلس هم باید به این شخصیت‌ها بپردازند. فقط نباید اتاق بازرگانی پرچم‌دار باشد. چرا که اینها کارشان تنها تجارت نبوده، با مردم آمیخته بوده‌اند.»

علی اصغر سعیدی، پژوهشگر اقتصادی

فرد بین‌روی زندگی کارآفرینان دهه ۴۰

کارآفرینان و صنعتگران عصر پهلوی دوم، موضوع اصلی پژوهش‌های علی اصغر سعیدی است. او به دلیل انتشار چهار اثر شایسته که زندگی و کسب‌وکار صنعتگران دهه ۴۰ به بعد را روایت می‌کرد، در اولین جشن امین‌الضرب با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب تقدیر شد. علی اصغر سعیدی، استاد دانشگاه تهران و جامعه‌شناس اقتصادی، در سال ۱۳۳۶ در محله گرگان تهران

به دنیا آمد و در مدرسه امید فردا و معرفت تحصیل کرد. او تا مقطع کارشناسی ارشد در رشته جامعه‌شناسی در دانشگاه تهران تحصیل کرد و در سال ۱۳۷۱ برای ادامه تحصیل به انگلستان رفت و در کالج رویال هالووی لندن در رشته جامعه‌شناسی اقتصادی فارغ‌التحصیل شد. عنوان پایان‌نامه او، شناخت موانع جامعه‌شناختی توسعه اقتصاد بازار در ایران بود. سعیدی از سال ۷۸ تا ۸۲، در مقام همکار تحقیقاتی در زمینه تاریخ شفاهی اقتصادی ایران در مرکز مطالعات خاورمیانه دانشگاه لندن فعالیت می‌کرد. کتاب‌های سرمایه‌داری خانوادگی لاجوردی و لاجوردیان، بنیانگذاران گروه صنعتی بهشهر، زندگی و کارنامه رحیم متقی ابروانی، بنیانگذار کفش ملی، زندگی و کارنامه اقتصادی حاج محمدتقی بر خوردار، بنیانگذار شرکت صنعتی پارس الکتریک و پارس توشیبا، و زندگی و کارنامه علی خسروشاهی، بنیانگذار گروه مینو، از جمله آثار علی اصغر سعیدی است.

موسی غنی‌نژاد اقتصاددان

موافق آزادی

موسی غنی‌نژاد که در سال ۱۳۳۰ در تبریز متولد شد، اقتصاددان برجسته ایرانی است. او در سال ۱۳۵۲ برای تحصیل در رشته اقتصاد راهی فرانسه شد. او در دانشگاه سوربن تحصیل کرد، در رشته اقتصاد توسعه دکتری گرفت و تحصیل در رشته معرفت‌شناسی اقتصاد در مقطع دکتری را نیمه‌تمام گذاشت و به ایران بازگشت. غنی‌نژاد از سال ۶۸ تا ۹۰، به عضویت

هیئت علمی دانشگاه صنعت نفت درآمد و یک سال هم استاد مدعو دانشگاه پاریس بود. موسی غنی‌نژاد از جمله اقتصاددانانی است که سال‌ها درباره آثار نامطلوب ضعف بخش خصوصی هشدار داده است. از منظر این اقتصاددان لیبرال، گستردگی بخش دولتی، مقررات متعدد و غیرشفاف و فضای نامن کسب‌وکار تیشه به ریشه بخش خصوصی است. طی سال‌هایی که غنی‌نژاد نسبت به آسیب‌های تضعیف بخش خصوصی سخن می‌گوید، بخش دیگری در اقتصاد جان گرفته که عرصه را به شدت برای کارآفرینان تنگ کرده است. این بخش یا همان خصولتی‌ها هم از انتقاد غنی‌نژاد در امان نمانده‌اند و او بارها نسبت به لزوم کنترل نیروهای ناشناخته در اقتصاد گفته است. جامعه مدنی، آزادی، اقتصاد و سیاست، اقتصاد و دولت در ایران و اندیشه آزادی، و نگاهی از منظر اقتصاد سیاسی به تجربه ایران معاصر، از آثار دکتر موسی غنی‌نژاد است.

علیرضا بختیاری، مدیرمسئول روزنامه دنیای اقتصاد

روزنامه‌ای در خدمت اقتصاد

از روزنامه دنیای اقتصاد با عنوان صدای فعالان اقتصادی و بخش خصوصی کشور یاد می‌شود. در نخستین جشن امین‌الضرب از علیرضا بختیاری مدیرمسئول روزنامه دنیای اقتصاد با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب از سوی فعالان بخش خصوصی تقدیر شد. روزنامه دنیای اقتصاد از جمله رسانه‌های موفق در حوزه اقتصادی است. علیرضا بختیاری مدیرمسئول

این روزنامه، از مدیران وزارت صنایع در دهه ۷۰ بود که کار مطبوعاتی خود را از سال ۱۳۶۹ آغاز کرد. بختیاری درباره انتشار روزنامه گفت: «علت این که این روزنامه را منتشر کردم، این بود که ما اساساً یک روزنامه اقتصادی که دارای یک تفکر اقتصادی، دیدگاه مشخص در بحث‌های اقتصادی و یک انسجام فکری باشد نداشتیم. احساس می‌کردم که جای چنین روزنامه‌ای خالی است. بخش خصوصی در روزنامه دنیای اقتصاد خیلی پررنگ است و وجود روزنامه به این بخش متکی است که می‌تواند به روزنامه دوام و قوام بدهد و نقطه اتکای دیگر ما هم خریداران روزنامه‌اند.» با این ایده بود که در سال ۱۳۸۱، علیرضا بختیاری امتیاز روزنامه دنیای اقتصاد را گرفت و سه ماه بعد آن را منتشر کرد. از دیگر عوامل پیشرو بودن این روزنامه در فضای اقتصاد کشور، سردبیری علی میرزاخانی است که از آغاز انتشار در کنار گروه دنیای اقتصاد بوده است.

باشگاه امین‌الضرب

عکس یادگاری برندگان دومین دوره جایزه امین‌الضرب

ایوب پایداری، از بنیانگذاران میهن

بستنی‌فروشی

ایوب پایداری بنیانگذار نامی آشنا در صنایع لبنیات است. از سال‌ها پیش نام میهن با محصولات لبنی از جمله بستنی گره خورده است. کارخانه‌ای که ایوب پایداری آن را در سال ۱۳۵۳ در منطقه اسلامشهر تهران بنیان گذاشت، اکنون بیش از ۱۳ هزار نفر پرسنل دارد. ارزش صادرات گروه میهن در سال به ۵۰ میلیون دلار می‌رسد و ۶۵ درصد بازار بستنی ایران در اختیار کارخانه ایوب پایداری است. ایوب پایداری خود را

یک بستنی‌فروش می‌داند. او در مصاحبه‌هایش هم به این نکته اشاره کرده که از اول به این دولت و آن دولت کاری نداشته و بستنی‌اش را فروخته است. ایوب پایداری در این مسیر تنها نبود و از کمک برادر و خانواده‌اش هم استفاده کرد. او گفته ماموریتش شادی بخشیدن به مردم با ارائه محصولات نوآورانه است. هم‌اکنون ۵ درصد بازار شیر استرلیزه کشور هم در اختیار کارخانه میهن قرار دارد و محصولات میهن در بیش از ۲۰۰ هزار نقطه در کشور به فروش می‌رسد. میهن بیش از ۶۰ نوع بستنی تولید می‌کند. ایوب پایداری در سال‌های گذشته به رسانه‌ها گفته بود ماهانه تنها یک میلیارد و ۴۰۰ میلیون تومان حق بیمه برای کارگران و کارمندان مجموعه‌اش پرداخت می‌کند. عددی که باتوجه به توسعه کارخانه و ورود کارگران جدید حتماً افزایش داشته است. کارگرانی که چرخ کارخانه‌جات و مجموعه شرکت‌های وابسته را می‌چرخانند و البته او روی آنها تعصب بسیاری دارد تا جایی که در طول این سال‌ها با وجود افت و خیزهای بسیار تولید، هیچ‌گاه حاضر به کاهش و اخراج کارگزارانش نشده است، حتی در شرایط رکود چندساله.

مهدی فضلی، مدیرعامل هلدینگ گلرنگ

نسل دوم اما موفق

گلرنگ را محمدکریم فضلی بنیان گذاشت اما توسعه و مدرن‌سازی آن از دهه ۷۰ به بعد برعهده مهدی فضلی بود. او اکنون مدیرعامل گروه صنعتی گلرنگ است. ۴۰ شرکت زیرمجموعه گروه صنعتی گلرنگ است و اشتغال مستقیم در این گروه صنعتی به بیش از ۱۷ هزار نفر می‌رسد. گلرنگ همچنین رتبه اول فروش محصولات آرایشی و بهداشتی را در ایران به خود اختصاص داده است. گلرنگ را

می‌توان از جمله مجموعه‌های صنعتی خانوادگی موفق در ایران محسوب کرد که نسل‌های بعد اهتمام ویژه‌ای به توسعه و مدرن‌سازی آن داشته‌اند. در سال ۱۳۸۲، هلدینگ گلرنگ راه‌اندازی شد که شرکت‌های پدیده شیمی نیلی، گلبرگ بهاران، ماریناسان، پایدار، آرین پخش پیشرو و... را شامل می‌شد. مهدی فضلی در مصاحبه‌ای با سایت مجموعه صنعتی گلرنگ گفت: «خدمت بهتر و بیشتر، به این معنا که بتوانیم در جهت مؤلفه‌های مثبت رشد اقتصادی کشور در حد بضاعت و توان، قدم‌های محکم‌تر و بلندتری برداریم، هدف اصلی مجموعه گلرنگ است. ایده بنیادی ما این بود که از طریق ایجاد صنایع مختلف، بتوانیم در جهت جایگزینی واردات و افزایش صادرات با کیفیت جهانی، که اشتغال بیشتر را نیز در کشور به ارمغان می‌آورد، بکوشیم و سطح باور و اعتماد مصرف‌کنندگان عزیز را نسبت به محصولات ایرانی افزایش دهیم و بهتر کنیم.» از مهدی فضلی در دومین جشن امین‌الضرب با اهدای تندیس امین‌الضرب تقدیر شد.

جواد ظریف، وزیر امور خارجه

تقدیر از آقای وزیر

در دومین جشن امین‌الضرب، محمد جواد ظریف وزیر امور خارجه تنها برگزیده‌ای بود که از انتخاب خود خبر نداشت. در پایان جشن ظریف برای اهدای جوایز به روی سن فراخوانده شد اما در زمان اعلام نام برگزیده تندیس امین‌الضرب، نام او بود که در تالار وحدت طنین‌انداز شد. هرچند ظریف از فعالان اقتصادی در کشور به شمار نمی‌آید اما به دلیل آثار اقتصادی برجام از سوی

داوران بخش خصوصی مورد تحسین و تقدیر قرار گرفت. محمد جواد ظریف در خانواده‌ای بازاری در تهران به دنیا آمد. او سال‌ها نماینده ایران در سازمان ملل متحد بود و هر زمان که در وزارت امور خارجه کار نمی‌کرد، مشغول انتقال دانش خود در دانشگاه به دانشجویان بود. ظریف پس از اتمام تحصیلاتش در دبیرستان علوی با ویزای دانشجویی به آمریکا رفت و تا سال ۱۳۵۶ دیپلم خود را در کالج مقدماتی سان‌فرانسیسکو گرفت. او بعدها در دانشگاه دنور تحصیل کرد و از سال ۵۷ تا ۵۹، مشاور سرکنسولگری ایران در آمریکا بود. محمد جواد ظریف طی پنج سال گذشته برای به نتیجه رسیدن مذاکرات با ۵+۱ بسیار تلاش کرد که از جمله آثار آن، حذف تحریم‌های شورای امنیت و بهبود روابط تجاری شرکت‌های بخش خصوصی ایرانی بود. با وجود این تلاش‌ها اما اقدام غیرقانونی آمریکا در خروج از برجام امکان استفاده از فرصت‌های اقتصادی را از ایران سلب کرد.

محمدعلی رجالی، بنیانگذار ظریف مصور

بوفه‌دار مدرسه که کارخانه ساخت

این روزها شاید کمتر کسی از ما نسبت به محصولات کارخانه رجالی اقبالی نشان دهد اما ظریف مصور همچنان با قدرت به فعالیت اقتصادی‌اش ادامه می‌دهد. این کارخانه را محمدعلی رجالی بنیان گذاشته است. مرد پرتلاشی که از کودکی شم اقتصادی قوی داشت و کار می‌کرد. او زمانی که ۹ ساله بود، بوفه مدرسه را اجاره کرده بود و به بچه‌های مدرسه خوراکی می‌فروخت. محمدعلی

رجالی در سن ۱۷ سالگی در یک مغازه پتوفروشی کر می‌کرد اما اولین شغل جدی او کار در فروشگاه کفش ملی بود. رجالی در سال‌های پیش از پیروزی انقلاب با توجه به ارتباط خود و پدرش با علمای اصفهان از فعالان سیاسی و انقلابیون اصفهان بود. او این سال‌ها در کنار دکان پتوفروشی، تجارت هم می‌کرد اما همیشه به دنبال راه‌اندازی کاری بزرگ و مستقل بود. او دو سال بعد از انقلاب به دنبال اجرایی کردن ایده خود رفت و توانست اولین کارخانه تولید موکت در کشور را با نام ظریف مصور راه‌اندازی کند. از کارهای بزرگ محمدعلی رجالی، خودکفایی در تأمین مواد اولیه تولید موکت بود. او حتی نخستین پتروشیمی بخش خصوصی را در سال ۱۳۷۹ راه‌اندازی کرد و این واحد تا سال ۱۳۸۵ به بهره‌برداری رسید. او تاکنون بیش از ۲۰ واحد صنعتی و تولیدی راه‌اندازی کرده است. محمدعلی رجالی رمز موفقیت خود را کار گروهی می‌داند. اکنون بیش از ۲ هزار نفر در مجموعه‌های صنعتی او کار می‌کنند.

هاله حامدی فر، مدیرعامل شرکت دارویی سیناژن

صعود در صنعت داروسازی

هاله حامدی فر که در دومین جشن امین‌الضرب با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب مورد تقدیر قرار گرفت اکنون یکی از اعضای هیئت نمایندگان اتاق تهران است. او مدیر کارخانه سیناژن و از کارآفرینان زن است که همواره به دلیل روحیه مثبت و نگاه رو به جلو مورد تحسین قرار گرفته است. حامدی فر اکنون بیش از دو دهه است که در صنعت داروسازی فعالیت می‌کند. او در سال

۱۳۵۱ در تهران به دنیا آمد و در سال ۱۳۷۴ در رشته داروسازی فارغ التحصیل شد. اولین جاهایی که حامدی فر در آن کار خود را آغاز کرد داروخانه‌های جنوب شرقی تهران در میدان شوش و خراسان بود. او مدتی برای کار در حوزه بیوتکنولوژی با همسرش به کوبا سفر کرد. از نظر حامدی فر این سفر به دلیل ایجاد رویکردهای تازه ذهنی برای او، اهمیت بسیاری داشت. حامدی فر هم‌زمان با راه‌اندازی واحد تضمین کیفیت در انستیتو پاستور در سال ۱۳۷۹، به سیناژن رفت که در آن زمان شرکتی کوچک بود و تنها با ۱۲ نفر نیرو کار می‌کرد. عمده تولید شرکت در حوزه تحقیقات مهندسی ژنتیک و بیوتکنولوژی بود که تازه وارد حوزه تولید کیت‌های تشخیص گروه خونی شده بود. او در آغاز به عنوان مشاور پاره‌وقت به این شرکت اضافه و پس از آن با پیشنهاد مدیرعاملی روبه‌رو شد. حامدی فر این پیشنهاد را پذیرفت و از آن سال سیناژن مسیر تولید و تأسیس شرکت‌های بیشتر را طی می‌کند.

محمد رضا رستمی، بنیانگذار شرکت مارال جاوید

آهنگر کارآفرین

محمد رضا رستمی یک شاگرد آهنگر بود که شرکت مارال جاوید را ساخت و تبدیل به یکی از بزرگ‌ترین صنعتگران ایران شد. این صنعتگر آذربایجانی در سال ۹۶، در دومین جشن امین‌الضرب از سوی فعالان بخش خصوصی برگزیده شد و نشان و لوح امین‌الضرب را دریافت کرد. رستمی کار را از ۱۳ سالگی و با آهنگری آغاز کرد. او تا دوم راهنمایی بیشتر

درس نخواند. در سال ۶۵ راهی سربازی شد و بعد از برگشت از سربازی در سال ۶۷ مغازه‌ای اجاره کرد و مشغول به کار شد. می‌گفت که هیچ سرمایه‌ای نداشته و مادرش طلایش را فروخته تا او کارگاهش را راه‌اندازی کند. یک سال آنجا کار کرده و بعد به دروازه مهاباد رفته و یک گاراژ راه‌اندازی کرده است. او سرانجام در سال ۱۳۷۲ با دریافت پروانه تولید توانست کار قطعه‌سازی‌اش را توسعه دهد. رستمی می‌گوید: «آن زمان روزی یک دستگاه تولید داشتیم و تا سال ۸۳ در همان زمین کار کردیم تا این‌که کارخانه فعلی را با ۱۵ هزار متر راه‌اندازی کردیم ولی به مرور زمان کار را توسعه دادیم و الان حدود ۱۱۰ هزار متر وسعت کارخانه است». رستمی کار را با ۲ نفر شروع کرد اما اکنون تعداد کارکنان او به بیش از ۷۰۰ نفر رسیده است. می‌گوید قطعاتی را که پیشتر از ترکیه وارد می‌شد اکنون تولید و به آلمان صادر می‌کند.

حسام آرمندهی، بنیانگذار دیوار و کافه بازار

محبوب بازی سازها

حسام آرمندهی، متولد ۱۳۶۴ مؤسس و مدیرعامل چند استارت‌آپ بزرگ ایرانی است. حسام آرمندهی با همراهی یک گروه متخصص سایت‌های دیوار و کافه بازار را راه‌اندازی و خدمات جدیدی به مخاطبان ایرانی عرضه کرد. او از فارغ‌التحصیلان دانشگاه شریف است و ایده راه‌اندازی کافه بازار که جایی برای فروش محصولات توسعه‌دهندگان رایانه‌ای و خریداران آن

است، در زمان دانشجویی او شکل گرفت. آرمندهی در سال ۸۸ برای ادامه تحصیل در رشته کارافزینی از ایران رفت اما در بازگشت در یکی از ایام تعطیلات، برای همکاری با دوستانش در پروژه فارسی تل در کشور ماند. البته فارسی تل به جایی نرسید و اما ایده کافه بازار از دل آن خارج شد که گروه در اجرای آن موفق شدند. حسام آرمندهی در گفت‌وگو با رسانه‌ها درباره فعالیت‌هایش گفت: «نکته مهم در این میان این است که باید سریع تصمیم بگیریم و راهی را که تا نیمه رفته‌ایم تغییر دهیم. این تغییر هم نیازمند جرئت است و هم سرعت عمل. کمتر شرکتی است که جرئت این کار را داشته باشد. همین الان شرکت‌های بزرگی هستند که باید عوض شوند و مثلاً ۱۰ سال است دیگر روشی که الان دارند استفاده می‌کنند منسوخ شده ولی جرئت تغییر ندارند. بنابراین تحولات صورت نمی‌گیرد و به مرور و با شیب بسیار کم رو به نابودی می‌روند». در دومین جشن امین الضرب از آرمندهی با اهدای نشان و لوح تقدیر شد.

علی اصغر حاجی‌بابا، بنیانگذار شوفاز کار ایران و پارس متال

کارگر آفرین

علی اصغر حاجی‌بابا از کودکی با کارگری فعالیت اقتصادی‌اش را آغاز کرد. او پیش از این که به آهن‌فروشی روی بیاورد، به لحاف‌دوزی مشغول بود. همچنین حاجی‌بابا را می‌توان از فعالان صنعتی‌ای دانست که از مبارزان سیاسی کشور هم هست. حاجی‌بابا اکنون از تاجران بزرگ آهن کشور به شمار می‌رود. او در سال ۱۳۴۲ شرکت «پارس متال» را به امید صنعتی شدن کشور و

برطرف شدن نیازهای صنعتی در حوزه فلزات و آلیاژها تأسیس کرد و سپس در سال ۱۳۴۸ به تأسیس شرکت «شوفازکار ایران» اقدام کرد. حاجی‌بابا علاوه بر نایب‌رئیس‌ی اتاق صنایع و معادن سمنان، چهار دوره در هیئت نمایندگان اتاق تهران و ایران عضویت داشته است و از اعضای اتاق‌های ایران و بلژیک، و ایران و آلمان بوده است. از دیگر فعالیت‌های او در تشکل‌های بخش خصوصی و تخصصی می‌توان به ریاست هیئت مدیره انجمن مدیران صنایع و ریاست هیئت مدیره انجمن صنفی کارفرمایان صنایع فرآلیاژ اشاره کرد. بخش خصوصی در نخستین جشن امین الضرب از این کارآفرین نمونه با حضور مهندس نعمت زاده، وزیر صنعت، معدن و تجارت وقت، مهندس جهانگیری معاون اول ریاست جمهوری و مسعود خوانساری، ریاست اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران و مهندس شافعی رییس اتاق بازرگانی ایران تقدیر کرد.

علینقی خاموشی، پیشکسوت نساجی

مهندس انقلابی

علینقی خاموشی از جمله فعالان اقتصادی بود که به عنوان نماینده امام خمینی (ره) پس از پیروزی انقلاب اسلامی همراه با مرحوم عسگر اولادی، عالی‌نسب و کارآفرین نیکوکار علا میرمحمدصادقی به اتاق بازرگانی آمد. خاموشی در سال ۱۳۱۸ در مشهد به دنیا آمد و در خانواده‌ای مذهبی و سیاسی رشد کرد. پدر او از کسبه متوسط بازار تهران و معتمد همه بود. خاموشی در جوانی به تحصیل در رشته

پزشکی علاقه داشت اما نتوانست در کنکور ورودی این رشته قبول شود. او پس از این به سراغ کارهای صنعتی رفت. مدتی در کارخانه نساجی مقدم کار کرد و بعد به سربازی رفت. پس از سربازی تصمیم گرفت برای تحصیل به انگلستان برود و در رشته نساجی درس بخواند. این دوره باعث شد او به مهندس نساجی تمام‌عیاری تبدیل شود. خاموشی علاوه بر تحصیل و کار اقتصادی به سیاست هم علاقه داشت. همین پای او را به موفقیتهای سیاسی باز کرد و باعث آشنایی او با اشخاصی مثل مهندس بازرگان، شهید بهشتی، شهید مطهری و مرحوم سحابی شد. علینقی خاموشی سرانجام با پیروزی انقلاب اسلامی فعالیت‌های سیاسی‌اش را توسعه داد اما در سال ۱۳۶۴، در انتخابات اتاق بازرگانی شرکت کرد و در دور اول به عنوان رئیس اتاق انتخاب شد. او ۲۷ سال در این سمت ماند. او در مجلس شورای اسلامی، دوره چهارم، هم نماینده مردم تهران بود. از خاموشی به دلیل فعالیت در صنعت نساجی به عنوان پیشکسوت با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب تقدیر شد.

منصوره اتحادیه، استاد دانشگاه

کار من تاریخ است

منصوره اتحادیه از تاریخ‌نویسان ایرانی است که در دومین جشن امین‌الضرب به دلیل سال‌ها فعالیت در تاریخ اقتصاد مورد تقدیر قرار گرفت. از او مقالات علمی و پژوهشی ارزشمندی منتشر شده است. اتحادیه در سال ۱۳۱۲ در تهران متولد شد. پدرش از تجار آذربایجان و مادرش از خاندان قاجار بود. کودکی او در سال‌های اشغال ایران توسط قوای متفقین گذشته است. منصوره

اتحادیه برای تحصیل به انگلستان رفت و در رشته تاریخ درس خواند. او در سال ۱۳۳۵ فوق‌لیسانس گرفت و پس از بازگشت به ایران، در دانشگاه تهران به عنوان مربی استخدام شد. او چند سال بعد برای تحصیل در مقطع دکتری به انگلیس بازگشت و در سال ۱۳۵۸ مدرک خود را گرفت و به ایران آمد. اتحادیه در سال ۱۳۷۸ پس از سال‌ها تحقیق و تدریس تاریخ بازنشته شد اما از پژوهش دست نکشید. از آثار او می‌توان به کتاب «تاریخ غفاری» اشاره کرد که در همکاری با سیروس سعدوندیان نوشته شده است. منصوره اتحادیه خود در یکی از مصاحبه‌هایش گفته: «هرکسی که تاریخ می‌داند باید بنویسد و گرنه چگونه آنچه را یاد می‌گیرد به دیگران انتقال دهد؟ تدریس به تنهایی کافی نیست و هر مقاله یا کتابی که تاریخ‌پژوه می‌نویسد آموزنده است. بنابراین تدریس و تحقیق باید هم‌زمان پیش برود. اما کلاً کار من تاریخ است و کار دیگری هم برای خودم تصور نکرده‌ام. کتاب‌هایی هم که نوشتم همه درباره تاریخ است.»

باشگاه امین‌الضرب

عکس یادگاری برندگان سومین دوره جایزه امین‌الضرب

اتحادیه بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران
TEHRAN CHAMBER OF COMMERCE,
INDUSTRY, MINES AND AGRICULTURE

سومین دوره اهدای نشان کارآفرینی

به مناسبت ۳۵ سالگی تأسیس اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی

۱۸ دسامبر ۹۷ | تالار وحدت

بین‌النهرین
نزدی تهران

عباسعلی قصابی، بنیانگذار کارخانه چینی زرین

سفال تا چینی

آثار حضور عباسعلی قصابی در خانه‌های ایرانی به سال‌های دور بازمی‌گردد. او اکنون شرکتی را اداره می‌کند که بیش از ۵ میلیون چینی در سال صادر کرده و برای بیش از ۱۲۰۰ نفر فرصت شغلی فراهم کرده است. تولید انواع ظرف در این کارخانه به ۱۲ هزار تن در سال می‌رسد. عباسعلی قصابی، کودکی‌اش را در کارگاه سفالگری پدرش در نطنز گذراند. پدر تا اندازه‌ای حرفه‌ای تولید می‌کرد که بعضی محصولاتش را به اروپا و آمریکا می‌فرستاد. عباسعلی در سال ۱۳۳۹ از اصفهان به تهران آمد و در دبیرستان البرز تحصیل کرد. او برای ادامه تحصیل راهی آلمان شد و از آنجایی که از خانواده‌ای سفالگر آمده بود، به دنبال همین شاخه صنعتی رفت. او در نهایت به ایران بازگشت و زمینه راه‌اندازی کارخانه‌ای برای تولید سرامیک و چینی را فراهم کرد. او با وجود بیش از پنج دهه فعالیت صنعتی همچنان پرکار است. قصابی همچنین در انتخابات نهمین دوره هیئت نمایندگان اتاق تهران شرکت کرد و اکنون از اعضای پارلمان بخش خصوصی است. کارخانه او اکنون به کشورهای ایتالیا، ترکیه، آلمان و... چینی صادر می‌کند. او چینی ایرانی را رقیبی قدرتمند برای چینی تولید شده در چین می‌داند. از این کارآفرین نمونه و پرکار در سومین جشن امین‌الضرب با حضور مسئولان دولتی و فعالان بخش خصوصی، با اهدای تندیس تقدیر شده است.

حمیدرضا هاشمی‌نیا، رئیس هیئت مدیره شرکت سام الکترونیک

تولید مشترک

حمیدرضا هاشمی‌نیا، رئیس هیئت مدیره شرکت‌های تکوین الکترونیک، سام الکترونیک و سام سرویس، تولیدکننده و نماینده محصولات سامسونگ در ایران است. از این مدیر برتر در سومین جشن امین‌الضرب با اهدای تندیس تقدیر شد. اکنون او مدیر مجموعه‌ای به وسعت ۲۵ هکتار است که ۲۵۰۰ نفر به طور مستقیم در آن مشغول به کارند. مجموع تولید سالانه شرکت‌های تحت مدیریت هاشمی‌نیا به ۲ میلیون دستگاه می‌رسد. او همکاری با شرکت کره‌ای سامسونگ را در دهه ۷۰ خورشیدی آغاز کرد. در سال ۷۵، کارخانه سام الکترونیک را در کیلومتر ۱۴ جاده کرج ساخت. او در سال ۹۵ یعنی ۲۰ سال بعد، در مراسمی از خطوط جدید تولید یخچال فریزر سامسونگ رونمایی کرد. شرکت‌های حمیدرضا هاشمی‌نیا از نمونه‌های موفق همکاری با شرکت‌های خارجی به شمار می‌رود. ظرفیت اسمی تولید یخچال و فریزر در مجموعه‌های مدیریتی او به ۱۵۰۰ دستگاه در روز می‌رسد و هم‌اکنون ۸۰۰ دستگاه در روز تولید می‌شود. تشدید تحریم‌های آمریکا و دشواری ارتباط با شرکای خارجی، کسب و کارهایی مثل سام سرویس را به شدت تحت تأثیر قرار داده است. با این حال هاشمی‌نیا در یادآوری مشکلات تولید به مشکلات انتقال ارز و وام‌های گران بانک‌ها اشاره می‌کند.

سلطان حسین فتاحی، بنیانگذار کارخانه تولید لوازم خانگی امرسان

جنگ برای تولید

سلطان حسین فتاحی در زمانه‌ای رشد کرد و کارخانه‌اش را ساخت که رقبایی مثل ارج و آزمايش درگیر مدیریت‌های دولتی پس از انقلاب شده بودند و به دلیل شرایط جنگ و تحریم، واردات لوازم خانگی به ایران به سختی انجام می‌شد. او توانست در چنین فضایی کار خود را آغاز کند و در سال ۱۳۶۴، در زمینی به مساحت ۵ هزار متر مربع در جاجرود کارخانه امرسان را بسازد. او کار را از هیچ و با کارگری در شرکت‌های لوازم خانگی آغاز کرد اما اکنون صاحب کارخانه‌ای است که ظرفیت اسمی تولید در آن به ۲۵۰۰ دستگاه در روز می‌رسد. در مجموعه صنعتی امرسان بیش از ۵۰ نفر نیروی کارگری و ۷۰ نفر نیروی ستادی فعالیت می‌کنند و در زمینه توزیع برای بیش از ۵۰۰ نفر فرصت شغلی فراهم شده است. ۴۰۰ شعبه هم خدمات پس از فروش امرسان را پوشش می‌دهند. در سال ۱۳۹۵، شرکت امرسان بیش از ۲۰۰ هزار دستگاه یخچال و فریزر تولید کرد. سلطان حسین فتاحی در سال ۱۳۳۶ در شهر میانه آذربایجان شرقی متولد شد و ۶۱ سال سن دارد. او از کودکی زندگی سختی را پشت سر گذاشته و همیشه برای رسیدن به زندگی بهتر و موفقیت جنگیده است. در پنج سالگی پدرش را از دست داد و بعد از مدتی عمویش او و برادرش را با خود به قائمشهر برد و آنها در کنار خانواده عمو بزرگ شدند. حسین در شش سالگی به مکتب رفت و به دلیل شرایط شغلی عمویش، دوره ابتدایی را در مراغه و در میانه تمام کرد و بعد در سال ۱۳۴۹ در تهران وارد هنرستان شبانه‌روزی آزمايش شد.

اکبر ابراهیمی، رئیس هیئت مدیره پاکشوما

کار آفرین مدرسه ساز

اکبر ابراهیمی در سال ۱۳۲۳ در شهر تهران و در خانواده‌ای مذهبی به دنیا آمد. او از دوران نوجوانی به دلیل شرایط اقتصادی خانواده و کمک به پدرش وارد بازار کار شد. در ۱۷ سالگی به فعالیت‌های صنعتی رو آورد و در سال ۱۳۵۴ مجموعه صنعتی پاکشوما را برای تولید ماشین‌های لباس‌شویی بیمه‌اتوماتیک راه‌اندازی کرد. این کارخانه در طول بیش از چهار دهه فعالیت همیشه در تولید لوازم خانگی جزو برندهای اصلی کشور به شمار رفته است. ماشین ظرف‌شویی، مایکروفر، جاروبرقی، کولر آبی و گازی و حتی یخچال سایید بای سایید از دیگر محصولات این کارخانه است. در سال ۱۳۷۶، ساختار مدیریتی پاکشوما کمی تغییر کرد و حمید ابراهیمی فرزند اکبر به مدیریت کارخانه رسید. این مدیر جدید و جوان کارخانه را به مجموعه‌ای صنعتی و عظیم تبدیل و آن را به قم منتقل کرد. در کنار فعالیت‌های صنعتی و تأسیس و راه‌اندازی یکی از بزرگ‌ترین کارخانه‌های تولید لوازم خانگی در کشور، اکبر ابراهیمی از بزرگ‌ترین نیکوکاران کشور به ویژه در زمینه مدرسه‌سازی است. او تاکنون بیش از ۱۰۰ مدرسه در سراسر ایران ساخته است و همیشه بخشی از درآمد خود را از جوانی صرف امور خیریه و پرداخت خمس و زکات کرده است.

لئون آهارونیان، مدیر عامل شرکت ستی، پیشکسوت صنعت حمل و نقل در ایران

سویر من، منم!

لئون آهارونیان از پیشگامان صنعت حمل و نقل در ایران، در سومین جشن امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان مورد تقدیر قرار گرفت. او روی سن آمد و گفت دوستانش که به آمریکا مهاجرت کرده‌اند به خودشان می‌گویند سویرمن، چرا که باید مداوم به سویرمارکت بروند و خرید کنند! او ادامه داد: «سویرمن، منم که در اینجا کار می‌کنم.» آهارونیان از جمله فعالان اقتصادی قدیمی است که قرار را بر فرار ترجیح داده

است. او سال‌هاست در ایران کار می‌کند و هنوز هم اعلام می‌کند که قصد رفتن ندارد. آهارونیان در سال ۱۳۰۹ در روستای هفتوان در شهرستان سلماس به دنیا آمد. او در هنرسرای عالی، دانشگاه امیرکبیر کنونی، تحصیل کرد و در آزمایشگاه خاک‌شناسی وزارت کشاورزی، با ماهی ۴۸۰ تومان حقوق استخدام شد. آهارونیان در سال ۱۳۴۷ پس از ۱۲ سال کار دولتی استعفا داد و به طور تمام‌وقت در شرکت ستی مشغول به کار شد. او در همین سال‌ها با میتسو‌بیشی قرارداد کار بست تا دستگاه‌های گازسوز تولید برق را از بنادر جنوب کشور به محل ساخت نیروگاه‌ها منتقل کند. پس از آن سال شرکت آهارونیان رو به توسعه گذاشت. شرکت ستی که بیش از ۶۰ سال است در زمینه حمل و نقل فعالیت می‌کند، پروژه‌های عظیم انتقال تجهیزات در کشور را مدیریت کرده است. آهارونیان با وجود بیش از ۹۰ سال سن هنوز به کار اقتصادی می‌پردازد. او از سال ۵۹ تا ۶۵ عضو شورای خلیفه‌گری ارمنه بود و همچنین در برقراری اولین خطوط هوایی ایران و ارمنستان، نقش مهمی ایفا کرد.

ابوالقاسم مرتضوی، بنیانگذار کارخانه آرد ستاره مردی با آرزوهای صنعتی بزرگ

ابوالقاسم مرتضوی، مردی است که کارخانه آرد ستاره را در جاده قدیم کرج بنیان گذاشت و اکنون مدیریت آن را به فرزندانش سپرده است. می‌گوید زمانی که فرزندان بعضی از ایران می‌رفتند، پسر من بازگشت و به جبهه رفت. قاسم خود از نوجوانی در مغازه دایی‌اش کار می‌کرد که از فروشندگان سرشناس حبوبات در تهران بود. با توجه به استعداد بالایی که در تشخیص انواع گندم

داشت، خیلی زود در تجارت غلات پیشرفت کرد. قاسم تقریباً ۱۰ سال پیش پدرش کار کرد که تجارت‌خانه داشت. او سرانجام در اوج جوانی تصمیم گرفت از بافت سنتی تجارت‌خانه‌های آن زمان فاصله بگیرد و با واردات ماشین‌آلات مدرن تولید صنعتی آرد را آغاز کند. در آن زمان که حتی تهران برق نداشت، قاسم مرتضوی برای تأمین برق کارخانه، دو موتور برق انگلیسی خرید. او پس از مدتی تصمیم گرفت یک کارخانه تولید خوراک دام ایجاد کند. او در توافق با آلمانی‌ها برای راه‌اندازی خط تولید خوراک دام به ظرفیت ۳۰۰ تن برنامه‌ریزی کرد و نام کارخانه جدید را اشترن گذاشت که به زبان آلمانی یعنی ستاره. پس از این کارخانه مرتضوی به فکر تأسیس مرغداری صنعتی افتاد و تجهیزات لازم را هم برای این کار تهیه کرد. با این حال توسعه بیشتر فعالیت‌های صنعتی او به دلیل تحولات سیاسی اواخر دهه ۵۰ ناتمام ماند. از این فعال اقتصادی با سابقه در سومین جشن امین‌الضرب با اهدای نشان و لوح امین‌الضرب تقدیر شد.

برادران محمدی، بنیانگذاران دیجی کالا عبرت از یک خرید تلخ

داستان دیجی کالا عجیب اما جالب است. دو برابر تصمیم گرفتند یک دوربین دیجیتال بخرند. آنها بسیار تحقیق کردند اما در نهایت یک فروشنده دوربینی را به آنها فروخت که لنز آن اصل نبود. این ناکامی در خرید زمینه ایجاد بزرگ‌ترین فروشگاه اینترنتی ایران را فراهم کرد. حمید و سعید محمدی، که در خانواده‌ای پرجمعیت در جنوب تهران زندگی می‌کردند، از این تجربه تلخ عبرت گرفتند و آن را چراغ راه ایجاد کسب‌وکارشان کردند. آنها در آغاز راه به این فکر می‌کردند که چه خوب می‌شد اگر سایتی در ایران وجود داشت که اطلاعات کاملی درباره اجناس به مردم می‌داد. آنها با همین ایده کار را آغاز کردند و برنامه‌نویسی و طراحی سایت را کلید زدند. بعد از ۱۲ سال تلاش شبانه‌روزی، دیجی

کالایی که آنها در اتاقشان ساختند، تبدیل به بزرگ‌ترین فروشگاه آنلاین کشور با بیش از ۲ هزار نفر نیروی کار شد. انبار دیجی کالا فضایی به مساحت ۵۰ هزار متر مربع است که بیش از ۲ میلیون آیتم در آن نگهداری می‌شود.

محمدجواد شکوری مقدم، بنیانگذار آپارات کار آفرینی با محور تماشا

شکوری مقدم از دیگر کارآفرینان دهه شصتی است که در سومین جشن امین‌الضرب با اهدای لوح و نشان مورد تقدیر قرار گرفت. شکوری مقدم در خانواده‌ای متوسط به دنیا آمد و از دانش‌آموزان بااستعداد مدرسه بود. او در ۱۷ سالگی برنامه‌نویسی را شروع کرد و همیشه به راه‌اندازی شبکه‌ای اجتماعی در ایران فکر می‌کرد. او پیش از راه‌اندازی آپارات شبکه‌ای

اجتماعی به نام کلوب داشت که خیلی زود در فضای مجازی مورد استقبال قرار گرفت. استقبالی که البته شکوری مقدم را متوقف نکرد. او به فکر توسعه کارش بود برای همین میهن بلاگ را به کمک دوستانش ایجاد کرد. آنها در آن زمان در یک اتاق کوچک کار می‌کردند و شکوری مقدم هم یک پراید داشت که برای تأمین سرمایه شرکت آن را فروخت. سه سال بعد شکوری مقدم و گروهش تصمیم گرفتند ایده‌های دیگری را پیاده کنند. آپارات در نهایت از دل این ایده‌ها بیرون آمد. آپارات در زمانی که شبکه یوتیوب در ایران فیلتر بود توانست خلأ بازگذاری و دانلود تصویر را پر کند. در آخرین آمار که از وضعیت این سایت اعلام شده، آپارات بازدید بیشتری در بین کاربران ایرانی از گوگل داشته است. آپارات در سال تأسیس ۶۰ هزار بازدید داشت که تعداد آن در سه سال به ۲/۲ میلیون و بعد از ۵ سال به ۷/۵ میلیون و در سال ۹۶ به ۱۰/۵ میلیون رسیده است.

عزت‌الله فولادوند، مترجم

دشمن علم ناقص

عزت‌الله فولادوند پس از ۱۸ سال کار در شرکت ملی نفت، به دلیل دریافت لوح تقدیر از مسئولان سابق در این شرکت، پس پیروزی انقلاب زودتر از موعد بازنشسته شد. او پس از بازنشستگی، به خانه‌اش آمد و روزی دوازده ساعت روی ترجمه کتب مختلف کار می‌کرد. فولادوند که در سال ۱۳۱۴ در اصفهان به دنیا آمده، سودای پزشکی داشت اما فلسفه

سرنوشت دیگری برای او رقم زد. زندگی او پس از دو سال تحصیل پزشکی در فرانسه با خواندن کتاب «سختی‌های فلسفه» اثر راسل، به طور کلی تغییر کرد. او با خواندن این کتاب خود را فردی یافت که عاشق فلسفه است. عزت‌الله پس از این به پدرش نامه‌ای نوشت و گفت عشقش را یافته و قصد دارد به آمریکا برود. پدر، که به تحصیل او در رشته پزشکی اصرار داشت و خود قاضی دادگستری بود، در پاسخ برای او نوشت فلسفه رشته‌ای شیرین اما بی‌حاصل است. فولادوند پس از پایان تحصیل خود به ایران بازگشت و به استخدام شرکت ملی نفت ایران درآمد. در مدتی که در دفتر مرکزی کنسرسیوم نفت کار می‌کرد، با طاهره صفارزاده همکار شد و با اصرار او کار ترجمه را آغاز کرد. پافشاری صفارزاده به تولید ترجمه و تالیف آثار منحصر به فردی توسط فولادوند منجر شد. فردی که معتقد است هرچه بر سر ما می‌آید، از علم ناقص است.

محمدعلی موحدنویسنده

پژوهشگر همیشه‌بیدار نفت

محمدعلی موحد، مورخ و نویسنده‌ای که عمر خود را بر سر نگارش اثر ماندگار «خواب آشفته نفت» گذاشت، در سومین جشن امین الضرب از سوی فعالان بخش خصوصی تقدیر شد. در این مراسم لوح و نشان امین الضرب به مردی اهدا شد که در طول زندگی مشغله‌ای جز تحقیق، تألیف و ترجمه نداشت. محمد که در انگلستان تحصیل کرده و در موزه بریتانیا

بر روی نسخه‌های خطی کار کرده بود، پس از بازگشت به ایران علاوه بر وکالت، به کادر حقوقی شرکت ملی نفت ایران اضافه شد. او در آغاز تأسیس اوپک، به مدت شش ماه معاونت اجرایی این سازمان را در ژنو بر عهده داشت. دکتر موحد در کنار مشاغل رسمی خود، به تدریس حقوق مدنی و حقوق نفت در دانشکده حقوق تهران هم می‌پرداخت. «خواب آشفته نفت»، اثر دکتر محمدعلی موحد را می‌توان از حیث تجربه نویسنده اثری منحصر به فرد در تاریخ نویسی دانست. موحد خود از نزدیک در سال‌های ملی شدن صنعت نفت، فضای این صنعت را لمس کرده بود و آثار نفت بر اقتصاد ایران را به خوبی می‌شناخت. مقالات شمس تبریزی، فصوص الحکم، ترجمه چهار مقاله درباره آزادی آیزابا برلین، درس‌هایی از داوری نفت: ملی کردن و غرامت، و در هوای حق و عدالت از دیگر آثار محمدعلی موحد است.

کتابخانه اتاق تهران

نگاهی به انتشار کتاب‌هایی که در ۴ سال گذشته از سوی اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران منتشر شده است

اتاق بازرگانی صنایع معادن و کشاورزی تهران
TEHRAN CHAMBER OF COMMERCE,
INDUSTRIES, MINES AND AGRICULTURE

تغییر بزرگ تکنولوژی تا سال ۲۰۵۰

تاریخ انتشار: ۱۳۹۷

نویسنده: گروه مولفان در اکونومیست

مترجم: آرش پوراابراهیمی

قیمت کتاب: ۴۸۰۰۰۰ ریال

فناوری باتوجه به پیشرفت هر دقیقه‌ای و ساعتی، در سال ۲۰۵۰ به کجا خواهد رفت؟ تأثیر آن بر شیوه زندگی چگونه خواهد بود؟ در کتاب «تغییر بزرگ تکنولوژی تا سال ۲۰۵۰» بیش از ۲۰ دانشمند شناخته‌شده، رهبران صنایع، استادان برجسته دانشگاه، و نویسندگان داستان‌های علمی و تخیلی به روزنامه‌نگاران اکونومیست پیوسته‌اند تا به این سوالات پاسخ دهند.

تغییر بزرگ، جهان در سال ۲۰۵۰

تاریخ انتشار: ۱۳۹۴

نویسنده: جمعی از نویسندگان اکونومیست/ ویراستاران: دنیل فرانکلین، جان اندروز

مترجم: سعید ارکان‌زاده یزدی

قیمت کتاب: ۵۰۰۰۰۰ ریال

نگاه به آینده چگونه است؟ پیشرفت و توسعه چگونه جهان ۲۰۵۰ را شکل می‌دهد؟ چطور می‌توان به تصویری از آینده دست یافت؟ در کتاب «تغییر بزرگ، جهان در سال ۲۰۵۰»، نویسندگان اکونومیست تلاش کرده‌اند در حالی که حتی گمانه‌زنی درباره یک هفته دیگر باتوجه به سرعت تحولات جهان مشکل است، ۵۰ سال بعد را پیش‌بینی کنند.

۱۰۰ سال دگر...

تاریخ انتشار: ۱۳۹۵

نویسنده: ایگناسیو پالاسیوس هوئرتا

مترجم: آرش پوراابراهیمی

قیمت کتاب: ۶۰۰۰۰۰ ریال

کتاب «۱۰۰ سال دگر...» که آینده جهان را از نگاه اقتصاددانان پیشرو پیش‌بینی می‌کند، اولین بار در سال ۲۰۱۳ منتشر شد. این کتاب دامنه گسترده‌ای از موضوعات مانند وضعیت کار، درآمد، بهداشت، بازارها، صنعت بیمه، وضعیت سیاسی، فناوری، تغییرات آب و هوایی و... را در بر می‌گیرد. نشریه فارن افرز از این کتاب به عنوان اثری مهیج نام برده است.

اقتصاد در عصر جدید

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

تألیف و ترجمه: جعفر خیرخواهان

قیمت کتاب: ۱۴۰۰۰۰ ریال

کتاب «اقتصاد در عصر جدید» به نمایش تعصب و ملی‌گرایی که اغلب با حمایت‌گرایی همراه است و ترامپ را به یک مشکل بسیار بزرگ تبدیل کرده می‌پردازد. ترامپ چین و مکزیک را متهم به دزدیدن مشاغل آمریکایی‌ها می‌کند. البته فناوری چنان با سرعت پیش می‌رود که مشاغل در کارخانه‌ها رو به افول است و در این شرایط کاری از دست ترامپ ساخته نیست.

آنچه مال من است مال شماست

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

نویسندگان: ریچل باتزمن، رورا جرز

مترجم: سعید ارکان‌زاده یزدی

قیمت کتاب: ۴۰۰۰۰۰ ریال

استفاده از اینترنت در کارآفرینی و کسب و کارها تنها به تغییر شیوه و قالب تولید و توزیع کالا و خدمات منحصر نشده است بلکه ذات و ساختار شیوه تولید را دگرگون کرده است. کتاب «آنچه مال من است مال شماست» به این موضوع می‌پردازد. کتاب از ظهور مصرف‌اشتراکی می‌گوید که حاصل فناوری‌های نوین و تغییر شیوه‌های مصرف کالا و خدمات است.

زندگی نامه حاج محمدحسن کمپانی (امین الضرب)

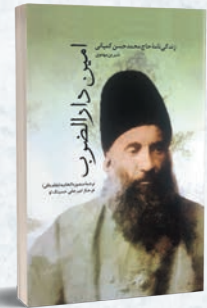
تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

نویسنده: شیرین مهدوی

مترجمان: منصوره اتحادیه (نظام مافی)، فرحناز امیرخانی حسینک لو

قیمت کتاب: ۴۰۰۰۰۰ ریال

حاج محمدحسن امین الضرب بدون شک مهم‌ترین و اثرگذارترین بازرگان دوره قاجار در کشورمان است که در بسیاری از شهرهای کشور و حتی چند کشور اروپایی دفتر و نمایندگی داشت. در کتاب «زندگی نامه حاج محمدحسن کمپانی» که ناصرالدین شاه به خاطر مدیریت ضراب‌خانه لقب امین الضرب را به او داده بود، شیرین مهدوی به زندگی و نقش او در توسعه کشور در دوره قاجار پرداخته است.

چرا شکست می‌خوریم؟

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

نویسندگان: آنا فالتن، مایکل دریسن و اسکات مولر

مترجم: صوفیا نصرالهی

قیمت کتاب: ۳۰۰۰۰۰ ریال

رفتارهای اقتصادی به ویژه آن گروه از رفتارهای مرتبط با سرمایه‌گذاری، بیش از هر چیز به محیطی قابل پیش‌بینی وابسته است. کنش‌های انسانی معطوف به آینده است یعنی هدفی را در آینده جست‌وجو می‌کند. سرمایه‌گذاری بدون درک آینده ممکن است مسیری به ناکجاآباد را طی کند؛ در کتاب «چرا شکست می‌خوریم؟» با ارائه مثال‌هایی به این موضوعات پرداخته شده است.

سرمایه فراموش شده

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

نویسنده: محسن گودرزی

قیمت کتاب: ۱۶۰۰۰۰ ریال

رفتارهای اقتصادی به ویژه آن گروه از رفتارهای مرتبط با سرمایه‌گذاری، بیش از هر چیزی به محیطی قابل پیش‌بینی وابسته است و کتاب «سرمایه فراموش شده» به این موضوع می‌پردازد. در این کتاب تأکید شده در شرایطی که افراد نسبت به آینده احساس سردرگمی داشته باشند یا نتوانند آن را پیش‌بینی کنند گرایش کمتری برای سرمایه‌گذاری‌های بلندمدت دارند.

خاطرات کارآفرینان نسل امین الضرب

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

نویسنده: گروه نویسندگان

قیمت کتاب: ۸۵۰۰۰۰ ریال

مجموعه‌ای ۵ جلدی از داستان زندگی کارآفرینان پیشکسوت و فعالان استارت‌آپی نخبه که خواندن آن می‌تواند پر از پند (تجربه‌های موفق و شکست) برای کسانی باشد که می‌خواهند کاری را شروع کنند. در این مجموعه‌ها به زندگی افرادی همچون علی رحیمیان (مؤسس اولین کشتارگاه صنعتی کشور)، رحمان گلزار (یکی از موسسان ساختمان‌های اکباتان)، غلامعلی سلیمانی (مؤسس کاله)، اصغر قندچی (پدر کامیون‌سازی ایران)، رضا نیازمند (از بنیانگذاران توسعه صنعتی در ایران) و... پرداخته شده است.

ثبات افیون کسب‌وکارها

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

نویسنده: روپرت مرسون

مترجم: عباس توکلی

قیمت کتاب: ۸۵۰۰۰۰ ریال

کارآفرینان و کسب و کارهایشان را چه چالش‌هایی تهدید می‌کند؟ مرسون نویسنده کتاب «ثبات افیون کسب و کارها» معتقد است: «کارآفرین‌ها و مالکان باید بدانند که زنده ماندن آنها به برنامه تحول و تغییر آنها بستگی دارد. در حقیقت «نقطه آسایش»ی در فعالیت شرکت‌ها وجود ندارد؛ زیرا زمانی نخواهد گذشت که شرکت‌های جدیدی پیدا خواهند شد که جای شما را در بازار بگیرند.»

ریشه‌های توسعه‌نیافتگی

تاریخ انتشار: ۱۳۹۶

نویسنده: حامد زارع

قیمت کتاب: ۱۰۰۰۰ ریال

تکنوکرات‌های کشورهای آسیای شرقی و سیاست‌مداران ترک و تاجران عرب حوزه خلیج فارس بدون داشتن تجربه‌ی سنگین مواجهه با تجدد در جامعه‌ی خود، در اعراض از طرح بحث فکری، توانسته‌اند بیشترین بسترهای معطوف به نهادهای مدرن را در کشور خویش به وجود آورند. دفتر اول مجموعه‌ی بحران توسعه‌نیافتگی در ایران درصدد است به کنکاش در زوایای مختلف و تعارض‌هایی بپردازد که روشنفکران ایرانی در مسیر توسعه‌ی ملی در کشور ایجاد کرده‌اند.

اقتصاد و دولت در ایران

تاریخ انتشار: ۱۳۹۷

نویسنده: موسی غنی‌نژاد

قیمت کتاب: ۳۰۰۰۰۰ ریال

کتاب «اقتصاد و دولت در ایران» به ریشه‌ها و علل تداوم اقتصاد دولتی در ایران می‌پردازد و موسی غنی‌نژاد این موضوع را از زمان نهضت مشروطه تا کنون مورد بررسی قرار داده است. در بخشی از کتاب آمده است: «ردپای ناسیونالیسم و اقتصاد دولتی را در همه نهضت‌ها و نظام‌های سیاسی، از نهضت ملی شدن صنعت نفت گرفته تا انقلاب اسلامی می‌توان مشاهده کرد.»

مدیریت استعدادها

تاریخ انتشار: ۱۳۹۷

نویسندگان: ماریون داوین، مایکل سیرت

مترجم: عباس توکلی

قیمت کتاب: ۸۵۰۰۰۰ ریال

تحقیقات زیادی نشان می‌دهد که موفقیت شرکت‌ها به توانایی و مهارت نیروهایشان بستگی فراوانی دارد و به همین دلیل مدیران شرکت‌ها به دنبال جذب نیروهای ماهر هستند. اما شاید بتوان گفت استخدام این نیروها ساده‌ترین مرحله کار باشد و تازه ماجرا از جایی شروع می‌شود که باید برای حفظ این نیروها و استفاده از توانمندی آنها برنامه‌ریزی کرد. «مدیریت استعدادها» کتابی در این راستا است.

ابتکارات صرفه‌جویانه

تاریخ انتشار: ۱۳۹۷

نویسندگان: ناوی رادجو، جیدیپ پرایپو

مترجمان: مریم عربی، نسیم بنایی

قیمت کتاب: ۱۴۵۰۰۰۰ ریال

چگونه با کمترین منابع بهترین عملکرد را داشته باشیم؟ کتاب «ابتکارات صرفه‌جویانه» به دنبال پاسخ به این سؤال است. کسب‌وکار در حال تغییر است. ابتکارات صرفه‌جویانه انقلابی در دل صنایع به پا کرده و شکلی جدید به مدیریت افکار در سرتاسر جهان بخشیده است. این ابتکارات برای شرکت‌ها این امکان را فراهم کرده تا به کالاهای باکیفیت دسترسی پیدا کنند و سریع‌تر به بازار راه بیابند.

آن سوی دیوار

تاریخ انتشار: ۱۳۹۷

نویسنده: آرتور آر. کروبر

مترجمان: سعید ارکان‌زاده یزدی، آزاده اکبری

قیمت کتاب: ۱۱۰۰۰۰۰ ریال

«آن سوی دیوار؛ اقتصاد چین؛ آنچه هرکس باید بداند» از سوی انتشارات دانشگاه آکسفورد چاپ شده است و تلاش دارد واقعیت‌های اقتصادی و سیاسی چین را به زبانی ساده و با تحلیل‌هایی مستند به آمار و اطلاعات بیان کند. در این کتاب علاوه بر شرح ساختارهای سیاسی و اقتصادی چین، روایت‌هایی تاریخی از توسعه این کشور طی ۳۵ سال اخیر ارائه شده است.

جهانی از اعداد (ویرایش سال ۲۰۱۸)

تاریخ انتشار: ۱۳۹۷

نویسنده: گروه اکونومیست

مترجمان: فریده عنایتی، نسیم بنایی

قیمت کتاب: ۵۰۰۰۰۰ ریال

«جهان اعداد» کتابی است که در واقع کلکسیونی از اعداد مربوط به هر چیزی را که تصور کنید در یک کتاب جیبی گرد هم آورده است تا به شما کمک کند که نگاهی متفاوت به موضوعات در جهان داشته باشید. در این کتاب از قیمت ساندویچ مک دونالد گرفته تا طولانی‌ترین رودخانه‌های جهان اعداد وجود دارد. اتاق تهران پیش از این ویرایش سال ۲۰۱۶ این کتاب را هم منتشر کرده بود.

معمای چین

تاریخ انتشار: ۱۳۹۸

گردآوری، تلخیص و ترجمه: محمدحسین باقی

قیمت کتاب: ۱۶۰۰۰۰۰ ریال

این کتاب که با عنوان فرعی «رقابت‌های ژئوپلیتیک در قرن ۲۱ و تغییر موازنه قدرت در شرق آسیا» منتشر شده به تعریف الگوی چین برای پیشرفت، مبانی تئوریک رابطه چین و آمریکا و شرایط و امکان موازنه‌سازی میان این دو کشور، تعریف نظم بین‌المللی و نقش چین در آن می‌پردازد.

راهنمای بازارهای مالی

تاریخ انتشار: ۱۳۹۸

نویسنده: مارک لوینسون

مترجم: ساغر منشی

قیمت کتاب: ۵۵۰۰۰۰ ریال

موضوع: کتاب «راهنمای بازارهای مالی» به روشنی درباره بازارهای متفاوت توضیح می‌دهد و با نگاهی تازه پا را از بازارهای اوراق قرضه و سهام فراتر می‌گذارد و اهداف و امکانات بازارهای آتی و اختیار معامله را تبیین می‌کند. بنابراین برای هرکسی که می‌خواهد درک بهتری از نحوه عملکرد بازارهای مالی داشته باشد، این کتاب منبعی غنی است.

راهنمای ریسک کشوری

تاریخ انتشار: ۱۳۹۸

نویسنده: مینا تاکسوز

مترجمان: حسام‌الدین عباس حلاج، سید حمیدرضا عظیمی

قیمت کتاب: ۱۴۵۰۰۰۰ ریال

در زمانی که به تجارت فرامرزی می‌پردازیم، ممکن است مرتکب چه اشتباهاتی شویم؟ و چگونه می‌توانیم ریسک‌های ناشی از تغییر شرایط سیاسی و اقتصادی را مدیریت کنیم؟ کتاب «راهنمای ریسک کشوری» می‌گوید در دنیایی که هر روز بیشتر با هم در ارتباط هستیم، فعالان اقتصادی باید نسبت به ریسک‌های انجام کسب و کار در سطح جهانی آگاه باشند.

سراب توسعه

تاریخ انتشار: ۱۳۹۸

نویسنده: مسعود خوانساری

قیمت کتاب: ۷۵۰۰۰۰ ریال

این کتاب گردآوری مجموعه مقالاتی است که مسعود خوانساری رئیس اتاق تهران در طول چهار سال بحرانی اقتصاد ایران برای مجله اقتصادی «آینده‌نگر» نوشته و به دقت مشکلات و چالش‌های اقتصادی کشور را مورد بررسی قرار داده است. مطالعه این کتاب می‌تواند سرخط دقیقی از موقعیت اقتصاد ایران در طول سال‌های ۱۳۹۲ تا ۱۳۹۶ نشان دهد.

اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران

TEHRAN CHAMBER OF COMMERCE,
INDUSTRIES, MINES AND AGRICULTURE

CALL CENTER

مرکز تماس اتاق تهران

۱۸۶۶

<https://telegram.me/TehranChamber>

www.tccim.ir
info@tccim.ir

مهمترین اخبار و رویدادهای اقتصادی بخش خصوصی را در سایت اتاق تهران دنبال کنید:

www.tccim.ir

لینک صدور / تمدید کارت بازرگانی و عضویت : <http://tccim.ir/cscs.tccima.ir.aspx>

لینک خدمات مشاوره کسب و کار : http://tccim.ir/consultation_menu.aspx

نشانی : تهران - خیابان خالد اسلامبولی (وزرا) ، روبروی خیابان بیست و یکم ، پلاک ۸۲

تلفن : ۵ - ۸۸۷۲۳۸۰۱